

DYREKTYWA RADY 92/65/EWG

z dnia 13 lipca 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego są umieszczone w wykazie produktów zawartym w załączniku II do Traktatu; wprowadzanie do obrotu takich zwierząt i produktów stanowi źródło dochodu dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju w tym sektorze i zwiększenia wydajności przepisy zdrowia zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego należy ustanowić na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku;

ze względu na wyżej wymienione cele Rada ustanowiła przepisy zdrowia zwierząt mające zastosowanie do bydła, trzody chlewnej, owiec i kóz, zwierząt z rodziny koniowatych, drobiu i jaj wylęgowych, ryb i produktów rybnych, małży dwuskorupowych, nasienia buhajów i knurów, zarodków owczych, świeżego mięsa, mięsa drobiowego, produktów mięsnych, dziczyzny i mięsa króliczego;

należy przyjąć przepisy zdrowia zwierząt odnoszące się do wprowadzania do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nie objętych wcześniej wyżej wspomnianymi przepisami;

należy przewidzieć stosowanie niniejszej dyrektywy bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wprowadzenia we Wspólnocie

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 57 oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 38 z 19.02.1990, str. 134 oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 263.

³ Dz.U. nr C 62 z 12.03.1990, str. 47 oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 25.

Konwencji o międzynarodowym handlu zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory⁴;

jeżeli chodzi o pewne względy techniczne, należy odnieść się do dyrektywy Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁵, oraz do dyrektywy 85/511/EWG z dnia 18 listopada 1985 r. wprowadzającej wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy⁶;

w odniesieniu do organizacji kontroli i ich przebiegu, jak również środków ochronnych które zostaną wprowadzone w życie, należy odnieść się do ogólnych zasad ustanowionych w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁷;

z zastrzeżeniem odmiennych przepisów, handel zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego musi zostać zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do ewentualnych środków ochronnych;

uwzględniając ryzyko rozprzestrzeniania się chorób na jakie narażone są zwierzęta, należy sprecyzować konkretne wymogi w stosunku do niektórych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego nakładane z chwilą wprowadzenia tych zwierząt i produktów do obrotu w celach handlowych, w szczególności jeśli kierowane są do regionów posiadających dobry status zdrowotny;

specyficzna sytuacja typowa dla Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, biorąc pod uwagę wyspiarskie położenie tych krajów oraz fakt, że były wolne od wścieklizny przez znaczny okres czasu, uzasadnia konkretne przepisy mające na celu zagwarantowanie, że wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii psów i kotów, które nie pochodzą z tych krajów, nie niesie ryzyka wprowadzenia wścieklizny do tych państw, jednakże pozostaje bez wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi;

świadectwo zdrowia jest najbardziej właściwym sposobem zagwarantowania i monitorowania zgodności z tymi wymogami;

aby utrzymać sytuację zdrowotną we Wspólnocie przy jednoczesnym wprowadzeniu do obrotu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w niniejszej dyrektywie, powinny one podlegać minimalnym wymaganiom ustanowionym dla handlu, oraz zgodności z nimi monitorowanej zgodnie z zasadami i przepisami ustanowionymi w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁸;

należy wprowadzić procedurę ustanawiającą bliską współpracę między Komisją a Państwem

⁴ Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 197/90 (Dz.U. nr L 29 z 31.01.1990, str. 1).

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/499/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 107).

⁶ Dz.U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Zmieniona dyrektywą 90/423/EWG (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 13).

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Ostatnio zmienione dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁸ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

ostateczny termin transpozycji do prawa krajowego, ustalony na dzień 1 stycznia 1994 r. w art. 29, nie powinien mieć wpływu na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach w dniu 1 stycznia 1993 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przepisów przyjętych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 3626/82.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy prawa krajowego stosowane do zwierząt domowych, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:
 - a) „handel” oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG;
 - b) „zwierzęta” oznaczają okazy gatunków zwierząt innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG⁹, 90/539/EWG¹⁰, 91/67/EWG¹¹, 91/68/EWG¹², 91/492/EWG¹³ oraz 91/493/EWG¹⁴;
 - c) „zatwierdzona jednostka, instytut lub ośrodek” oznacza wszelkie stałe, geograficznie

⁹ Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42). Zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁰ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6). Z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹¹ Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹² Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr 46 z 19.02.1991, str. 1).

¹³ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. Ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).

¹⁴ Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

ograniczone zakłady, zatwierdzone zgodnie z art. 13, w których na stałe trzyma się, lub hoduje, zwierzęta z jednego lub kilku gatunków, w celach handlowych lub nie, i wyłącznie do jednego lub kilku z następujących celów:

- wystawy zwierząt i edukacja społeczeństwa;
- ochrona gatunku;
- badania naukowe podstawowe lub stosowane, lub hodowla zwierząt do celów takich badań;

d) „choroby podlegające obowiązkowi zgłaszania” oznaczają choroby wymienione w załączniku A.

2. Ponadto, definicje inne niż te dotyczące zatwierdzonych ośrodków i jednostek, zawarte w art. 2 dyrektyw 64/432/EWG, 91/67/EWG oraz 90/539/EWG, obowiązują *mutatis mutandis*.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że nie zakazuje się ani nie ogranicza handlu określonego w art. 1 akapit pierwszy, z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt, innych niż te wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy lub prawodawstwa wspólnotowego, w szczególności wszelkich podjętych środków ochronnych.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów zastosowania art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, zwierzęta określone w art. 5-10 niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla art. 13 i dla szczególnych przepisów, jakie mają zostać przyjęte w związku z wprowadzeniem w życie art. 24, być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają warunki ustanowione w art. 5-10, oraz gdy pochodzą z gospodarstw lub przedsiębiorstw wymienionych w art. 12 ust. 1 i 3 niniejszej dyrektywy, zarejestrowanych przez właściwy organ i podejmujących się:

- poddawania posiadanych zwierząt regularnym badaniom zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 90/425/EWG,
- powiadamiania właściwego organu o, oprócz ogniska chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia, ogniskach chorób wymienionych w załączniku B dla których zainteresowane Państwo Członkowskie przygotowało program zwalczania lub program monitorowania,
- przestrzegania szczególnych krajowych środków dotyczących zwalczania choroby, która ma szczególne znaczenie dla danego Państwa Członkowskiego i jest objęta programem sporządzonym zgodnie z art. 14, lub decyzją zgodną z art. 15 ust. 2,

- wprowadzenia do obrotu do celów handlu tylko takimi zwierzętami, które nie wykazują objawów choroby, i które pochodzą z gospodarstw lub obszarów nie podlegających żadnemu zakazowi z powodów związanych ze zdrowiem zwierząt i odnośnie do zwierząt, którym nie towarzyszy świadectwo zdrowia, lub dokument handlowy przewidziany w art. 5-11, jedynie zwierząt, którym towarzyszy zaświadczenie od podmiotu stwierdzającego, że w czasie wysyłki dane zwierzęta nie wykazywały widocznych objawów chorobowych i że jego gospodarstwo nie podlega żadnym ograniczeniom związanym ze zdrowiem zwierząt,
- spełniania wymogów zapewniających dobrostan zwierząt hodowlanych.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że handel małpami człekokształtnymi (*simiae* i *prosimiae*) ogranicza się wyłącznie do zwierząt przesyłanych z i do jednostki, instytutu lub ośrodka zatwierdzonego przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie z art. 13, oraz że zwierzętom tym towarzyszy świadectwo weterynaryjne odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii w jednostce, instytucie, lub ośrodku pochodzenia zwierzęcia, w celu zagwarantowania zdrowia tych zwierząt.

2. Właściwy organ Państwa Członkowskiego może na zasadzie odstępstwa od ust. 1, zezwolić na nabycie małp człekokształtnych należących do osób prywatnych przez zatwierdzone jednostkę, instytut lub ośrodek.

Artykuł 6

A. Bez uszczerbku dla art. 14 i 15, Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta kopytne z gatunków innych niż te wymienione w dyrektywach 64/432/EWG, 90/426/EWG i 91/68/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymagania:

1. ogólnie rzecz biorąc:

- a) muszą być zidentyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/426/EWG;
- b) nie mogą być przeznaczone na ubój zgodnie z programem mającym na celu zwalczanie choroby zakaźnej;
- c) nie mogły być szczepione przeciwko pryszczycy oraz muszą spełniać odnośne wymogi dyrektywy 85/511/EWG i art. 4a dyrektywy 64/432/EWG;
- d) muszą pochodzić z gospodarstwa określonego w art. 3 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG, które nie jest przedmiotem środków zdrowia zwierząt, w szczególności środków podjętych zgodnie z dyrektywami 85/511/EWG, 80/217/EWG¹⁵ i 91/68/EWG i były w nim trzymane na stałe od chwili narodzin, lub przez ostatnich trzydzieści dni przed wysyłką;

¹⁵ Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11). Ostatnio zmienione dyrektywą 87/486/EWG (Dz.U. nr L 280 z 3.10.1987, str. 21).

- e) jeśli są przywożone:
- muszą pochodzić z państwa trzeciego wymienionego w kolumnie zatytułowanej „inne zwierzęta kopytne” podlegającej, dołączeniu do wykazu sporządzanego zgodnie z art. 3 dyrektywy 72/462/EWG¹⁶,
 - muszą spełniać określone warunki zdrowia zwierząt, ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, które są co najmniej równoważne wymogom niniejszego artykułu;
- f) musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, zawierające następującą deklarację:

„Deklaracja

Ja, niżej podpisany (urzędowy lekarz weterynarii) zaświadczam, że przeżuwacze / świniowate^a inne niż te objęte dyrektywą 64/432/EWG:

- a) należą do gatunków
- b) w czasie przeprowadzania badania nie wykazywały żadnych klinicznych objawów jakiejkolwiek choroby, na którą są podatne;
- c) pochodzą z oficjalnie wolnego od gruźlicy/ oficjalnie wolnego od brucelozy lub wolnego od brucelozy stada/ gospodarstwa nie będącego przedmiotem restrykcji z powodu pomoru świń^a, albo z gospodarstwa, które było poddane, z wynikami ujemnymi, testom ustalonym w art. 6 ust. 2 lit. a) (ii) dyrektywy 92/65/EWG.

^a Niepotrzebne skreślić”;

2. W przypadku przeżuwaczy:

- a) muszą one pochodzić ze stada urzędowo wolnego od gruźlicy i urzędowo wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG i dyrektywą 91/68/EWG oraz spełniać, jeśli chodzi o przepisy dotyczące zdrowia zwierząt, odnośne wymogi ustalone dla gatunków bydła w art. 3 ust. 2 lit. c), d), f), g) i h) dyrektywy 64/432/EWG, lub art. 3 dyrektywy 91/68/EWG;
- b) jeżeli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustanowione w lit. a), muszą one pochodzić z gospodarstwa, w którym nie notowano przypadków brucelozy lub gruźlicy w ciągu 42 dni poprzedzających załadunek zwierząt i w którym przeżuwacze poddane były, w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, z wynikami negatywnymi:
 - próbie na gruźlicę, oraz

¹⁶ Dyrektywa Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28). Ostatnimi zmienione dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

- testowi opracowanemu w celu wykazania braku przeciwciał na brucelozę.

Wymogi dotyczące tych testów oraz definicja stanu tych gospodarstw odnośnie do brucelozy i gruźlicy ustalane są zgodnie z procedurą określoną w art. 26 niniejszej dyrektywy.

Do czasu podjęcia decyzji przewidzianych w poprzednim akapicie nadal obowiązują przepisy wewnętrzne, szczególnie odnośnie gruźlicy;

3 W przypadku świniowatych:

- a) nie mogą pochodzić z obszaru podlegającego zakazom związanym z obecnością afrykańskiego pomoru świń zgodnie z art. 9a dyrektywy 64/432/EWG;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, które nie jest przedmiotem jakichkolwiek ograniczeń, określonych w dyrektywie 80/217/EWG, z powodu klasycznego pomoru świń;
- c) muszą pochodzić z gospodarstwa wolnego od brucelozy zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG oraz spełniać odnośne warunki co zdrowia zwierząt, ustanowione dla trzody chlewnej w dyrektywie 64/432/EWG;
- d) jeśli zwierzęta nie pochodzą ze stada spełniającego warunki ustalone w lit. c), w ciągu 30 dni poprzedzających załadunek, muszą zostać poddane testowi opracowanemu pod kątem wykazywania braku przeciwciał na brucelozę, z wynikami ujemnymi.

B. W dyrektywie 54/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1. W art. 2 lit. b) i c) wyrazy „bydło” zastępuje się wyrazami „zwierzęta z gatunku bydła (wraz z *Bubalus bubalus*)”
- 2. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 12 świadectwa zdrowia, których wzory podano w załączniku F, można zmieniać lub uzupełniać, szczególnie celem uwzględnienia wymogów zawartych w art. 6 dyrektywy 92/65/EWG”.

Artykuł 7

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że ptaki inne niż te określone w dyrektywie 90/539/EWG mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- 1. co do zasady muszą:
 - a) pochodzić z gospodarstwa, w którym na 30 dni przed wysyłką nie

zdiagnozowano influenzy drobiu;

- b) pochodzić z gospodarstwa, lub obszaru, nie podlegającego jakimkolwiek ograniczeniom wynikającym ze środków stosowanych w zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu.

Do czasu wdrożenia środków wspólnotowych określonych w art. 19 dyrektywy 90/539/EWG, przy zwalczaniu rzekomego pomoru drobiu obowiązują nadal wymogi krajowe, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu;

- c) muszą uprzednio, zgodnie z art. 10 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy 91/496/EWG przejść kwarantannę, jeśli przywożono je z państwa trzeciego, w gospodarstwie, do którego zostały zabrane po wwiezieniu na terytorium Wspólnoty;

2. ponadto ptaki z rodziny papugowych:

- a) nie mogą pochodzić z gospodarstwa, ani też pozostawać w kontakcie ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym zdiagnozowano chorobę papuzią (*Chlamydia psittaci*).

Okres obowiązywania zakazu od czasu ostatniego zanotowanego przypadku oraz okres leczenia pod nadzorem weterynaryjnym, uznanym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, musi wynosić przynajmniej dwa miesiące;

- b) muszą być identyfikowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG.

Metodę identyfikacyjną ptaków z rodziny papugowych, szczególnie chorych ptaków papugowatych, ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26;

- c) musi im towarzyszyć dokument handlowy podpisany przez urzędowego lekarza weterynarii lub lekarza weterynarii odpowiedzialnego za gospodarstwo lub przedsiębiorstwo, z którego pochodzą zwierzęta, i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ.

- B. W art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹⁷, słowa „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)” dodaje się w trzecim wierszu po słowach „dyrektywa 90/538/EWG”.

W art. 2 ust. 2 pkt 1 Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych¹⁸, wyrazy „i bezgrzebieniowce (*Ratitae*)”

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6.

wprowadza się po wyrazach „i kuropatwy”.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie zapewniają, że pszczoły (*Apis mellifera*) mogą być przedmiotem handlu jedynie wówczas, gdy spełniają następujące warunki:

- a) pochodzą z obszaru, który nie podlega zakazom związanym z występowaniem zgnilca amerykańskiego.

Okres obowiązywania zakazu musi wynosić, co najmniej 30 dni od stwierdzenia ostatniego przypadku, i od dnia, w którym wszystkie ule, w obrębie promienia trzech kilometrów, zostały sprawdzone przez właściwy organ i wszystkie zainfekowane ule zostały spalone lub też poddane odpowiednim zabiegom i inspekcji aż do spełnienia wymogów właściwego organu.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, i po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, wymogi obowiązujące dla pszczół (*Apis mellifera*) lub wymogi im równoważne mogą obowiązywać dla trzmieli;

- b) towarzyszy im świadectwo zdrowia, zgodne ze wzorem podanym z załączniku E, z deklaracją wypełnioną przez właściwy organ w celu poświadczenia, że wymogi ustalone w lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta zającowate mogą być przedmiotem handlu tylko wówczas, gdy spełniają następujące wymogi:

- a) nie mogą pochodzić, ani mieć kontaktu ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się że panowała tam przez ostatni miesiąc;
- b) muszą pochodzić z gospodarstwa, w którym żadne zwierzę nie wykazuje klinicznych objawów myksomatozy królików.

2. Państwa Członkowskie, które wymagają świadectwa zdrowia dla przemieszczania się na ich terytorium zwierząt zającowatych, mogą wymagać aby wysyłanym do nich zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację:

„Ja niżej podpisany,....., zaświadczam, że powyższa przesyłka spełnia wymogi art. 9 dyrektywy 92/65/EWG i że przewożone zwierzęta nie wykazywały podczas badania żadnych klinicznych objawów choroby”.

Świadectwo takie musi być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za dane gospodarstwo pochodzenia zwierząt i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ, a dla zwierząt z hodowli przemysłowej, przez urzędowego lekarza weterynarii. Państwa Członkowskie zamierzające skorzystać z tej opcji powiadamiają o tym Komisję, która musi zagwarantować, że wymogi ustalone w akapicie pierwszym zostały spełnione.

3. Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo mogą wymagać przedłożenia świadectwa zdrowia gwarantującego, że wymogi ustanowione w ust. 1 lit. a) zostały spełnione.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie gwarantują obowiązywanie zakazu handlu fretkami, norkami i lisami, które pochodzą, lub miały kontakt ze zwierzętami pochodzącymi z gospodarstwa, w którym panuje wścieklizna, lub podejrzewa się, że panowała tam przez ostatnie sześć miesięcy, ponieważ nie stosowano programu systematycznych szczepień.

2. Aby być przedmiotem handlu, z wyjątkiem handlu między Państwami Członkowskimi wymienionymi w ust. 3, psy i koty muszą spełniać następujące wymogi:

a) zwierzęta starsze niż trzymiesięczne:

- w dniu ich wysyłki z gospodarstwa pochodzenia nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby, w szczególności chorób zakaźnych charakterystycznych dla danego gatunku;
- muszą być oznakowane tatuażem, lub podlegać systemowi identyfikacji elektronicznej poprzez mikroukład wszczepiony zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanowionymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26,
- po ukończeniu trzeciego miesiąca życia muszą zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie coroczną dawką przypominającą lub, w odstępach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie wysyłki dla tej szczepionki, szczepionką inaktywowaną zawierającą co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma Światowej Organizacji Zdrowia) mierzoną zgodnie z testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej etykiety):

- psy muszą być szczepione przeciwko nosówce psów,
- musi im towarzyszyć oddzielny paszport, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepienia i/ lub świadectwo odpowiadające wzorowi podanemu w załączniku E, uzupełnione o następującą deklarację wypełnioną przez urzędowego lekarza weterynarii lub weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ:

„Ja, niżej podpisany..... zaświadczam, że koty / psy objęte niniejszym zaświadczeniem spełniają wymogi art. 10 ust. 2 lit. a) i b) i ust. 3 lit. b) dyrektywy 92/65/EWG^a, oraz pochodzą z gospodarstwa, w którym w okresie ostatnich sześciu miesięcy nie odnotowano przypadków wścieklizny.

^a Niepotrzebne skreślić”

- b) zwierzęta, które nie ukończyły trzeciego miesiąca życia:
- muszą spełniać wymogi określone w lit. a) tiret pierwsze i piąte
 - nie mogą pochodzić z gospodarstwa, które jest przedmiotem ograniczeń dotyczących przemieszczania się zwierząt ze względu na ich zdrowotność,
 - muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia.
3. Od dnia 1 lipca 1994 r. na zasadzie odstępstwa od ust. 2 wprowadzenie do obrotu w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii kotów i psów niepochodzących z tych krajów podlega następującym warunkom:
- a) co do zasady, psy i koty:
- (i) muszą pochodzić z zarejestrowanego gospodarstwa, przy czym jego rejestracja musi zostać zawieszona przez właściwy organ jeśli nie spełnia ono warunków przewidzianych w art. 4;
 - (ii) w dniu wysyłki z danego gospodarstwa nie mogą wykazywać żadnych objawów choroby zakaźnej;
 - (iii) muszą być zaopatrzone w system identyfikacji zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
 - (iv) muszą przyjść na świat w gospodarstwie pochodzenia i być trzymane w zamknięciu od urodzenia bez kontaktu z dzikimi zwierzętami, u których możliwe jest wystąpienie wścieklizny;
 - (v) w przypadku psów muszą być zaszczepione przeciwko nosówce psów;
 - (vi) muszą być przewożone środkiem transportu uznanym za odpowiedni do tego celu przez właściwy organ w wysyłającym Państwie Członkowskim;
 - (vii) musi im towarzyszyć osobny dokument z zapisem szczepień, pozwalający na jednoznaczne zidentyfikowanie zwierzęcia i zawierający daty szczepień, oraz musi im towarzyszyć świadectwo odpowiadające wzorowi sporządzonemu zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26 wypełnione przez urzędowego lekarza weterynarii, lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ;
- b) ponadto psy i koty:
- (i) muszą albo zostać zaszczepione przeciwko wściekliznie po ukończeniu trzeciego miesiąca życia i co najmniej na sześć miesięcy przed wysyłką, poprzez wstrzyknięcie szczepionki inaktywowanej zawierającej co najmniej jedną międzynarodową jednostkę antygenową (norma WHO) mierzoną zgodnie z

testem aktywności przeprowadzanym metodą opisaną w Farmakopei Europejskiej i uznaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, lub coroczną szczepionką przypominającą, w odstępach zatwierdzonych przez wysyłające Państwa Członkowskie dla tej szczepionki.

Szczepienie musi być poświadczane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo pochodzenia i upoważnionego do tego celu przez właściwy organ. Świadectwo szczepienia musi zawierać nazwę szczepionki i numer jej serii (najlepiej w postaci samoprzylepnej nalepki).

Ponadto, zwierzęta te muszą przejść po zaszczepieniu test serologiczny wskazujący przeciwciała ochronne na poziomie miana co najmniej 0,5 międzynarodowej jednostki, który to test serologiczny powinien być wykonany zgodnie z wymogami WHO. Jeśli test wykonywany jest po pierwszym szczepieniu musi odbyć się między pierwszym a trzecim miesiącem po zaszczepieniu.

- (ii) lub muszą, jeśli warunki przewidziane w (i) nie są spełnione, zostać wysłane pod nadzorem do stacji kwarantanny, zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia, celem odbycia sześciomiesięcznej kwarantanny.

Do dnia 1 lipca 1994 r. pozostają w mocy przepisy krajowe odnoszące się do wścieklizny, aczkolwiek ich utrzymanie nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

4. Irlandia i Zjednoczone Królestwo mogą, bez uszczerbku dla ust. 2 i 3, utrzymać przepisy krajowe w sprawie kwarantanny dla wszystkich zwierząt mięsożernych, naczelnych, nietoperzy i innych zwierząt podatnych na wściekliznę objętych niniejszą dyrektywą, co do których nie można wykazać, że urodziły się w gospodarstwie pochodzenia i trzymano je od urodzenia w zamknięciu, aczkolwiek utrzymanie tych przepisów nie może zagrozić zniesieniu kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi.

5. W decyzji 90/638/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 1 dodaje się tiret w brzmieniu:

„- dla programów zwalczania wścieklizny: kryteria wymienione w załączniku III”,

2. dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

Kryteria dla programów zwalczania wścieklizny

Programy zwalczania wścieklizny zawierają przynajmniej:

- a) kryteria wymienione w pkt. 1-7 załącznika 1;
- b) szczegółowe informacje dotyczące regionu lub regionów, w których ma się odbyć szczepienie lisów metodą doustną i naturalne granice tego przedsięwzięcia. Ten

region lub regiony musi obejmować przynajmniej 6 000 km², lub całkowity obszar Państwa Członkowskiego i może obejmować przyległe obszary państwa trzeciego;

- c) szczegółowe informacje dotyczące wykorzystywanych szczepionek, systemu dystrybucji, gęstości i częstotliwości wykładania przynęt;
- d) w miarę potrzeb, wszystkie szczegóły, koszt i cel projektów ochrony i zachowania flory i fauny podjętych przez organizacje dobrowolne na terytorium objętym takimi projektami”.

6. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji tworzy specjalny instytut celem ustanowienia kryteriów koniecznych dla normalizacji testów serologicznych i decyduje o jego obowiązkach.

7. Państwa Członkowskie zapewniają, że koszty stosowania testów serologicznych ponoszą importerzy.

8. Niniejszy artykuł, w szczególności stosowanie testów serologicznych przewidzianych w ust. 3 lit. b), zostanie poddany rewizji przed dniem 1 stycznia 1997 r. w świetle rozwoju sytuacji dotyczącej wścieklizny w Państwach Członkowskich.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że bez uszczerbku dla decyzji, jakie mają zostać podjęte przy wykonaniu art. 21 i 23, przedmiotem handlu są jedynie: nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniające wymogi ustalone w ust. 2, 3 i 4.

2. Bez uszczerbku dla wszelkich kryteriów jakich należy spełniać przy wpisywaniu zwierząt koniowatych do ksiąg rodowodowych dla niektórych specyficznych ras, nasienie zwierząt z gatunku owiec, kóz i koni, musi:

- zostać zebrane i poddane obróbce w celu sztucznej zapłodnienia w stacji uznanej z punktu widzenia zdrowotności zgodnie z załącznikiem D rozdział I, lub w przypadku owiec i kóz, na zasadzie odstępstwa od powyższego, w gospodarstwie spełniającym wymogi dyrektywy 91/68/EWG,
- zostać pobrane od zwierząt spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział II (przyjęcie i rutynowe badania zwierząt)
- zostać pobrane, poddane obróbce i konserwowane zgodnie z załącznikiem D rozdział III;
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustanowionemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

3. Komórki jajowe i zarodki zwierząt z gatunku owiec / kóz i koni oraz trzody chlewnej muszą:

- zostać pobrane przez zespół pobierający zatwierdzony przez właściwy organ Państwa Członkowskiego i poddane obróbce we właściwym laboratorium oraz pochodzić od

żeńskich dawców spełniających warunki ustalone w załączniku D rozdział IV,

- być traktowane i przechowywane zgodnie z załącznikiem D rozdział III,
- być przewożone do innego Państwa Członkowskiego wraz ze świadectwem zdrowia odpowiadającym wzorowi ustalانemu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Nasienie użyte do zapłodnienia żeńskich dawców musi spełniać przepisy ust. 2 w przypadku owiec, kóz, i koni, oraz przepisy dyrektywy 90/429/EWG dla trzody chlewnej. Wszelkie dodatkowe gwarancje można ustalać zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

4. Przed dniem 31 grudnia 1997 r. Komisja przedłoży sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami w sprawie wdrożenia niniejszego artykułu szczególnie w świetle rozwoju naukowego i technologicznego.

Artykuł 12

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowionych dyrektywą 90/425/EWG obowiązują, w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i jej przebiegu, w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą, którym towarzyszy świadectwo zdrowia. Inne zwierzęta muszą pochodzić z gospodarstw podlegających zasadom tej dyrektywy, jeśli chodzi o kontrole w miejscu pochodzenia i przeznaczenia.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się w stosunku do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów handlowych, zastosowanie art. 12 dyrektywy 90/425/EWG obejmuje dodatkowo pośredników, trzymających na stałe lub okazjonalnie zwierzęta wymienione w art. 7, 9 i 10.

4. Komunikacja z miejscem przeznaczenia, jak przewidziano w art. 4 ust. 2 dyrektywy 90/425/EWG odbywa się, odnośnie do zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków, którym towarzyszy świadectwo zdrowia, zgodnie z niniejszą dyrektywą przy użyciu systemu Animo.

5. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, jeśli zachodzi podejrzenie, że niniejsza dyrektywa nie jest przestrzegana lub, jeśli istnieją wątpliwości co do zdrowia zwierząt, albo jakości nasienia, komórek jajowych i zarodków wymienionych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole jakie uzna za stosowne.

6. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkich naruszeń niniejszej dyrektywy, szczególnie jeśli okazuje się, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają rzeczywistości stanowi zwierząt określonych w art. 1, że identyfikacja tych zwierząt, lub oznakowanie nasienia, komórek jajowych i zarodków, nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, lub że zwierzęta bądź odnośne produkty nie przeszły kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 13

1. Handel zwierzętami z gatunków podatnych na choroby wymienione w załączniku A lub na choroby wymienione w załączniku B, jeśli Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia

stosuje gwarancje przewidziane w art. 14 i 15, oraz handel nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami tych zwierząt wysyłanych do i z jednostek, instytutów i ośrodków, podlega obowiązkowi okazania dokumentu przewozowego odpowiadającego wzorowi podanemu w załączniku E. Dokument ten, który musi być wypełniony przez weterynarza odpowiedzialnego za ową jednostkę, instytut, lub ośrodek pochodzenia, musi stwierdzać, że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe lub zarodki pochodzą z jednostki, instytutu, lub ośrodka zatwierdzonego zgodnie z załącznikiem C i muszą im towarzyszyć podczas transportu.

2. a) Aby uzyskać zatwierdzenie, jednostka, instytut lub ośrodek przedkłada właściwemu organowi w danym Państwie Członkowskim wszelkie stosowne dokumenty towarzyszące odnoszące się do wymogów zawartych w załączniku C odnośnie chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia.
- b) Po otrzymaniu akt dotyczących wniosku o zatwierdzenie, lub odnowienie zatwierdzenia, właściwy organ bada je w świetle informacji jakie zawierają i, w miarę potrzeb, wyników testów przeprowadzanych na miejscu.
- c) Właściwy organ wycofuje zgodę na zatwierdzenie zgodnie z pkt. 3 załącznika C.
- d) Każde Państwo Członkowskie przesyła do Komisji wykaz zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanyymi w tym wykazie. Komisja przekazuje te informacje innym Państwom Członkowskim.

Artykuł 14

1. Jeśli Państwo Członkowskie sporządza lub sporządziło, bezpośrednio lub poprzez hodowców, dobrowolny lub obowiązkowy program zwalczania lub monitorowania jednej z chorób określonej w załączniku B, może ono przedstawić ten program Komisji, podając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby na jego terytorium
- czy choroba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia
- powody przedsięwzięcia takiego programu, z uwzględnieniem jego efektywności pod względem kosztów i znaczenia choroby,
- obszar geograficzny, na którym program ma być wprowadzany,
- kategorie statusu stosowane wobec placówek, wymogi dla każdego gatunku wprowadzanego do gospodarstwa i procedury wykorzystywane przy wykonywaniu testów,
- procedury monitorowania programu łącznie z zaangażowaniem hodowców we wdrażanie programów zwalczania lub monitorowania choroby,
- działania jakie należy podjąć jeżeli, z jakichś względów, gospodarstwo straci swój status,
- niedyskryminacyjny charakter handlu na terytorium zainteresowanego Państwa Członkowskiego w odniesieniu do handlu wewnątrzspółnotowego.

2. Komisja bada programy przedstawione przez Państwa Członkowskie. Programy mogą być zatwierdzone w ramach procedury przewidzianej w art. 26 zgodnie z kryteriami ustalonymi w ust. 1. W ramach tej samej procedury dodatkowe gwarancje, ogólne lub ograniczone, które mogą być wymagane w handlu, zostają określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po przedstawieniu programów. Gwarancje te nie mogą przekraczać gwarancji jakie stosuje u siebie Państwo Członkowskie.

3. Programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą być zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26. Zgodnie z tą samą procedurą, można wprowadzać poprawki do gwarancji wymienionych w ust. 2.

Artykuł 15

1. Jeśli Państwo Członkowskie uznaje, że jego terytorium, lub część jego terytorium, jest wolne od jednej z chorób wymienionych w załączniku B, na którą podatne są zwierzęta objęte niniejszą dyrektywą, przedstawia Komisji odpowiednią dokumentację dodatkową, podającą w szczególności:

- charakter choroby oraz historię jej występowania na swoim terytorium,
- wyniki testów kontrolnych opartych o badania serologiczne, mikrobiologiczne, patologiczne lub epidemiologiczne,
- okres czasu, w którym choroba podlegała zgłoszeniu do właściwych władz
- okres czasu, w którym przeprowadzano kontrole
- jeśli dotyczy, okres czasu, w którym zakazano szczepień przeciwko tej chorobie oraz obszar geograficzny objęty zakazem,
- uzgodnienia dotyczące sprawdzenia braku występowania choroby.

2. Komisja bada dokumentację przewidzianą w ust. 1 i przedstawia Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu decyzję zatwierdzającą lub odrzucającą plan przedstawiony przez Państwo Członkowskie. Jeśli plan zostanie przyjęty, dodatkowe gwarancje, ogólne lub konkretne, które mogą być wymagane w handlu, zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Nie mogą one przekraczać gwarancji jakie Państwo Członkowskie wprowadza u siebie.

Do czasu podjęcia decyzji, zainteresowane Państwo Członkowskie może utrzymać w swoich transakcjach handlowych stosowne warunki konieczne dla utrzymania swojego statusu.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie notyfikuje Komisji wszelkie zmiany w danych szczegółowych określonych w ust. 1. Gwarancje określone zgodnie z ustaleniami ust. 2 mogą, w świetle takiej notyfikacji, ulegać zmianom, lub zostać wycofane zgodnie z procedurą określoną w art. 26.

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie w przywozie do Wspólnoty

Artykuł 16

Warunki obowiązujące w przywozie zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków objętych niniejszą dyrektywą muszą być co najmniej równoważne warunkom ustalonym w rozdziale II.

Artykuł 17

1. W celu jednolitego stosowania art. 16 stosuje się przepisy zawarte w kolejnych ustępach.

2. Jedynie zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki wymienione w art. 1 i spełniające następujące wymogi mogą być przywożone do Wspólnoty:

- a) muszą pochodzić z państwa trzeciego znajdującego się w wykazie, sporządzonym zgodnie z ust. 3 lit. a);
- b) musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia odpowiadające wzorowi, który sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, podpisane przez właściwy organ w kraju wywozu i zaświadczające że zwierzęta, nasienie, komórki jajowe i zarodki spełniają warunki dodatkowe lub oferują równoważne gwarancje określone w ust. 4 i pochodzą w zatwierdzonych ośrodków, jednostek, instytutów i ośrodków lub punktów poboru oferujących takie gwarancje.

3. Zgodnie z procedurą określoną w art. 26 ustala się, co następuje:

- a) bez uszczerbku dla wykazu przewidzianego w art. 6 część A ust. 1 lit. e) tymczasowy wykaz państw trzecich lub części państw trzecich będących w stanie zapewnić Państwa Członkowskie i Komisję, przed datą ustaloną w art. 29, o gwarancjach równoważnych gwarancjom przewidzianym w rozdziale II, oraz wykaz punktów poboru, dla których są w stanie udzielić takich gwarancji.

Tymczasowy wykaz sporządzany jest na podstawie wykazu zakładów zatwierdzonych i kontrolowanych przez właściwe władze po uprzednim sprawdzeniu przez Komisję, że zakłady te przestrzegają zasad i ogólnych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

- b) uaktualnienia do takiego wykazu dokonywane w świetle kontroli przewidzianych w ust. 4;
- c) szczególne warunki zdrowia zwierząt – w szczególności w celu ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi – lub gwarancje równoważne gwarancjom przewidzianym w niniejszej dyrektywie.

Szczególne wymogi i równoważne gwarancje ustalone dla państw trzecich nie mogą być bardziej przywilejowane niż te przewidziane w rozdziale II.

4. Wykaz przewidziany w ust. 3 może obejmować jedynie te państwa trzecie, lub części państw trzecich:

- a) z których przywóz nie jest zakazany:
- na skutek występowania jednej z chorób określonych w załączniku A, lub jakiegokolwiek innej choroby egzotycznej we Wspólnocie,
 - na podstawie art. 6, 7 i 14 dyrektywy 72/462/EWG i art. 17 dyrektywy 91/495/EWG oraz dyrektywy 71/118/EWG¹⁹, lub w przypadku innych zwierząt objętych niniejszą dyrektywą zgodnie z decyzją podjętą w ramach procedury przewidzianej w art. 26 z uwzględnieniem ich stanu zdrowia;
- b) które z uwagi na swoje ustawodawstwo oraz organizację służb weterynaryjnych i inspekcji i nadzór, jakiemu są poddane, zostały uznane zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG za zdolne do zagwarantowania wprowadzenia w życie obowiązującego w nich ustawodawstwa;
- c) w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że wymogi sanitarne, przynajmniej równoważne tym ustalonym w rozdział II, są przestrzegane.

5. Eksperti z Komisji oraz z Państw Członkowskich przeprowadzą szereg inspekcji na miejscu w celu zweryfikowania, czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzenia do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialnych za te inspekcje są powoływani przez Komisję stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje są wykonywane w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty związane z wszelkimi związanymi z tym wydatkami.

6. Do czasu zorganizowania inspekcji określonych w ust. 5 nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji zaoferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że zwierzęta, nasienia, komórki jajowe i zarodki objęte niniejszą dyrektywą są przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo sporządzone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Wzór świadectwa sporządza się, zależnie od gatunku, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26,

- przeszły z wynikiem pozytywnym kontrole wymagane dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG²⁰,

¹⁹ Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23). Ostatnio zmieniona dyrektywą 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

²⁰ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli

- przeszły, przed wysyłką na terytorium Wspólnoty, kontrolę przeprowadzoną przez urzędowego lekarza weterynarii w celu zagwarantowania, że warunki przewozu określone w dyrektywie 91/628/EWG²¹ zostały spełnione, w szczególności w odniesieniu do pojenia i karmienia,
- w przypadku zwierząt określonych w art. 5-10, przeszły kwarantannę zanim zostały umieszczone na rynku, zgodnie ze szczegółowymi przepisami ustanawianymi zgodnie z procedurą ustaloną w art. 26.

2. Do czasu ustanowienia szczególnych przepisów dla wykonania niniejszego artykułu nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie wobec przywozu z państw trzecich, dla których takie wymogi nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, że nie są bardziej preferencyjne niż przepisy określone w rozdział II.

Artykuł 19

Następujące kwestie uzgadnia się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26:

- a) szczególne wymogi w zakresie zdrowia zwierząt obowiązujące w przywozie do Wspólnoty, charakter i treść dokumentów towarzyszących dla zwierząt przeznaczonych do ogrodów zoologicznych, cyrków, parków rozrywki lub laboratoriów eksperymentalnych, w zależności od gatunku;
- b) dodatkowe gwarancje oprócz tych już przewidzianych w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt objętych niniejszą dyrektywą, w celu ochrony odnośnych gatunków we Wspólnocie.

Artykuł 20

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 i art. 30 dyrektywy 91/496/EWG, stosuje się nadal odpowiednie przepisy krajowe w celu stosowania art. 8 ust. 1 i art. 2 wyżej wymienionej dyrektywy, bez uszczerbku dla zgodności z przepisami i zasadami określonymi w akapicie pierwszym niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 21

Wszelkie wzory świadectw obowiązujących w handlu i warunkach sanitarnych zwierząt, jakie muszą być spełnione, aby umożliwić handel zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i

weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

²¹ Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

zarodkami innymi niż te objęte art. 5-11 ustala się, w miarę potrzeb, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 22

Załączniki do niniejszej dyrektywy ulegają zmianom, jeśli zachodzi taka potrzeba, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

Artykuł 23

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można ustanowić specjalne wymogi, jeśli to konieczne, na zasadzie odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. e) oraz od rozdziału II, dla przemieszczania się zwierząt należących do cyrków i wesołych miasteczek oraz dla handlu zwierzętami, nasieniem, komórkami jajowymi i zarodkami przeznaczonymi dla ogrodów zoologicznych.

Artykuł 24

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do uzależnienia wwozu na ich terytorium zwierząt (łącznie z ptakami żyjącymi w klatkach), nasienia, komórek jajowych i zarodków określonych w niniejszej dyrektywie, które były transportowane przez terytorium państwa trzeciego od wystawienia świadectwa zdrowia, poświadczającego zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 25

W załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG dodaje się, co następuje:

„Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.)”.

Artykuł 26

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG²² działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 27

Państwa Członkowskie wprowadzające w życie alternatywny system kontroli zapewniający gwarancje równoważne gwarancjom ustalonym w niniejszej dyrektywie w odniesieniu do przemieszczania się na ich terytorium zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków,

²² Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

objętych niniejszą dyrektywą, mogą na zasadzie wzajemności zezwalać na odstępstwa od art. 6 część A ust. 1 lit. f), art. 8 lit. b) i art. 11 ust. 1 lit. d).

Artykuł 28

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 można przyjmować środki przejściowe przez okres trzech lat celem ułatwienia przejścia na nowe ustalenia określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 29

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 30

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

**CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA W KONTEKŚCIE
NINIEJSZEJ DYREKTYWY^a**

Choroby	Gatunki, których dotyczy choroba
Rzekomy pomór drobiu, influenza drobiu	Ptaki
Choroba papuzia	Zwierzęta z rodzaju papugowych
Zgnilec amerykański	Pszczoły
Pryszczyca	Przeżuwacze
Bruceloza (<i>Brucella</i> ssp.)	
Gruźlica	
Klasyczny pomór świń	Świniowate
Afrykański pomór świń	
Pryszczyca	
Wścieklizna ^b	Wszystkie podatne gatunki

^a Z zastrzeżeniem chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w załączniku I do dyrektywy 82/894/EWG.

^b Zgodnie z art. 2 dyrektywy 89/455/EWG

ZAŁĄCZNIK B

**WYKAZ CHORÓB, DLA KTÓRYCH PROGRAMY KRAJOWE MOGĄ BYĆ
UZNANE ZGODNIE Z NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ,**

Norki	Wirusowe zapalenie jelit
	Choroba Aleucka
Pszczoly	Zgnilec europejski
	Waroza i choroba roztoczowa
Małpy człekokształtne i zwierzęta kotowate	Gruźlica
Przeżuwacze	Gruźlica
zwierzęta zającowate	Myksomatoza królików
	Wirusowa choroba krwotoczna
	Tularemia

ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI REGULUJĄCE ZATWIERDZANIE JEDNOSTEK, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW

1. Aby uzyskać urzędowe zatwierdzenie na mocy z art. 13 ust. 2 niniejszej dyrektywy, jednostka, instytut lub ośrodek, w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c), muszą:
 - a) być wyraźnie ogrodzone i odizolowane od otoczenia;
 - b) być usytuowane w bezpiecznej odległości od zakładów rolniczych, których status zdrowotny może być zagrożony w związku z obecnością zatwierdzonych instytucji, instytutów lub ośrodków;
 - c) pozostawać pod nadzorem weterynarza²³, monitorującego zwierzęta, które zawsze można złapać, zamknąć oraz umieścić w klatce;
 - d) posiadać właściwe pomieszczenia przeznaczone do kwarantanny;
 - e) posiadać jedno lub więcej odpowiednich pomieszczeń do przeprowadzania badań pośmiertnych;
 - f) być wolne od chorób wymienionych w załączniku A i, w odniesieniu do chorób objętych w danym kraju programem na podstawie art. 14, chorób wymienionych w załączniku B;
 - g) prowadzić bieżący rejestr zawierający:
 - ilość zwierząt, każdego gatunku znajdujących się w zakładzie, z informacją o ich wieku,
 - ilość zwierząt przybywających do zakładu lub opuszczających go, wraz z informacją o warunkach transportu i zdrowiu zwierząt,
 - obserwacje poczynione podczas przeprowadzania kwarantanny,
 - wyniki regularnych badań wydalnin,
 - wyniki badań krwi lub innych badań diagnostycznych,
 - przypadki zachorowań i, jeśli to konieczne, zastosowane leczenie,
 - wyniki badania sekcyjnego jakiegokolwiek zwierzęcia, które pada w zakładzie, włączając w to zwierzęta urodzone martwo;
 - h) posiadać obiekty do właściwego usuwania ciał zwierząt, padłych z powodu choroby;

²³ Odpowiedzialnego za rutynowe przestrzeganie warunków zdrowia zwierząt ustalonych w niniejszej dyrektywie.

- i) być monitorowane przez urzędowego lekarza weterynarii, który musi przeprowadzić przynajmniej dwie kontrole sprawdzające stan zdrowia zwierząt w ciągu roku.

Kontrole stanu zdrowia zwierząt muszą obejmować co najmniej:

- jedną inspekcję wszystkich zwierząt w zakładzie,
- pobranie reprezentatywnych próbek od wszystkich zwierząt podatnych na choroby wymienione w załączniku A i B²⁴ albo wykrycie tych chorób innymi metodami. Próbki te muszą zostać zanalizowane przez zatwierdzone laboratoria w celu określenia czy zawierają czynniki chorobowe wywołujące choroby u każdego z gatunków zwierząt wymienionych w załączniku A. Próbki muszą być pobierane przez cały rok.

Wyniki testów laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach pobranych podczas kontroli stanu zdrowia zwierząt nie mogą wykazać obecności wspomnianych zarazków chorobotwórczych;

- sprawdzanie obowiązkowo prowadzonych rejestrów

2. Zgoda na zatwierdzenie zostaje utrzymana, jeśli spełniane są następujące wymogi:

- a) zwierzęta wprowadzone do zakładu muszą pochodzić z innej zatwierdzonej jednostki, instytutu, lub ośrodka;
- b) jeśli zwierzęta objęte dyrektywą 64/432/EWG są trzymane w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku, mogą one opuścić zakład tylko pod urzędową kontrolą;
- c) kontrole stanu zdrowia w zatwierdzonej jednostce, instytucie lub ośrodku muszą być dokonywane dwa razy w roku, zgodnie z pkt. 1 lit. h) niniejszego załącznika;
- d) wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na pobranych próbkach nie mogą wykazać śladów czynników chorobowych wywołujących choroby wymienione w załączniku A i B²⁴;
- e) o wszelkich podejrzanych przypadkach zwierząt, lub jakichkolwiek innych objawach sugerujących, że zwierzęta zaraziły się jedną lub kilkoma chorobami wymienionymi w załącznikach A i B²⁴, niezwłocznie powiadamia się właściwy organ.

3. Zatwierdzenie może być zawieszony, przywrócony albo wycofany w następujących okolicznościach:

- a) po otrzymaniu powiadomienia, w rozumieniu pkt. 2 lit. d) niniejszego załącznika, właściwy organ może tymczasowo zawiesić zatwierdzenie już zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka;

²⁴ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

- b) gdy próbka pobrana od podejrzanego o chorobę zwierzęcia została przekazana do zatwierzonego laboratorium w celu zbadania na obecność podejrzanego czynnika chorobotwórczego. O wynikach testu natychmiast powiadamia się właściwy organ;
- c) gdy właściwy departament zostanie poinformowany o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załącznikach A i B²⁵, podejmuje on takie działania, w odniesieniu do testów laboratoryjnych, badań epizootycznych, środków podjętych w celu zwalczania choroby oraz wycofania zatwierdzenia, jak gdyby choroba ta została zgłoszona, zgodnie z niniejszą dyrektywą regulującą środki jakie mają zostać podjęte w tej dziedzinie przeciwko chorobie oraz handlu zwierzętami;
- d) jeśli wyniki testu nie wykazują obecności wspomnianych czynników chorobotwórczych urządowy departament przywraca zatwierdzenie;
- e) jednostka, instytut lub ośrodek zostają ponownie zatwierdzone tylko wówczas, gdy po wyeliminowaniu źródeł zakażenia ponownie zostaną spełnione warunki ustanowione w pkt. 1 niniejszego załącznika, z wyjątkiem pkt. 1 lit. f);
- f) właściwy organ powiadamia Komisję o zawieszeniu, przywróceniu lub wycofaniu zatwierdzenia.

²⁵ W stopniu, w jakim każda z tych chorób podlega obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim.

ZAŁĄCZNIK D

ROZDZIAŁ I

I. *Warunki regulujące zatwierdzenie punktów pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia muszą:

1. znajdować się pod nadzorem „lekarz weterynarii punktu”;
2. posiadać różne i fizycznie oddzielone pomieszczenia dla:
 - przebywania i odizolowania zwierząt,
 - pobierania nasienia,
 - czyszczenia i dezynfekcji sprzętu,
 - przetwarzania nasienia,
 - przechowywania nasienia;
3. być tak zbudowane lub izolowane aby nie dopuścić do kontaktów ze zwierzętami spoza punktu;
4. posiadać pomieszczenia takie jak opisano w pkt. 2, łatwe do czyszczenia i dezynfekcji,

II. *Warunki nadzoru nad punktami pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia, muszą:

1. być monitorowane w celu zagwarantowania, że znajdują się tam wyłącznie zwierzęta, od których jest pobierane nasienie. Jednakże inne zwierzęta domowe mogą pozostawać w punkcie, pod warunkiem, że spełniają ogólne warunki wyszczególnione poniżej,
2. być monitorowane w celu zagwarantowania, że przechowuje się rejestr zawierający informacje o:
 - tożsamości zwierząt przebywających w stacji,
 - wszystkich przypadkach przemieszczania zwierząt (przybyciu do i opuszczeniu stacji),
 - przeprowadzonych kontrolach stanu zdrowia,
 - historii zdrowia,
 - miejscu przeznaczenia nasienia,

- przechowywaniu nasienia;
3. być podawane inspekcji, co najmniej dwa razy w roku, przez urzędowego lekarza weterynarii aby spełnić warunki przestrzegania warunków zatwierdzenia i nadzoru;
 4. zatrudniać kompetentny personel, który został odpowiednio przeszkolony w technikach dezynfekcji i higieny, tak aby nie dopuścić do rozprzestrzeniania się choroby;
 5. być monitorowane w celu zapewnienia, że:
 - pobieranie, przetwarzanie i przechowywanie nasienia jest dokonywane tylko w pomieszczeniach do tego celu przeznaczonych,
 - wszystkie przybory mające kontakt z nasieniem lub zwierzęciem dawcą, podczas pobierania lub obróbki, są prawidłowo dezynfekowane lub sterylizowane przed każdorazowym użyciem,
 - każdy pojemnik służący do przechowywania lub transportu nasienia jest dezynfekowany lub sterylizowany przed użyciem,
 6. zagwarantować używanie:
 - produktów pochodzenia zwierzęcego wykorzystywanych przy przetwarzaniu nasienia (dodatki lub rozcieńczalniki), nie stanowiących zagrożenia dla zdrowia, lub poddanych uprzednio przetworzeniu w celu wykluczenia takiego zagrożenia,
 - czynnika zamrażającego, który nie był poprzednio używany do innych produktów pochodzenia zwierzęcego;
 7. zapewnić, że każda ilość nasienia jest odpowiednio oznakowana w taki sposób, aby można było ustalić datę pobrania, rasę i tożsamość zwierzęcia dawcy, jak również nazwę uznanej stacji, która dokonała pobrania nasienia.

ROZDZIAŁ II

Warunki stosowane w punktach pobierania nasienia

Wymagania odnosząc się do przyjęcia męskich dawców

A. OGIERY

Jedynie ogiery, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:

1. muszą być w dobrym stanie zdrowia w czasie pobierania nasienia;

2. muszą spełniać wymogi dyrektywy 90/426/EWG i pochodzić z gospodarstwa, które także spełnia te wymogi;
3. w ciągu 60 dni przed pierwszym pobraniem nasienia muszą przejść, z wynikami ujemnymi, następujące testy:
 - a) wykrywające niedokrwistość zakaźną koni, test immunodyszki w żelu agarowym, zwany „testem Cogginsa”;
 - b) wykrywający wirusowe zapalenie tętnic koni, test seroneutralizacyjny (rozcieńczenie surowicy $< \frac{1}{4}$), uzupełniony, w przypadku otrzymania wyniku pozytywnego, o badanie wirusologiczne całkowitej objętości nasienia z wynikiem ujemnym;
 - c) wykrywający zakaźne zapalenia macicy u klaczy, poprzez wyizolowanie drobnoustroju chorobotwórczego *Taylorella equigenitalis*, przynajmniej test z próbek pobranych z cewki moczowej i płynu przedejakulacyjnego.

Wyniki tych testów muszą być poświadczone przez laboratorium uznane przez właściwy organ.

W okresie wymienionym w pkt. 3 akapit pierwszy powyżej, i podczas okresu pobierania nasienia, ogiery nie mogą być wykorzystywane do krycia naturalnego.

B. OWCE I KOZY

1. Jedynie owce i kozy z ośrodków lub gospodarstw, które zdaniem urzędowego lekarza weterynarii spełniają następujące wymagania, mogą być wykorzystane do pobierania nasienia:
 - a) są w dobrym stanie zdrowia w dniu pobierania nasienia;
 - b) spełniają wymogi ustalone w art. 4, 5 i 6 dyrektywy 91/68/EWG w sprawie handlu wewnątrz Wspólnoty.

Dodatkowo, zwierzęta dawcy muszą przejść, w okresie trzydziestu dni przed pobraniem nasienia, z ujemnymi wynikami:

- test wykrywający brucelozę kóz i owiec (*B. melitensis*) zgodnie z załącznikiem C do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na zakaźne zapalenie najądrzy (*B. ovis*) zgodnie z załącznikiem D do dyrektywy 91/68/EWG,
 - test na wykrycie wirusa choroby granicznej;
- c) przeszły odpowiednie testy lub kontrole opracowane w celu zapewnienia zgodności z wymogami wymienionymi w lit. a) i b) powyżej.
2. Testy określone w pkt. 1, muszą być wykonywane przez laboratorium

zatwierdzone przez Państwo Członkowskie.

- C. Jeśli jakiegokolwiek testy wymienione w załącznikach A i B wypadną dodatnio, zwierzę musi zostać odizolowane, a nasienie pobrane od niego od czasu ostatniego testu z wynikiem ujemnym, nie może być wprowadzone do obrotu. To samo dotyczy nasienia pobranego od innych zwierząt w gospodarstwie lub w stacji pobierania nasienia od dnia, w którym przeprowadzono test z wynikiem pozytywnym. Nie można wznowić handlu aż do momentu przywrócenia normalnego statusu zdrowotnego punktu.

ROZDZIAŁ III

Warunki stosowane w odniesieniu do nasienia, komórek jajowych i zarodków

Nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być pobierane, przetwarzane, przepłukiwane i konserwowane przy użyciu produktu biologicznego wolnego od żywych drobnoustrojów zgodnie z następującymi zasadami:

- a) przepłukiwanie komórek jajowych i zarodków musi być wykonywane zgodnie z art. 11 ust. 3 niniejszej dyrektywy. Ich warstwa przejrzysta musi pozostać nietknięta przed i po przepłukaniu. W tym samym czasie można przepłukiwać jedynie komórki jajowe i zarodki pochodzące od tego samego dawcy. Po przepłukaniu warstwa przejrzysta każdej komórki jajowej lub zarodka musi być sprawdzona na całej jej powierzchni w przynajmniej 50-krotnym powiększeniu i fakt, że nie jest uszkodzona, jak również, że jest wolna od przylegających do niej ciał obcych, musi zostać potwierdzony;
- b) środki i roztwory użyte do pobierania, zamrażania i konserwacji komórek jajowych i zarodków muszą być wysterylizowane zgodnie z zatwierdzonymi metodami, ustanowionymi w art. 11 ust. 3, i należy się z nimi obchodzić w taki sposób, aby pozostały sterylne. Do środków służących do pobierania, przepłukiwania i konserwacji komórek jajowych, zarodków oraz rozcieńczalników nasienia trzeba dodać antybiotyki, zgodnie ze szczegółowymi zasadami ustalonymi w ramach procedury przewidzianej w art. 26;
- c) wszystkie materiały użyte do pobierania, posługiwania się, zamrażania i konserwacji jajeczek lub zarodków muszą być sterylizowane przed użyciem;
- d) musiały być one uprzednio poddane, zgodnie z art. 11 ust. 2, dodatkowym testom, ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, w szczególności dotyczącym płynów do pobierania i przepłukiwania, tak aby upewnić się, że nie zawierają one żadnych czynników chorobotwórczych;
- e) muszą być trzymane w sterylnych pojemnikach (ampułki, słomki, należycie oznaczone w celu zidentyfikowania metodą ustalaną zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26):
 - zawierających jedynie produkty pochodzące od jednego dawcy męskiego lub jednego dawcy żeńskiego,
 - zapieczętowane w momencie zamrażania w alkoholu lub w świeżym ciekłym azocie i opatrzone etykietką,

oraz umieszczone w wysterylizowanych pojemnikach z ciekłym azotem, które nie stwarzają zagrożenia zanieczyszczenia produktów;

- f) muszą być przechowywane w zatwierdzonych warunkach przez okres minimum 30 dni przed wysyłką;
- g) muszą być przewożone w kolbach, wyczyszczonych, odkażonych lub wysterylizowanych przed użyciem.

ROZDZIAŁ IV

Żeńscy dawcy

Samice mogą być wykorzystywane do pobierania zarodków lub komórek jajowych tylko wówczas, gdy zdaniem urzędowego lekarza weterynarii, spełnione zostaną wymogi zawarte w stosownych dyrektywach w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego zwierzętami żywymi do celów hodowli i produkcji dla danej rasy, mianowicie w dyrektywie 64/432/EWG dla trzody chlewnej, w dyrektywie 90/426/EWG dla koni i w dyrektywie 91/68/EWG dla owiec i kóz, oraz wówczas, gdy pochodzą ze stada, które także spełnia wspomniane wymogi.

ZAŁĄCZNIK E

ŚWIADECTWO

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

1. Wysyłający (pełna nazwa i adres)	ŚWIADECTWO ZDROWIA nr ORYGINAŁ^a
3. Odbiorca (pełna nazwa i adres)	2. Państwo Członkowskie pochodzenia
	4. WŁAŚCIWY ORGAN
	5. Adres
	- gospodarstwa pochodzenia lub urzędowo zatwierdzonej instytucji, instytutu lub ośrodka pochodzenia^b - gospodarstwa lub kupca przeznaczenia, lub oficjalnie zatwierdzonych jednostki, instytutu lub ośrodka pochodzenia^b
6. Miejsce załadunku	
7. Środek transportu	
8. Gatunek	
9. Liczba zwierząt/ uli/ lub królowych (z pomocnicami) ^b	
10. Identyfikacja serii	
11. POŚWIADCZENIE ZDROWOTNOŚCI ^c	
Sporządzono w, dnia Podpis:	
Nazwisko drukowanymi literami:	
Tytuł i stanowisko:	

^a Dla każdej przesyłki należy dostarczyć oddzielne świadectwo i oryginał musi towarzyszyć przesyłce do końcowego miejsca przeznaczenia, okres ważności świadectwa wynosi 10 dni.

^b Niepotrzebne skreślić.

^c Wypełnić zgodnie z art. 5-11 dyrektywy 92/65/EWG w ciągu 24 godzin przed załadowaniem zwierząt.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 6 kwietnia 1995 r

zmieniająca załączniki C i D do dyrektywy Rady 92/65/EWG ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG pkt I

(95/176/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG¹ pkt I, ostatnio zmienionej Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, w szczególności jej art. 22,

a także mając na uwadze, co następuje:

w zasadach regulujących zatwierdzanie organów, instytutów lub ośrodków, należy ustanowić odniesienia do dyrektywy Rady 86/609/EWG z dnia 24 listopada 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych², w celu ujednoczenia tych warunków we Wspólnocie oraz w stosunku do państw trzecich;

niezbędne są niektóre techniczne zmiany w zakresie dotyczącym zatwierdzania i nadzoru punktów pobierania nasienia, przyjmowania ogierów oraz warunków mających zastosowanie odnośnie nasienia, komórek jajowych i zarodków;

konieczne jest zastąpienie rozdziału I II.A, C, rozdziału III i IV załącznika D;

niniejsza decyzja jest zgodna z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 92/65/EWG wprowadza się następujące zmiany:

¹ Dz.U. nr L 268 z 14.9.1992, str. 54.

² Dz.U. nr L 358 z 18.12.1986, str. 1.

1. W załączniku C.1 dodaje się lit. j) w brzmieniu:
„j) jeżeli posiada zwierzęta przeznaczone do laboratoriów doświadczalnych zgodnie z przepisami art. 5 dyrektywy Rady 86/609/EWG.”
2. W załączniku D rozdział I zastępuje się załącznikiem I do niniejszej decyzji.
3. Załącznik D rozdział II pkt A zastępuje się załącznikiem II do niniejszej decyzji.
4. Załącznik D rozdział II pkt C zastępuje się załącznikiem III do niniejszej decyzji.
5. Załącznik D rozdział III zastępuje się załącznikiem IV do niniejszej decyzji.
6. Załącznik D rozdział IV zastępuje się załącznikiem V do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 października 1995 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 kwietnia 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ROZDZIAŁ I

I. *Zasady regulujące zatwierdzanie punktów pobierania nasienia*

Punkt pobierania nasienia musi:

1. być poddany stałemu nadzorowi lekarza weterynarii punktu pobierania nasienia;
2. mieć co najmniej
 - a) zamknięte pomieszczenie dla zwierząt, a jeśli zachodzi taka potrzeba dla zwierząt z rodziny koniowatych również wybiegi, które są fizycznie oddzielone od pomieszczeń pobierania nasienia, pomieszczeń przetwarzania nasienia i magazynowania nasienia;
 - b) wydzielone pomieszczenia nie mające bezpośredniego połączenia z pomieszczeniami stałego przebywania zwierząt;
 - c) wydzielone pomieszczenia służące do pobierania nasienia, w tym również wydzielone pomieszczenie do czyszczenia i dezynfekowania lub sterylizacji sprzętu;
 - d) wydzielone pomieszczenie do przetwarzania nasienia, oddzielone od pomieszczenia, gdzie jest ono pobierane i które nie musi koniecznie znajdować się w tym samym miejscu;
 - e) wydzielone pomieszczenie służące do magazynowania nasienia, które nie musi koniecznie znajdować się w tym samym miejscu;
3. być tak skonstruowany lub odizolowany, aby wykluczyć kontakt z okolicznym żywym inwentarzem;
4. być skonstruowany w sposób umożliwiający łatwe oczyszczenie i zdezynfekowanie całego punktu z wyjątkiem biur, a w przypadku zwierząt z rodziny koniowatych również wybiegów.

II. *Warunki nadzoru punktów pobierania nasienia*

Punkty pobierania nasienia muszą:

1. być nadzorowane tak, aby znajdowały się w nich tylko zwierzęta gatunku, którego nasienie ma być pobierane;

Jednakże, dopuszcza się przyjmowanie innych zwierząt domowych, pod warunkiem, że nie stanowią one zagrożenia dla zdrowia zwierząt gatunków, których nasienie ma być pobierane i spełniają warunki przewidziane przez lekarza weterynarii punktu.

W przypadku zwierząt z rodziny koniowatych, gdy punkt pobierania nasienia znajduje się na tym samym terenie co punkt sztucznego unasienniania lub punkt kopulacyjny, przyjmuje się również klacze, ogiery próbniki i ogiery wykorzystywane do krycia naturalnego pod warunkiem, że spełniają warunki załącznika D rozdział II pkt A 1, 2, 3 i 4;

2. być monitorowane w celu zapewnienia prowadzenia rejestrów wykazujących:
 - gatunek, rasę, datę urodzenia i tożsamość każdego zwierzęcia, które znalazło się w punkcie,
 - informacje o przemieszczaniu zwierząt przyjmowanych i opuszczających punkt,
 - historię zdrowia i wszelkie badania diagnostyczne wraz z wynikami, przeprowadzone leczenie i szczepienia wykonane na zwierzętach znajdujących się w punkcie,
 - datę pobrania i przetwarzania nasienia,
 - informacje o miejscu przeznaczeniu nasienia,
 - informacje o magazynowaniu nasienia;
3. być kontrolowane co najmniej raz w roku przez urzędowego lekarza weterynarii podczas sezonu rozplodowego w przypadku zwierząt rozmnażanych sezonowo, i dwa razy w roku w przypadku reprodukcji niesezonowej w celu rozpatrzenia i zweryfikowania wszelkich spraw odnoszących się do warunków zatwierdzenia i nadzoru punktu;
4. być pod nadzorem uniemożliwiającym dostęp osobom nieupoważnionym. Ponadto, osoby upoważnione muszą przestrzegać warunków przewidzianych przez lekarza weterynarii punktu;
5. zatrudniać kompetentnych pracowników, którzy zostali odpowiednio wyszkoleni w zakresie technik dezynfekowania i higieny zapobiegających rozprzestrzenianiu chorób;
6. być monitorowane, w celu zapewnienia, że:
 - żadne zwierzę trzymane w punkcie nie jest używane do krycia naturalnego w okresie, co najmniej 30 dni przed pierwszym pobraniem nasienia i w okresie pobierania,
 - pobieranie, przetwarzanie i magazynowanie nasienia odbywa się tylko w pomieszczeniach do tego przeznaczonych,
 - wszelkie przyrządy i naczynia mające styczność z nasieniem lub dawcą podczas pobierania lub przetwarzania są każdorazowo dezynfekowane lub sterylizowane przed użyciem albo są nowe, jednorazowego użytku i

usuwane po użyciu,

jeżeli, w przypadku zwierząt z rodziny koniowatych punkt pobierania nasienia znajduje się w tym samym miejscu co punkt sztucznego unasienniania lub punkt kopulacyjny, musi być zachowana ścisła separacja instrumentów i sprzętu używanego do sztucznego unasienniania i krycia naturalnego oraz instrumentów i sprzętu mającego styczność z dawcami lub innymi zwierzętami przechowywanymi w punkcie od nasienia,

- produkty pochodzenia zwierzęcego, takie jak rozcieńczalniki i dodatki lub rozrzedzalniki stosowane podczas przetwarzania nasienia nie stanowią zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zostały poddane uprzedniej obróbce eliminującej takie zagrożenie,
 - w przypadku zamrożonego lub chłodzonego nasienia stosowane są czynniki zamrażające, które nie były uprzednio stosowane w przypadku innych produktów pochodzenia zwierzęcego,
 - wszelkie kontenery do magazynowania i do transportu nasienia są każdorazowo uprzednio odkażane lub sterylizowane przed użyciem lub stosowane są nowe, jednorazowego użytku i usuwane po użyciu;
7. zapewniać, że każda pojedyncza dawka nasienia jest oznakowana w sposób trwały umożliwiający ustalenie Państwa Członkowskiego pochodzenia, daty pobrania, gatunku, rasy, tożsamości dawcy oraz nazwy lub numeru zatwierdzonego punktu, w którym dokonano pobrania nasienia.”

ZAŁĄCZNIK II

„A. OGIERY

Wyłącznie ogier, który według lekarza weterynarii punktu spełnia następujące warunki może być wykorzystany do pobrania nasienia:

1. w czasie dopuszczenia i w dniu pobierania nasienia nie może wykazywać żadnych objawów infekcji lub choroby zakaźnej;
2. musi pochodzić z terytorium lub, w przypadku regionalizacji, z części terytorium Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego i gospodarstwa znajdującego się pod nadzorem weterynaryjnym, spełniającego warunki dyrektywy Rady 90/426/EWG;
3. na 30 dni przed pobraniem nasienia był trzymany w gospodarstwach, gdzie żadne zwierzę z rodziny koniowatych nie wykazało w tym okresie klinicznych objawów wirusowego zapalenia tętnic;
4. na 60 dni przed pobraniem nasienia był trzymany w gospodarstwach, gdzie żadne zwierzę z rodziny koniowatych nie wykazało w tym okresie klinicznych objawów zakaźnego zapalenia macicy u klaczy;
5. w ciągu 30 dni przed pobraniem nasienia nie był używany do krycia naturalnego;
6. został poddany następującym badaniom, przeprowadzanym i poświadczanym w laboratorium uznanym przez właściwe organy, zgodnie z programem określonym w ust. 7:
 - (i) wykrywające niedokrwistość zakaźną koni, test immunodyfuzji w żelu agarowym, zwany „testem Cogginsa”;
 - (ii) wykrywający wirusowe zapalenie tętnic koni, test seroneutralizacyjny (rozcieńczenie surowicy $< \frac{1}{4}$), uzupełniony, w przypadku otrzymania wyniku pozytywnego, o badanie wirusologiczne całkowitej objętości nasienia z wynikiem ujemnym;
 - (iii) wykrywający zakaźne zapalenie macicy u klaczy, test przeprowadza się dwukrotnie w siedmiodniowych odstępach czasu poprzez wyizolowanie drobnoustroju chorobotwórczego *Taylorella equigenitalis* z frakcji przed - ejakulacyjnej nasienia lub próbek nasienia i z wymazów pobranych z napletka lub cewki moczowej, z wynikiem ujemnym;
7. został poddany jednemu z następujących programów badań:
 - (i) w przypadku pozyskiwania nasienia do celów handlu nasieniem świeżym lub chłodzonym:
 - i ogier dawca przebywał nieprzerwanie w punkcie pobierania nasienia przez okres co najmniej 30 dni przed dniem pierwszego pobrania

nasienia i podczas okresu pobierania nasienia, oraz żadne zwierzę z rodziny koniowatych w punkcie pobierania nie miało bezpośredniego kontaktu ze zwierzętami z rodziny koniowatych o pogorszonym stanie zdrowia, badania wymagane na mocy ust. 6 (i), (ii) i (iii) przeprowadza się po co najmniej 14 dniach od początku okresu przebywania ogiera w punkcie pobierania nasienia i co najmniej raz w roku na początku sezonu rozplodowego.

- i ogier dawca nie przebywał nieprzerwanie w punkcie pobierania nasienia lub inne zwierzęta z rodziny koniowatych w punkcie pobierania miały bezpośredni kontakt ze zwierzętami z rodziny koniowatych o pogorszonym stanie zdrowia, badania wymagane na mocy ust. 6 (i), (ii) i (iii) przeprowadza się w okresie 14 dni przed pierwszym pobraniem nasienia i co najmniej raz w roku na początku sezonu rozplodowego. Ponadto, badanie wymagane na mocy ust. 6 (i), powtarza się co 120 dni podczas okresu pobierania nasienia. Badanie wymagane na mocy ust. 6 (ii), przeprowadza się nie później niż 30 dni przed każdym pobraniem nasienia chyba, że stan braku siewstwa u serodatniego ogiera na wirusowe zapalenie tętnic koni został potwierdzony testem izolacji wirusa, który musi być przeprowadzany corocznie.
- (ii) w przypadku pobierania nasienia do celów handlu nasieniem mrożonym, stosuje się programy badań jak określono w ust. 7 (i) tiret pierwsze i drugie, lub alternatywnie, badania wymagane na mocy ust. 6 (i), (ii) i (iii) przeprowadzane podczas obowiązkowego 30 dniowego okresu magazynowania nasienia i nie wcześniej niż po 14 dniach od pobrania nasienia, niezależnie od tego czy ogier przebywał nieprzerwanie w punkcie pobierania nasienia.”

ZAŁĄCZNIK III

- „C. Jeżeli wynik któregokolwiek z badań określonych w A lub B jest pozytywny, zwierzę musi być izolowane, a pobrane od niego nasienie, licząc od ostatniego negatywnego wyniku badania, nie może być wprowadzone do obrotu. Ten sam przepis znajduje zastosowanie do nasienia pobranego od innych zwierząt podatnych na daną chorobę w gospodarstwie lub punkcie pobierania nasienia po dniu, w którym przeprowadzone zostało badanie z wynikiem pozytywnym. Handel nasieniem zostaje wznowiony po przywróceniu odpowiedniego stanu zdrowia punktu.”

ZAŁĄCZNIK IV

„ROZDZIAŁ III

WARUNKI STOSOWANE W ODNIESIENIU DO NASIENIA, KOMÓREK JAJOWYCH I ZARODKÓW

Nasienie, komórki jajowe i zarodki pobiera się, przetwarza i konserwuje zgodnie z następującymi zasadami:

- a) płukanie komórek jajowych i zarodków nawet w przypadku zwierząt z rodziny koniowatych przeprowadza się według warunków ustanowionych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26. Do czasu przyjęcia takich warunków stosuje się międzynarodowe normy.

Oślonka przejrzysta (*zona pellucida*) komórki jajowej i zarodka musi być nienaruszona przed płukaniem i pozostać nienaruszona po zakończeniu procesu płukania.

Dopuszcza się płukanie w tej samej pożywce komórek jajowych i zarodków pochodzących od tej samej dawczyni.

Po zakończeniu procesu płukania osłonka przejrzysta poszczególnej komórki jajowej lub poszczególnego zarodka podlega badaniu mikroskopowemu na całkowitym obszarze powierzchni, co najmniej w 50-krotnym powiększeniu, w celu potwierdzenia nienaruszalności ciągłości osłonki przejrzystej oraz potwierdzenia usunięcia z niej wszystkich przywierających do niej ciał obcych.

- b) Pożywka i roztwory stosowane podczas pobierania, przetwarzania (badanie, płukanie i obróbka), konserwacji lub zamrażania komórek jajowych i zarodków powinny być wyjaławiane zgodnie z zatwierdzonymi metodami i poddawane odpowiednim zabiegom zapewniającym ich sterylność.

Środki stosowane podczas pobierania, płukania i konserwacji komórek jajowych i zarodków oraz rozrzedzania nasienia zawierają dodatek antybiotyków. W razie potrzeby, ustanawia się szczegółowe zasady zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26.

- c) Do zabiegów związanych z pobieraniem, przetwarzaniem i konserwacją lub zamrażaniem nasienia, komórek jajowych i zarodków muszą być używane narzędzia każdorazowo odkażone lub wysterylizowane przed zabiegiem lub narzędzia nowe, jednorazowego użytku, usuwane po użyciu.
- d) Dopuszcza się przeprowadzanie dodatkowych badań zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26, w szczególności w celu wykluczenia obecności czynników chorobotwórczych w płynach płuczających.
- e) Komórki jajowe i zarodki, które zadowalająco zostały poddane badaniom przewidzianym w lit. a) oraz nasienie umieszcza się w sterylnych pojemnikach, które zostały należycie oznakowane, zawierają materiał biologiczny od tylko jednego ogiera lub klaczy i które są niezwłocznie plombowane.

Oznaczanie ustanowione na mocy procedury przewidzianej w art. 26 zapewnia ustalenie co najmniej kraju pochodzenia, daty pobrania, gatunku, rasy, tożsamości zwierząt, od których pobrano komórki jajowe i zarodki, nazwę lub numer punktu pobrania / zespołu.

- f) Zamrożone nasienie, komórki jajowe lub zarodki umieszcza się w sterylnych pojemnikach z ciekłym azotem, które nie stanowią zagrożenia zanieczyszczenia pobranego materiału biologicznego.
- g) Zamrożone nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być magazynowane w zatwierdzonych warunkach przez okres co najmniej 30 dni przed wysyłką.
- h) Nasienie, komórki jajowe i zarodki muszą być transportowane w pojemnikach, które przed użyciem zostały oczyszczone, zdezynfekowane lub wysterylizowane lub w pojemnikach nowych, jednorazowego użytku i usuwanych po użyciu.”

ZAŁĄCZNIK V

„ROZDZIAŁ IV

DAWCZYNIĘ

Dopuszcza się pobieranie zarodków lub komórek jajowych wyłącznie od zwierząt, które same, jak również stada z których pochodzą, według oceny urzędowego lekarza weterynarii spełniają warunki odpowiednich dyrektyw dotyczących wewnątrzwspólnotowego handlu żywymi zwierzętami przeznaczonymi do hodowli i rozrodu poszczególnych gatunków.

Przepisy dyrektywy Rady 64/432/EWG stosuje się do trzody chlewnej oraz przepisy dyrektywy Rady 91/68/EWG stosuje się do owiec i kóz.

Oprócz warunków ustanowionych mocą dyrektywy Rady 90/426/EWG, zwierzęta z rodziny koniowatych, przed dniem pobrania komórek jajowych lub zarodków, muszą być chowane w gospodarstwach wolnych od klinicznych objawów zakaźnego zapalenia macicy u klaczy przez okres 60 dni. W terminie 30 dni przed dniem pobrania komórek jajowych i zarodków, zwierzęta te nie mogą być wykorzystywane do krycia naturalnego.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1282/2002

z dnia 15 lipca 2002 r.

zmieniające załączniki do dyrektywy Rady 92/65/EWG ustanawiającej warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG¹ ostatnio zmienianej przez decyzję Komisji 2001/298/WE², w szczególności jej art. 22,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Zgodnie z doświadczeniami Państw Członkowskich z wprowadzania w życie dyrektywy 92/65/EWG w odniesieniu do handlu zwierzętami określonymi w art. 5, 13 i 23 tej dyrektywy, istnieje potrzeba wyjaśnienia wymogów dla zatwierdzonych jednostek, instytutów albo ośrodków oraz włączenia określonych przepisów dotyczących kwarantanny.
- 2) Dlatego niezbędne jest dokonanie kilku technicznych dostosowań dotyczących zasad regulujących zatwierdzanie jednostek, instytutów albo ośrodków, aby wprowadzić szczególne świadectwa w handlu tymi zwierzętami oraz uporządkować wykaz chorób podlegających obowiązkowi zgłoszenia.
- 3) Te jednostki, instytuty albo ośrodki już zatwierdzone przez Państwa Członkowskie na podstawie wcześniejszych przepisów powinny możliwie szybko być nadal zatwierdzone i dostosowane do nowych warunków.
- 4) Załączniki A, C oraz E do dyrektywy 92/65/EWG powinny być w związku z tym odpowiednio zmienione.
- 5) W celu zapewnienia, iż istnieje właściwy okres czasu na wprowadzenie tych przepisów we wszystkich Państwach Członkowskich, powinna zostać ustanowiona data wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia.

¹ Dz.U nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

² Dz.U nr L 102 z 12.04.2001, str. 63.

- 6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. łańcucha pokarmowego i zdrowia zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki A, C oraz E do dyrektywy 92/65/EWG są zmienione jak przedstawiono w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 2002 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1) Załącznik A do dyrektywy 92/65/EWG otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK A

CHOROBY PODLEGAJĄCE OBOWIĄZKOWI ZGŁOSZENIA W KONTEKŚCIE NINIEJSZEJ DYREKTYWY

Choroby	Rząd/rodzina/gatunki, których dotyczą
Rzekomy pomór drobiu, influenza drobiu	Ptaki
Choroba papuzia	Papugowe
Zgnilec amerykański	Pszczoly
Bruceleza abortus	Widłorogie, Pustorogie, Wielbłądowate, Jeleniowate, Żyrafowate, Hipopotamy, Kanczyle
Bruceleza melitensis	Widłorogie, Pustorogie, Wielbłądowate, Jeleniowate, Żyrafowate, Hipopotamy, Kanczyle
Bruceleza ovis	Wielbłądowate, Kanczyle, Jeleniowate, Żyrafowate, Pustorogie oraz Widłorogie.
Bruceleza świń	Jeleniowate, Zającowate, Piżmowół, Świniowate i Pekari
Mycobacterium bovis	Ssaki w szczególności, Widłorogie, Pustorogie, Wielbłądowate, Jeleniowate, Żyrafowate oraz Kanczyle
Pryszczycza	Parzytokopytne oraz słonie azjatyckie
Klasyczny pomór świń, afrykański pomór świń	Świniowate oraz Pekari
Choroba pęcherzykowa świń	Świniowate oraz Pekari
Pomór bydła	Parzystokopytne
Choroba niebieskiego języka	Widłorogie, Pustorogie, Jeleniowate, Żyrafowate oraz Nosorożce.
Zaraza płucna bydła	Bydło (włączając zebu, bawoły, bizona oraz jaki)
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej	Parzystokopytne i koniowate
Pomór małych przeżuwaczy	Pustorogie oraz Świniowate
Guzowata choroba skóry bydła	Pustorogie żyrafowate
Ospa owiec i kóz	Pustorogie
Afrykański pomór koni	Koniowate
Gorączka doliny Rift	Pustorogie, gatunki Wielbłąda oraz Nosorożce
Enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń dawna choroba cieszyńska i taflańska	Świniowate
zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych	Łososiowate
TSE	Pustorogie, Jeleniowate, Kotowate oraz Łasicowate
Wąglik	Pustorogie, Wielbłądowate, Jeleniowate,

	Słonie, Koniowate i Hipopotamy
Wścieklizna	Drapieżne oraz Nietoperze

2) Załącznik C do dyrektywy 92/65/EWG otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK C

WARUNKI REGULUJĄCE ZATWIERDZENIE JEDNOSTEK, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW

1. Aby otrzymać urzędowe zatwierdzenie, zgodnie z art. 13 ust. 2 niniejszej dyrektywy, jednostka, instytut lub ośrodek jak określono je w art. 2 ust. 1 lit. c) powinny:
 - a) być wyraźnie ogrodzone i odizolowane od otoczenia albo zwierzęta zamknięte oraz rozmieszczone w taki sposób by nie powodować zagrożenia zdrowotnego dla gospodarstw rolnych, których stan zdrowia może być zagrożony;
 - b) mieć odpowiednie środki do łapania, trzymania oraz izolowania zwierząt oraz dostępne odpowiednie pomieszczenia do kwarantanny oraz zatwierdzone procedury dla zwierząt pochodzących z niezatwierdzonych źródeł;
 - c) być wolne od chorób wymienionych w załączniku A oraz chorób wymienionych w załączniku B podczas gdy dany kraj ma program na podstawie art. 14. Aby jednostka, instytut lub ośrodek był zadeklarowany jako wolny od tych chorób, właściwy organ ocenia zapisy stanu zdrowia zwierząt przechowywane co najmniej przez poprzednie trzy lata oraz wyniki testów klinicznych oraz badań laboratoryjnych przeprowadzanych na zwierzętach w jednostce, instytucie lub ośrodku. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od niniejszych wymagań, nowe zakłady są zatwierdzane, jeśli zwierzęta tworzące zbiór wywodzą się z zatwierdzonych zakładów;
 - d) prowadzić bieżący rejestr zawierający:
 - (i) liczbę i tożsamość (wiek, płeć, gatunek, oraz indywidualne oznaczenia, gdy jest to praktyczne) zwierząt z każdego gatunku obecnych w zakładzie;
 - (ii) liczbę i tożsamość (wiek, płeć, gatunek, oraz indywidualne oznaczenie, gdy jest to praktyczne) zwierząt przybywających do zakładu albo ją opuszczających wraz z informacją o ich pochodzeniu albo przeznaczeniu, transporcie z albo do placówki oraz stanie zdrowia zwierząt;
 - (iii) wyniki badań krwi lub innych badań diagnostycznych;
 - (iv) przypadki zachorowań i, jeśli to konieczne, zastosowane leczenie;
 - (v) wyniki badania pośmiertnego zwierząt, które padły w zakładzie, włączając zwierzęta urodzone martwo;
 - (vi) obserwacje poczynione podczas każdej izolacji albo okresu kwarantanny;

- e) albo poczynić ustalenia z właściwym laboratorium w celu przeprowadzenia badania pośmiertnego, albo posiadać jedno albo więcej właściwych pomieszczeń, gdzie badanie może być przeprowadzone przez właściwą osobę z upoważnienia zatwierdzonego weterynarza;
- f) albo poczynić odpowiednie ustalenia albo posiadać na miejscu obiekty do odpowiedniego rozmieszczania ciał zwierząt, które padły na skutek choroby albo zostały uśpione;
- g) zabezpieczyć, w drodze umowy albo za pomocą instrumentów prawnych, usługi lekarza weterynarii zatwierdzonego przez właściwy organ oraz działającego pod jego kontrolą, który:
 - (i) spełnia *mutatis mutandis* wymogi określone w art. 14 ust. 3 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG,
 - (ii) zapewnia by właściwy nadzór choroby oraz środki kontroli w odniesieniu do sytuacji chorobowej danego państwa były zatwierdzone przez właściwy organ oraz były stosowane w jednostce, instytucie lub ośrodku. Środki takie obejmują:
 - roczne plany nadzoru choroby obejmujące zwalczanie zoonozy,
 - kliniczne, laboratoryjne, oraz pośmiertne badania zwierząt podatnych na choroby przenaszalne,
 - szczepienia podatnych zwierząt przeciwko chorobom zakaźnym, gdy właściwe, tylko zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym;
 - (iii) zapewnia, iż każda podejrzana śmierć albo obecność wszelkich innych symptomów sugerujących, iż zwierzęta zapadły na jedną albo więcej chorób określonych w załączniku A oraz B, jest bezzwłocznie zgłaszana właściwemu organowi, jeśli choroba ta podlega obowiązkowi zgłoszenia w danym Państwie Członkowskim;
 - (iv) zapewniają, iż przybywające zwierzęta zostały, jeśli konieczne, odizolowane w zgodzie z wymogami niniejszej dyrektywy oraz instrukcjami, jeśli były takie wydane przez właściwy organ;
 - (v) są odpowiedzialni za bieżącą zgodność z warunkami zdrowia zwierząt w niniejszej dyrektywie oraz z prawodawstwem wspólnotowym w sprawie dobrostanu zwierząt w czasie transportu i usuwania odpadów zwierzęcych;
- h) jeśli trzyma zwierzęta przeznaczone do przeprowadzania doświadczeń laboratoryjnych, w zgodności z przepisami art. 5 dyrektywy 86/609/EWG.

2. Zatwierdzenie zostaje utrzymane, gdy spełnione są następujące wymogi:

- a) pomieszczenia są pod kontrolą urzędowego lekarza weterynarii zatwierdzonego przez właściwy organ, który:

- (i) wizytuje pomieszczenia jednostki, instytutu lub ośrodka co najmniej raz w roku;
 - (ii) kontroluje działalność zatwierdzonego lekarza weterynarii oraz wprowadzanie rocznego planu nadzoru choroby;
 - (iii) zapewnia, że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane;
- b) wyłącznie zwierzęta pochodzące z innych zatwierdzonych jednostek, instytutów lub ośrodków wprowadzane są do placówki, w zgodzie z zapisami niniejszej dyrektywy;
- c) urzędowy lekarz weterynarii weryfikuje, czy:
- przepisy niniejszej dyrektywy są wypełniane,
 - wyniki badań klinicznych, pośmiertnych, i laboratoryjnych przeprowadzanych na zwierzętach nie ujawniły występowania chorób określonych w załącznikach A oraz B;
- d) jednostka, instytut lub ośrodek prowadzą rejestry określone w pkt. 1 lit.d) po zatwierdzeniu, przez okres co najmniej 10 lat.
3. W drodze odstępstwa od art. 5 ust. 1 niniejszej dyrektywy oraz pkt. 2 lit. b) niniejszego Załącznika, zwierzęta włączając małpy człekokształtne (*simiae i prosimiae*) mające pochodzenie inne niż z zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka mogą zostać wprowadzone do zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka, pod warunkiem, iż zwierzęta te przejdą kwarantannę w ramach urzędowej kontroli oraz w zgodzie z instrukcjami danymi przez właściwy organ zanim zostaną dołączone do zbioru
- Dla małych człekokształtnych (*simiae oraz prosimiae*) przestrzegane są warunki kwarantanny ustanowione w OIE Międzynarodowym Kodeksie Zdrowia Zwierząt (rozdział 2.10.1 oraz dodatek 3.5.1).
- Dla innych zwierząt przechodzących kwarantannę zgodnie z ust. 2 lit. b) niniejszego Załącznika, okres kwarantanny musi wynosić, co najmniej 30 dni w odniesieniu do chorób wymienionych w załączniku A.
4. Zwierzęta umieszczone w zatwierdzonej jednostce instytucji lub ośrodka opuszczają te zakłady wyłącznie, jeśli przeznaczone są do innych zatwierdzonej jednostce instytucji lub ośrodka w tym Państwie Członkowskim albo innym Państwie Członkowskim; jakkolwiek, jeśli nie są przeznaczone do zatwierdzonej jednostki instytutu lub ośrodka mogą opuścić je tylko w zgodzie z wymogami właściwego organu by zapewnić wyeliminowanie ryzyka prawdopodobnego rozprzestrzenienia się choroby.
5. Gdy Państwo Członkowskie korzysta z dodatkowych gwarancji w ramach prawa wspólnotowego, może domagać się dodania do zatwierdzonej jednostki instytutu lub ośrodka właściwych wymogów dodatkowych oraz świadectw dla gatunków podatnych.

6. Procedury częściowego albo całkowitego zawieszenia, wycofania albo przywrócenia zatwierdzenia mają miejsce:
 - a) gdy właściwy organ stwierdzi, iż wymogi z pkt. 2 nie zostały wypełnione albo miała miejsce zmiana użycia, która nie jest już objęta art. 2 niniejszej dyrektywy zatwierdzenie jest zawieszane albo wycofywane;
 - b) gdy zgłoszono podejrzenie występowania jednej z chorób wymienionych w załączniku A albo B, właściwy organ zawiesza zatwierdzenie jednostki instytutu lub ośrodka do czasu, gdy podejrzenie zostanie oficjalnie wyeliminowane. W zależności od zaistniałej choroby oraz ryzyka przeniesienia choroby, zawieszenie może odnosić się do zakładu jako całości albo wyłącznie do określonych kategorii zwierząt podatnych na daną chorobę. Właściwy organ zapewnia, iż środki niezbędne do potwierdzenia albo wyeliminowania podejrzenia oraz uniknięcia jakiegokolwiek rozprzestrzenienia się choroby są podjęte w zgodzie z prawodawstwem wspólnotowym regulującym środki podejmowane przeciwko danym chorobom oraz w odniesieniu handlu zwierzętami;
 - c) gdy podejrzana choroba zostanie potwierdzona, jednostka instytut lub ośrodek są ponownie zatwierdzane wyłącznie wtedy, gdy po usunięciu choroby oraz źródła infekcji w pomieszczeniach, obejmujących odpowiednie czyszczenie oraz dezynfekcję, warunki ustanowione w pkt. 1 niniejszego Załącznika, za wyjątkiem pkt.1 lit. c), są ponownie spełnione;
 - d) właściwy organ powiadamia Komisję o zawieszeniu, wycofaniu albo przywróceniu zatwierdzenia dla jednostki instytutu lub ośrodka.”
3. Załącznik E do dyrektywy 92/65/EWG otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK E

Część 1

ŚWIADECTWO ZDROWIA W HANDLU ZWIERZĘTAMI Z GOSPODARSTW ZGODNIE Z DYREKTYWĄ 92/65/EWG¹				
1. Państwo Członkowskie pochodzenia oraz właściwy organ	2.1. Świadcstwo zdrowia nr	☐	ORYGINAŁ ²	
	2.2. Świadcstwo CITES nr (gdy znajduje zastosowanie)	☐	KOPIA ³	
A. POCHODZENIE ZWIERZĄT				
3. Nazwa oraz adres gospodarstwa pochodzenia		4. Nazwa oraz adres wysyłającego		
5. Miejsce załadunku		6. Środek transportu		
B. MIEJSCE PRZEZNACZENIA ZWIERZĄT				
7. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia		8. Nazwa oraz adres gospodarstwa miejsca przeznaczenia		
9. Nazwa oraz adres odbiorcy				
C. TOŻSAMOŚĆ ZWIERZĄT				
	10. Gatunek zwierząt	11. Płeć	12. Wiek	13. Oznaczenie Indywidualne/oznaczenie partii ⁴
10.1.				
10.2.				
10.3.				
10.4.				
10.5. ⁵				

D. INFORMACJE ZDROWOTNE

14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii⁶/ lekarz weterynarii odpowiedzialny za ustalenie miejsca pochodzenia oraz zatwierdzony przez właściwy organ⁶ potwierdzam, że:

14.1. w czasie inspekcji powyższych zwierząt były one w odpowiednim stanie do transportu do planowanej trasy w zgodzie z zapisami dyrektywy 91/628/EWG;

14.2. warunki art. 4 dyrektywy 92/65/EWG są spełnione;

14.3. (zaświadczenie)⁷.....

.....

.....

14.4. Dodatkowe gwarancje dotyczące chorób wymienionych w niniejszym załączniku B⁸ do dyrektywy 92/65/EWG⁹ są jak poniżej:

.....

.....

14.5. (kontynuować w razie potrzeby).....

.....

.....

(uzupełnić o odpowiednią informację zdrowotną jak ustanowiono w dyrektywie tak jak wdrażanej w Państwie Członkowskim)

E. WAŻNOŚĆ

15. Okres ważności niniejszego świadectwa wynosi 10 dni.

16. Data oraz miejsce	17. Nazwa oraz kwalifikacje urzędowego/zatwierdzonego lekarza weterynarii	18. Podpis urzędowego/zatwierdzonego lekarza weterynarii oraz pieczęć ¹⁰

¹ Dokument w znaczeniu art. 6, 7, 9 oraz 10 powinien być wydany w ciągu 24 godzin przed wysłaniem partii towaru.

² Oryginał powinien towarzyszyć partii towaru do ostatecznego miejsca przeznaczenia.

³ Oryginał albo kopia powinny być przetrzymywane przez odbiorcę przez co najmniej 3 lata.

⁴ Powinno być używane za każdym razem, gdy jest to możliwe indywidualne oznaczenie, lecz w przypadku małych zwierząt może być używane oznaczenie partii.

⁵ Kontynuować w razie potrzeby.

⁶ Skreślić, jeśli nie ma zastosowania

⁷ Uzupełnić w zgodzie z art. 6, 7, 9 albo 10.

⁸ Tak jak wymagane przez Państwo Członkowskie korzystające z dodatkowych gwarancji w ramach legislacji Wspólnotowej.

⁹ Niepotrzebne skreślić .

¹⁰ Podpis oraz pieczęć musi być w innym kolorze niż kolor wydruku.

Część 2

ŚWIADECTWO ZDROWIA W HANDLU KOLONIAMI PSZCZÓŁ (ULE ALBO KRÓLOWE (WRAZ Z ROBOTNICAMI) ZGODNIE Z DYREKTYWĄ 92/65/EWG¹			
1. Państwo Członkowskie pochodzenia oraz właściwy organ	2.1. Świadcstwo zdrowia nr	☐ ORYGINAŁ ²	
	2.2. Świadcstwo CITES nr (gdy znajduje zastosowanie)	☐ KOPIA ³	
A. POCHODZENIE KOLONII PSZCZÓŁ (ULE ALBO KRÓLOWE (WRAZ Z ROBOTNICAMI))			
3. Nazwa oraz adres gospodarstwa pochodzenia	4. Nazwa oraz adres wysyłającego		
5. Miejsce załadunku	6. Środek transportu		
B. MIEJSCE PRZEZNACZENIA KOLONII PSZCZÓŁ (ULE ALBO KRÓLOWE (WRAZ Z ROBOTNICAMI))			
7. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia	8. Nazwa oraz adres gospodarstwa miejsca przeznaczenia		
9. Nazwa oraz adres odbiorcy			
C. TOŻSAMOŚĆ KOLONII PSZCZÓŁ (ULE ALBO KRÓLOWE (WRAZ Z ROBOTNICAMI))			
	10. Liczba kolonii (ule albo królowe (wraz z robotnicami))	11. Gatunek	12. Oznaczenie partii
10.1.			
10.2.			
10.3.			
10.4.			
10.5. ⁴			

D. INFORMACJE ZDROWOTNE		
13. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii potwierdzam, że:		
13.1. pszczoły pochodzą z obszaru, który nie jest objęty zakazami związanymi z pojawieniem się zgnilca amerykańskiego (Okres zakazów trwał co najmniej przez 30 dni od daty ostatniego zapisu przypadku oraz daty, w której wszystkie ule w promieniu trzech kilometrów były sprawdzane przez właściwy organ i wszystkie zarażone ule spalone albo zbadane i sprawdzone w sposób satysfakcjonujący zainteresowany organ właściwy);		
13.2. Dodatkowe gwarancje dotyczące chorób wymienionych w załączniku B ⁵ dyrektywy 92/65/EWG są jak poniżej ⁶ :		
E. WAŻNOŚĆ		
15. Okres ważności niniejszego świadectwa wynosi 10 dni.		
16. Data oraz miejsce	17. Nazwa oraz kwalifikacje urzędowego/zatwierdzonego lekarza weterynarii	18. Podpis urzędowego/zatwierdzonego lekarza weterynarii oraz pieczęć ⁷

¹ Dokument w znaczeniu Artykułu 8.

² Oryginał powinien towarzyszyć partii towaru do ostatecznego miejsca przeznaczenia.

³ Oryginał albo kopia powinny być przetrzymywane przez gospodarstwo przez co najmniej 3 lata.

⁴ Kontynuować w razie potrzeby.

⁵ Tak jak wymagane przez Państwo Członkowskie korzystające z dodatkowych gwarancji w ramach legislacji Wspólnotowej.

⁶ Niepotrzebne skreślić.

⁷ Podpis oraz pieczęć musi być w innym kolorze niż kolor wydruku.

Część 3

ŚWIADECTWO ZDROWIA W HANDLU ZWIERZĘTAMI, NASIENIEM, ZARODKAMI ORAZ KOMÓRKAMI JAJOWYMI Z JEDNOSTEK INSTYTUTÓW, INSTYTUTÓW LUB OŚRODKÓW ZATWIERDZONYCH ZGODNIE Z ZAŁĄCZNIKIEM C DO DYREKTYWY RADY 92/65/EWG¹				
1. Państwo Członkowskie pochodzenia oraz właściwy organ	2. 1. Świadcstwo zdrowia nr 2.2. Świadcstwo CITES nr (gdy znajduje zastosowanie)	☐ ORYGINAŁ ² ☐ KOPIA ³		
A. POCHODZENIE ZWIERZĄT				
3. Nazwa oraz adres zatwierdzonej jednostki instytutu lub ośrodka pochodzenia			4. Nazwa oraz adres wysyłającego	
5. Miejsce załadunku			6. Środek transportu	
B. MIEJSCE PRZEZNACZENIA ZWIERZĄT				
7. Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia			8. Nazwa oraz adres zatwierdzonej jednostki, instytutu lub ośrodka miejsca przeznaczenia	
9. Nazwa oraz adres odbiorcy				
C. TOŻSAMOŚĆ ZWIERZĄT, NASIENIA, ZARODKÓW ORAZ KOMÓREK JAJOWYCH				
	10. Gatunek zwierząt albo rodzaj produktu pochodzenia zwierzęcego	11. Płeć ⁴	12. Wiek ⁴	13. Znak identyfikacyjny ⁵
10.1.				
10.2.				
10.3.				
10.4.				
10.5. ⁶				

D. INFORMACJE ZDROWOTNE

14. Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład pochodzenia oraz zatwierdzony przez właściwy organ potwierdzam, że:

14.1. Jednostka, instytut lub ośrodek miejsca pochodzenia są zatwierdzone w zgodzie z załącznikiem C do dyrektywy 92/65/EWG do celów handlu zwierzętami, nasieniem, zarodkami, albo komórkami jajowymi opisanymi powyżej;

14.2. Zwierzęta/zwierzęta dawcy opisane w niniejszym świadectwie zostały dzisiaj przebadane i zostały uznane za zdrowe i wolne od klinicznych objawów chorób zaraźliwych włączając te opisane w załączniku A do dyrektywy 92/65/EWG i nie są objęte żadnymi urzędowymi ograniczeniami oraz pozostawały w tej jednostce, instytucie lub ośrodku od urodzenia lub przez miesiące albo lata;

14.3. W czasie inspekcji powyższych zwierząt były one w odpowiednim stanie do transportu do planowanej trasy w zgodzie z zapisami dyrektywy 91/628/EWG oraz wymogami IATA i/albo wytycznymi CITIES dotyczącymi transportu, gdy mają zastosowanie;

14.4. Dodatkowe gwarancje dotyczące chorób wymienionych w załączniku B⁷ do dyrektywy 92/65/EWG są jak poniżej⁸:.....
.....
.....

E. WAŻNOŚĆ

15. Okres ważności niniejszego świadectwa wynosi 10 dni

16. Data oraz miejsce	17. Nazwa oraz kwalifikacje urzędowego/zatwierdzonego lekarza weterynarii	18. Podpis urzędowego/zatwierdzonego oraz lekarza weterynarii pieczęć ⁹

¹ Dokument w znaczeniu art. 5 oraz art. 13 ust. 1.

² Oryginał powinien towarzyszyć partii towaru do końcowego miejsca przeznaczenia.

³ Kopia powinna być przechowywana przez zatwierdzoną jednostkę, instytut lub ośrodek przez okres co najmniej trzech lat.

⁴ Wypełnić tylko w przypadku żywych zwierząt.

⁵ Oznaczenia indywidualne muszą być używane za każdym razem, gdy jest to możliwe lecz w przypadku małych zwierząt (np. gryzonie) mogą być używane oznaczenia partii.

⁶ Kontynuować w razie potrzeby.

⁷ Tak jak wymagane przez Państwo Członkowskie korzystające z dodatkowych gwarancji w ramach przepisów wspólnotowych.

⁸ Niepotrzebne skreślić.

⁹ Podpis oraz pieczęć musi być w innym kolorze niż kolor wydruku.

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 998/2003 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY**

z dnia 26 maja 2003 r.

**w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania
zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniające dyrektywę Rady
92/65/EWG**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 i art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹;

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu³, oraz w świetle wspólnego tekstu zatwierdzonego przez Komitet Pojedynczy w dniu 18 lutego 2003 r.,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niezbędna jest harmonizacja wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym między Państwami Członkowskimi i z państw trzecich i jedynie środki przyjęte na poziomie wspólnotowym mogą umożliwić osiągnięcie tego celu.
- (2) Niniejsze rozporządzenie dotyczy przemieszczania żywych zwierząt objętych załącznikiem I do Traktatu. Bezpośrednim celem niektórych z jego postanowień, w szczególności dotyczących wścieklizny, jest ochrona zdrowia publicznego, podczas gdy inne dotyczą wyłącznie zdrowia zwierząt. Dlatego art. 37 i art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu stanowią właściwą podstawę prawną.
- (3) W ciągu ostatnich 10 lat sytuacja dotycząca wścieklizny uległa spektakularnej poprawie w całej Wspólnocie w następstwie realizacji programów doustnego szczepienia lisów w regionach dotkniętych epidemią wścieklizny u zwierząt leśnych, która panowała w całej północno - wschodniej Europie od lat sześćdziesiątych.
- (4) Poprawa ta spowodowała, że Zjednoczone Królestwo i Szwecja zniosły stosowany od

¹ Dz.U. C 29 E z 30.1.2001, str. 239 oraz Dz.U. C 270 E z 25.9.2001, str. 109.

² Dz.U. C 116 z 20.4.2001, str. 54.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001 r. (Dz.U. C 27 E z 31.1.2002, str. 55), wspólne stanowisko Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. (Dz.U. C 275 E z 12.11.2002, str. 42) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2003 r. oraz decyzja Rady z dnia 25 kwietnia 2003 r.

dziesięcioleci system sześciomiesięcznej kwarantanny na rzecz alternatywnego, mniej restrykcyjnego systemu zapewniającego podobny poziom bezpieczeństwa. Dlatego należy zapewnić na poziomie wspólnotowym stosowanie specjalnego systemu przemieszczania zwierząt domowych do tych Państw Członkowskich przez okres przejściowy pięciu lat oraz przedstawienie przez Komisję, w świetle zdobytego doświadczenia oraz na podstawie naukowej opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności, sprawozdania wraz z odpowiednimi propozycjami we właściwym czasie. Należy również zapewnić wprowadzenie szybkiej procedury dotyczącej podejmowania decyzji o tymczasowym przedłużeniu wyżej wspomnianego systemu przejściowego, w szczególności, jeżeli do oceny naukowej zdobytego doświadczenia niezbędne są okresy dłuższe niż obecnie ustanowione.

- (5) Przypadki wścieklizny obserwowane u mięsożernych zwierząt domowych we Wspólnocie w chwili obecnej dotyczą głównie zwierząt pochodzących z państw trzecich, gdzie wścieklizna typu miejskiego jest chorobą endemiczną. Wymogi dotyczące zdrowia zwierząt generalnie stosowane do tej pory przez Państwa Członkowskie do mięsożernych zwierząt domowych wprowadzanych z takich państw trzecich należy w związku z tym odpowiednio zaostrzyć.
- (6) Jednakże, należy uwzględnić odstępstwa w odniesieniu do przemieszczania z państw trzecich, które z punktu widzenia zdrowia zwierząt należą do tego samego regionu geograficznego, co Wspólnota.
- (7) Art. 299 ust. 6 lit. c) Traktatu i rozporządzenie Rady (EWG) nr 706/73 z dnia 12 marca 1973 r. dotyczące uzgodnień wspólnotowych mających zastosowanie do Wysp Normandzkich oraz Wyspy Man w zakresie handlu produktami rolnymi⁴ stanowią, że wspólnotowe ustawodawstwo weterynaryjne stosuje się do Wysp Normandzkich i Wyspy Man, które do celów niniejszego rozporządzenia, są dlatego uważane za część Zjednoczonego Królestwa.
- (8) Należy również ustanowić ramy prawne dla wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania o charakterze niehandlowym gatunków zwierząt niezarażonych wścieklizną lub niemających epidemiologicznego znaczenia w odniesieniu do wścieklizny i innych chorób dotyczących gatunki zwierząt wymienione w załączniku I.
- (9) Jest właściwe, aby niniejsze rozporządzenie było stosowane bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi⁵.
- (10) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁶.
- (11) Istniejące wspólnotowe wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, w szczególności

⁴ Dz.U. L 68 z 15.3.1973, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 1174/86 (Dz.U. L 107 z 24.4.1986, str. 1).

⁵ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2476/2001 (Dz.U. L 334 z 18.12.2001, str. 3).

⁶ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG⁷, generalnie stosuje się wyłącznie do handlu. Aby uniknąć sytuacji oszukańczego upozorowania przemieszczeń o charakterze handlowym jako przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierząt domowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, przepisy dyrektywy 92/65/EWG dotyczące przemieszczania zwierząt gatunków określonych w części A i B załącznika I należy zmienić w celu zapewnienia ich jednolitości z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. W tym samym celu, należy zapewnić możliwość określenia maksymalnej liczby zwierząt, które mogą być przedmiotem przemieszczania w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, powyżej której obowiązują przepisy dotyczące handlu.

- (12) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mają na celu zapewnienie wystarczającego poziomu bezpieczeństwa w odniesieniu do tych zagrożeń dla zdrowia. Nie stanowią one nieuzasadnionych przeszkód w przepływie wynikających z zakresu jego stosowania, ponieważ opierają się na wnioskach grup ekspertów, konsultowanych w tej sprawie, w szczególności w sprawie sprawozdania przez Naukowy Komitet Weterynaryjny opublikowanego w dniu 16 września 1997 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt stosowane do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym oraz zasady stosowane do kontroli takiego przemieszczania.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przemieszczania między Państwami Członkowskimi lub z państw trzecich zwierząt domowych gatunków wymienionych w załączniku I.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 338/97.

Niniejsze rozporządzenie pozostanie bez wpływu na przepisy oparte na przesłankach innych niż odnoszące się do wymogów dotyczących zdrowia zwierząt oraz mające na celu ograniczenie przemieszczania niektórych gatunków lub ras zwierząt domowych.

Artykuł 3

Do celów niniejszego rozporządzenia:

⁷ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 54. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1282/2002 (Dz.U. L 187 z 16.7.2002, str. 3).

- a) „zwierzęta domowe” oznaczają zwierzęta gatunków wymienionych w załączniku I, które towarzyszą swoim właścicielom lub osobie fizycznej odpowiedzialnej za te zwierzęta w imieniu właściciela podczas ich przemieszczania i nie są przeznaczone do sprzedaży lub przekazania innemu właścicielowi;
- b) „paszport” oznacza każdy dokument umożliwiający wyraźną identyfikację zwierzęcia domowego i zawierający dane umożliwiające kontrolę jego statusu w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia, który zostanie sporządzony zgodnie z art. 17 akapit drugi;
- c) „przemieszczanie” oznacza każde przemieszczenie zwierzęcia domowego między Państwami Członkowskimi lub jego wprowadzenie albo ponowne wprowadzenie na terytorium Wspólnoty z państwa trzeciego.

Artykuł 4

1. Podczas ośmioletniego okresu przejściowego rozpoczynającego się od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, zwierzęta gatunków wymienionych w części A i B załącznika I będą uważane za zidentyfikowane, jeżeli posiadają:

- a) albo wyraźnie czytelny tatuaż; lub
- b) elektroniczny system identyfikacji (transponder).

W przypadku określonym w lit. b) poprzedniego ustępu, jeżeli transponder nie spełnia normy ISO 11784 lub załącznika A do normy ISO 11785, właściciel lub osoba fizyczna odpowiedzialna za zwierzę domowe w imieniu właściciela musi zapewnić możliwość odczytania transpondera podczas każdej kontroli.

2. Niezależnie od formy systemu identyfikacji zwierzęcia, należy zapewnić również wskazanie danych szczegółowych dotyczących nazwiska i adresu właściciela zwierzęcia.

3. Państwa Członkowskie wymagające, aby zwierzęta wprowadzane na ich terytorium, inaczej niż poprzez kwarantannę, były identyfikowane zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy lit. b) mogą kontynuować tę praktykę podczas okresu przejściowego.

4. Po upływie okresu przejściowego, wyłącznie metody określone w ust. 1 akapit pierwszy lit. b) będą akceptowane jako sposoby identyfikacji zwierzęcia.

ROZDZIAŁ II

Przepisy stosowane do przemieszczania między Państwami Członkowskimi

Artykuł 5

1. Podczas przemieszczania, zwierzęta domowe gatunków wymienionych w części A i B załącznika I muszą, bez uszczerbku dla wymogów ustanowionych w art. 6:

- a) posiadać identyfikację zgodnie z art. 4, oraz

b) posiadać paszport wystawiony przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwe władze, zaświadczonego wykonanie ważnego szczepienia lub jeśli właściwe ponownego szczepienia przeciwko wściekliznie, zgodnie z zaleceniami laboratorium produkującego, przeprowadzonego na danym zwierzęciu przy użyciu inaktywowanej szczepionki zawierającej co najmniej jedną jednostkę antygenową w dawce (norma WHO).

2. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przemieszczanie zwierząt wymienionych w części A i B załącznika I w wieku poniżej trzech miesięcy, które nie zostały zaszczepione, jeżeli posiadają one paszport i od chwili przyjścia na świat pozostawały w miejscu urodzenia bez kontaktu z dzikimi zwierzętami mogącymi być narażone na zarażenie, lub towarzyszy im ich matka, od której są one w dalszym ciągu uzależnione.

Artykuł 6

1. Przez okres przejściowy pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, wprowadzanie zwierząt domowych wymienionych w części A załącznika I na terytorium Irlandii, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa podlega następującym wymogom:

- muszą posiadać identyfikację zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), chyba że Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia uznaje również identyfikację zgodnie z art. 4 ust 1 akapit pierwszy lit. a), oraz
- muszą posiadać paszport wydany przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwe władze, zaświadczonego, oprócz warunków ustanowionych w art. 5 ust. 1 lit. b), że przeprowadzono neutralizujące miareczkowanie przeciwciał na poziomie, co najmniej 0,5 IU/ml na próbce w zatwierdzonym laboratorium w okresach ustanowionych w przepisach krajowych obowiązujących w dniu określonym w art. 25 akapit drugi.

Miareczkowania przeciwciał nie trzeba powtarzać w stosunku do zwierząt, które po tym miareczkowaniu były regularnie szczepione w odstępach czasu, określonych w art. 5 ust. 1 bez przerwy w Protokole szczepień wymaganym przez laboratorium produkujące.

Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może zwolnić zwierzęta domowe przemieszczające się między tymi trzema Państwami Członkowskimi z wymogów przeprowadzania szczepień i miareczkowania przeciwciał przewidzianych w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, zgodnie z przepisami krajowymi obowiązującymi w dniu określonym w art. 25 akapit drugi.

2. Z wyjątkiem, gdy właściwe władze przyznają odstępstwo w szczególnych przypadkach, zwierzęta gatunków w wieku poniżej trzech miesięcy wymienionych w części A załącznika I nie mogą być przemieszczane do momentu osiągnięcia przez nie wieku wymaganego do wykonania szczepień oraz, jeśli przewidziano to w przepisach są poddane testowi na oznaczenie miareczkowania przeciwciał.

3. Okres przejściowy ustanowiony w ust. 1 może być przedłużony przez Parlament Europejski i Radę, stanowiących na wniosek Komisji zgodnie z Traktatem.

Artykuł 7

Przemieszczanie między Państwami Członkowskimi lub z terytorium wymienionego w części B sekcja 2 załącznika II zwierząt gatunków wymienionych w części C załącznika I nie podlega żadnym wymogom w odniesieniu do wścieklizny. W razie konieczności, w odniesieniu do innych chorób można ustanowić szczególne wymogi, obejmujące ewentualny limit liczby zwierząt oraz wzór świadectwa, jakie te zwierzęta muszą posiadać, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

Warunki odnoszące się do przemieszczania z państw trzecich

Artykuł 8

1. Podczas przemieszczania, zwierzęta domowe gatunków wymienionych w części A i B załącznika I:

a) jeżeli pochodzą z państwa trzeciego wymienionego w części B sekcja 2 oraz części C załącznika II są wprowadzane do:

(i) jednego z Państw Członkowskich wymienionych w części B sekcja 1 załącznika II, spełniają wymogi art. 5 ust. 1;

(ii) jednego z Państw Członkowskich wymienionych w części A załącznika II, albo bezpośrednio albo po tranzycie przez jedno z terytoriów wymienionych w części B załącznika II, spełniają wymogi art. 6;

b) jeżeli pochodzą z innego państwa trzeciego i są wprowadzane do:

(i) jednego z Państw Członkowskich wymienionych w części B sekcja 1 załącznika II:

- są zidentyfikowane za pomocą systemu identyfikacji określonego w art. 4, oraz

- są poddane:

- szczepieniu przeciwko wściekliznie zgodnie z wymogami art. 5, oraz

- neutralizującemu miareczkowaniu przeciwciał na poziomie równym co najmniej 0,5 IU/ml, przeprowadzonemu na próbce pobranej przez upoważnionego lekarza weterynarii co najmniej 30 dni po szczepieniu i trzy miesiące przed przemieszczaniem.

Miareczkowania przeciwciał nie trzeba powtarzać w stosunku do zwierzęcia domowego, które było ponownie szczepione w odstępach czasu ustanowionych w art. 5 ust. 1.

Ten trzymiesięczny okres nie ma zastosowania do ponownego wprowadzenia zwierzęcia domowego, którego paszport zaświadcza,

że miareczkowanie zostało wykonane z wynikiem pozytywnym zanim zwierzę opuściło terytorium Wspólnoty;

- (ii) jednego z Państw Członkowskich wymienionych w części A załącznika II, albo bezpośrednio albo po tranzycie przez jedno z terytoriów wymienionych w części B załącznika II, przechodzą kwarantannę, chyba że po wprowadzeniu do Wspólnoty spełniają wymogi art. 6.

2. Zwierzęta domowe muszą posiadać świadectwo wydane przez urzędowego lekarza weterynarii lub, w przypadku ponownego wprowadzenia, paszport zaświadczający zgodność z przepisami ust. 1.

3. W drodze odstępstwa od powyższych przepisów:

- a) w odniesieniu do zwierząt domowych z terytoriów wymienionych w części B sekcja 2 załącznika II, dla których ustalono, na mocy procedury przewidzianej w art. 24 ust. 2, że terytoria te stosują zasady co najmniej równoważne zasadom wspólnotowym przewidzianym w tym rozdziale, obowiązują zasady ustanowione w rozdziale II;
- b) przemieszczanie zwierząt domowych między, odpowiednio, San Marino, Watykanem i Włochami, Monako i Francją, Andorą i Francją lub Hiszpanią, oraz Norwegią i Szwecją może być kontynuowane na warunkach ustanowionych w przepisach krajowych obowiązujących w dniu określonym w art. 25 akapit drugi;
- c) zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2 i na warunkach, jakie zostaną ustalone, można udzielić zezwolenia na wprowadzenie niezaszczepionych zwierząt domowych gatunków w wieku poniżej trzech miesięcy wymienionych w części A załącznika I z państw trzecich wymienionych w części B i C załącznika II, jeżeli uzasadnia to sytuacja dotycząca wścieklizny w danym kraju.

4. Uzgodnienia dotyczące wykonania niniejszego artykułu, w szczególności wzór świadectwa, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 9

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania zwierząt gatunków wymienionych w części C załącznika I z państw trzecich oraz wzór świadectwa, jakie muszą one posiadać zostaną ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 10

Wykaz państw trzecich przewidziany w części C załącznika II zostanie sporządzony przed dniem określonym w art. 25 akapit drugi i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2. Aby zostać uwzględnionym w tym wykazie, państwo trzecie musi najpierw przedstawić swój status w odniesieniu do wścieklizny oraz wykazać, że:

- a) istnieje obowiązek powiadamiania władz o podejrzeniu wścieklizny;
- b) przynajmniej od dwóch lat istnieje skuteczny system monitorowania;

- c) struktura i organizacja jego służb weterynaryjnych są wystarczające do zapewnienia ważności świadectw;
- d) wprowadzono w życie wszystkie środki regulacyjne mające na celu zapobieganie i zwalczanie wścieklizny, w tym zasady dotyczące przywozu;
- e) obowiązują przepisy dotyczące obrotu szczepionkami przeciwko wściekliznie (wykaz zatwierdzonych szczepionek i laboratoriów).

Artykuł 11

Państwa Członkowskie udostępnią do publicznej wiadomości jasne i łatwo dostępne informacje na temat wymogów zdrowotnych stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym na terytorium Wspólnoty oraz warunki, na jakich można je wprowadzać lub ponownie wprowadzać na to terytorium. Zapewnią również, że personel w punktach wjazdowych będzie w pełni poinformowany o tych zasadach i jest w stanie je realizować.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne w celu zapewnienia, że zwierzęta domowe wprowadzane na terytorium Wspólnoty z państw trzecich innych, niż wymienione w części B sekcja 2 załącznika II są poddane:

- a) w przypadku mniej niż pięciu zwierząt domowych, kontroli dokumentacyjnej i identyfikacyjnej przez właściwe władze w punkcie wjazdu podróżujących na terytorium Wspólnoty;
- b) w przypadku więcej niż pięciu zwierząt domowych, wymogom i kontrolom ustanowionym w dyrektywie 92/65/EWG.

Państwa Członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za te kontrole i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

Każde Państwo Członkowskie opracowuje wykaz punktów wjazdu, określonych w art. 12 i przesyła go pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.

Artykuł 14

W czasie każdego przemieszczania, właściciel lub osoba fizyczna odpowiedzialna za zwierzę domowe musi być w stanie przedstawić władzom odpowiedzialnym za kontrole paszportu lub świadectwa przewidzianego w art. 8 ust. 2 zaświadczającego, że zwierzę spełnia wymogi ustanowione dla takiego przemieszczania.

W szczególności, w przypadku określonym w art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. b), jeżeli transponder nie odpowiada normie ISO 11784 lub załącznikowi A do normy ISO 11785, właściciel lub osoba fizyczna odpowiedzialna za zwierzę domowe musi zapewnić możliwość odczytania transpondera podczas każdej kontroli.

Jeżeli taka kontrola ujawni, że dane zwierzę nie spełnia wymogów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, w konsultacji z urzędowym lekarzem weterynarii właściwe władze podejmą decyzję:

- a) o zawróceniu zwierzęcia do jego kraju pochodzenia;
- b) o izolowaniu zwierzęcia pod urzędową kontrolą przez czas niezbędny do spełnienia wymogów zdrowotnych, na koszt właściciela lub osoby fizycznej odpowiedzialnej za zwierzę; albo
- c) w ostateczności, o uśpieniu zwierzęcia, bez rekompensaty finansowej, jeżeli nie można zrealizować jego zawrócenia albo izolacji poprzez kwarantannę.

Państwa Członkowskie zapewnią, że wszystkie zwierzęta, którym odmówione zostanie zezwolenie na wjazd na terytorium Wspólnoty zostaną przetrzymane pod urzędową kontrolą do czasu powrotu do ich kraju pochodzenia lub wydania innej decyzji administracyjnej.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne i końcowe

Artykuł 15

Jeżeli wymogi stosowane do przemieszczania przewidują miareczkowanie przeciwciół przeciwko wścieklicznie, próbkę musi pobrać upoważniony lekarz weterynarii, a test musi być przeprowadzony przez zatwierdzone laboratorium zgodnie z decyzją Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określającą specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wścieklicznie⁸.

Artykuł 16

Przez pięcioletni okres przejściowy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, te Państwa Członkowskie, które posiadają specjalne przepisy dotyczące bąblowicy i kleszczy w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia mogą uzależnić wprowadzenie zwierząt domowych na ich terytorium od spełnienia tych wymogów.

W tym celu, prześlą Komisji sprawozdanie na temat swojej sytuacji w odniesieniu do danej choroby, uzasadniającej potrzebę dodatkowych gwarancji, aby zapobiec ryzyku wprowadzenia choroby.

Komisja powiadomi Państwa Członkowskie w ramach Komitetu, przewidzianego w art. 24 o tych dodatkowych gwarancjach.

Artykuł 17

W odniesieniu do przemieszczania zwierząt gatunków wymienionych w części A i B załącznika I, można ustanowić wymogi o charakterze technicznym inne niż przewidziane w

⁸ Dz.U. L 79 z 30.3.2000, str. 40.

niniejszym rozporządzeniu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Wzór paszportów, jakie muszą posiadać przemieszczane zwierzęta gatunków wymienionych w części A i B załącznika I zostanie sporządzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 18

Stosuje się środki zabezpieczające przewidziane w dyrektywie Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁹ i w dyrektywie Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniającej dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG¹⁰.

W szczególności, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, jeżeli uzasadnia to sytuacja dotycząca wścieklizny w Państwie Członkowskim lub w państwie trzecim, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 3, że zwierzęta gatunków wymienionych w części A i B załącznika I pochodzące z tego terytorium muszą spełniać warunki ustanowione w art. 8 ust. 1 lit. b).

Artykuł 19

Część C załącznika I i części B i C załącznika II mogą zostać zmienione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 24 ust. 2 w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji na terytorium Wspólnoty lub w państwach trzecich w odniesieniu do chorób dotykających gatunki zwierząt objętych niniejszym rozporządzeniem, w szczególności wścieklizny, oraz, w razie konieczności, ograniczenia liczby zwierząt, jaka może być przemieszczana, do celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 20

Wszelkie środki wykonawcze o charakterze technicznym zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 21

Wszelkie przejściowe przepisy wykonawcze mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2 w celu umożliwienia przejścia od obecnych przepisów do przepisów ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 22

W dyrektywie 92/65/EWG wprowadza się następujące zmiany:

⁹ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

¹⁰ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

1. W art. 10:

- a) w ust. 1 wyraz „fretkami” skreśla się;
- b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Aby być przedmiotem handlu, psy, koty i fretki muszą spełniać wymogi określone w art. 5 i 16 rozporządzenia (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie wymogów dotyczących zdrowia zwierząt stosowanych do przemieszczania zwierząt domowych o charakterze niehandlowym i zmieniające dyrektywę Rady 92/65/EWG*.

Świadectwo posiadane przez zwierzęta musi również stwierdzać, że na 24 godziny przed wysyłką zwierząt, przeprowadzone zostało badanie kliniczne przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwe władze, które wykazało, że zwierzęta są zdrowe i mogą odbyć podróż do swojego miejsca miejsce przeznaczenia.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2, jeżeli handel skierowany jest do Irlandii, Zjednoczonego Królestwa lub Szwecji, psy, koty i fretki podlegają warunkom określonym w art. 6 i 16 rozporządzenia (WE) nr 998/2003.

Świadectwo posiadane przez zwierzęta musi również stwierdzać, że na 24 godziny przed wysyłką zwierząt, przeprowadzone zostało badanie kliniczne przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwe władze, które wykazało, że zwierzęta są zdrowe i mogą odbyć podróż do swojego miejsca miejsce przeznaczenia.

*Dz.U. L 146 z 13.6.2003, str. 1.”

- c) w ust. 4 po wyrazie „mięsożernych” dodaje się co następuje:

„z wyjątkiem gatunków określonych w ust. 2 i 3”;

- d) skreśla się art. 8.

2. w art. 16 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W odniesieniu do kotów, psów i frotek, warunki przywozu muszą być co najmniej równoważne warunkom określonym w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr 998/2003.

Świadectwo posiadane przez zwierzęta musi również stwierdzać, że na 24 godziny przed wysyłką zwierząt, przeprowadzone zostało badanie kliniczne przez lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwe władze, które wykazało, że zwierzęta są zdrowe i mogą odbyć podróż do swojego miejsca miejsce przeznaczenia.”

Artykuł 23

Przed dniem 1 lutego 2007 r. po otrzymaniu opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa

Żywności w sprawie konieczności utrzymania testów serologicznych, Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na podstawie zdobytego doświadczenia i oceny ryzyka, wraz z odpowiednimi propozycjami ustalenia procedury, która będzie stosowana z mocą od dnia 1 stycznia 2008 r. w stosunku do art. 6, 8 i 16.

Artykuł 24

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku, gdy przywołuje się ten ustęp, zastosowany zostanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. W przypadku, gdy przywołuje się ten ustęp, zastosowany zostanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 15 dni.

4. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 3 lipca 2004 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 maja 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. DRYS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

GATUNKI ZWIERZĄT

CZEŚĆ A

Psy

Koty

CZEŚĆ B

Fretki

CZEŚĆ C

Bezkęgowce (z wyjątkiem pszczoł i skorupiaków), ozdobne ryby tropikalne, płazy, gady.

Ptaki: wszystkie gatunki (z wyjątkiem drobiu objętego dyrektywami Rady 90/539/EWG¹¹ i 92/65/EWG).

Ssaki: gryzonie i króliki domowe.

¹¹ Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 303 z 31.10.1990, str. 6). Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2001/867/WE (Dz.U. L 323 z 7.12.2001, str. 29).

ZAŁĄCZNIK II

WYKAZY PAŃSTW I TERYTORIÓW

CZEŚĆ A

Szwecja

Irlandia

Zjednoczone Królestwo

CZEŚĆ B

Sekcja 1

Państwa Członkowskie inne, niż wymienione w części A

Sekcja 2

Andora

Islandia

Liechtenstein

Monako

Norwegia

San Marino

Szwajcaria

Watykan

CZEŚĆ C

Wykaz państw trzecich lub części terytoriów przewidziany art. 10.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 1398/2003

z dnia 5 sierpnia 2003 r.

zmieniające załącznik A do dyrektywy Rady 92/65/EWG w celu włączenia małego chrząszcza ulowego (*Aethina tumida*), roztocza *Tropilaelaps* (spp. *Tropilaelaps*), wirusa Ebola i ospy małp

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/65/EWG z 13 lipca 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 998/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady², w szczególności jej artykuł 22, ustęp pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Handel i przywóz pszczół we Wspólnocie regulowany jest dyrektywą 92/65/EWG. Dyrektywa 92/65/EWG ustala określone reguły dotyczące zwierząt i gatunków podatnych na choroby zakaźne podlegające obowiązkowi zgłoszenia wymienione w załączniku A do tej dyrektywy.

(2) Mały chrząszcz ulowy (*Aethina tumida*) jest to egzotyczny szkodnik atakujący pszczoły miodne i szerszenie, który rozprzestrzenił się z Afryki do pewnej liczby innych państw trzecich, stwarzając poważne problemy dla przemysłu pszczelarskiego.

(3) Mały chrząszcz ulowy nie jest ujęty w wykazie przez Międzynarodowe Biuro Chorób Epizootycznych (OIE) i informacje o zasięgu jego występowania nie są dostępne.

(4) Nie było przypadków jego zgłoszeń Wspólnocie, jednakże mały chrząszcz ulowy nie jest we Wspólnocie Europejskiej chorobą podlegającą obowiązkowi zgłoszenia na mocy dyrektywy 92/65/EWG.

(5) Jeśli mały chrząszcz ulowy zostałby wprowadzony do Wspólnoty, jego obecność mogłaby mieć niszczące skutki dla stanu zdrowia pszczół miodnych, pszczelarstwa i produkcji miodu.

(6) *Tropilaelaps* (spp. *Tropilaelaps*.) jest to egzotyczny pasożytniczy roztoczek, który atakuje

¹ Dz.U. nr L 268, z 14.09.1992, str. 54.

² Dz.U. nr L 146, z 13.06.2003, str. 1.

pszczoły miodne, żyjący głównie na terenach południowo-wschodniej Azji, ale jeśli zostałyby wprowadzony do Wspólnoty, jego obecność mogłaby mieć niszczące skutki dla stanu zdrowia pszczół miodnych, pszczelarstwa i produkcji miodu.

(7) *Tropilaelaps* jest chorobą zakaźną podlegającą obowiązkowi zgłoszenia w ramach OIE, jednakże nie jest chorobą zakaźną podlegającą obowiązkowi zgłoszenia we Wspólnocie Europejskiej na mocy dyrektywy 92/65/EWG.

(8) Wirus Ebola i wirus ospy małp są odnotowywane od czasu do czasu w niektórych państwach trzecich i zostały przyjęte środki wspólnotowe ograniczające przywóz dla przeciwdziałania wprowadzeniu wirusa Ebola i ospy małp, gdyż te zoonozy mogą dotyczyć pewnych zwierząt lub być przez nie przenoszone; dlatego dla jasności i wyrazistości stosowne jest zaliczenie tych chorób jako podlegających obowiązkowi zgłoszenia na mocy dyrektywy 92/65/EWG.

(9) Dlatego konieczne jest dodanie małego chrząszcza ulowego, spp. *Tropilaelaps*, wirusa Ebola i wirusa ospy małp do wykazu chorób zakaźnych podlegających obowiązkowi zgłoszenia w załączniku A do dyrektywy 92/65/EWG.

(10) Dyrektywa 92/65/EWG powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.

(11) Środki ustalone w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik A do dyrektywy 92/65/EWG zmienia się zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 5 sierpnia 2003 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Załącznik A do dyrektywy 92/65/EWG zastępuje się następującym:

“ZAŁĄCZNIK A

Choroby podlegające obowiązkowi zgłoszenia w kontekście niniejszej dyrektywy

Choroba	Rząd/ rodzina/gatunek, którego głównie dotyczy
Afrykański pomór koni	<i>Equidae</i>
Afrykański pomór świń	<i>Suidae</i> i <i>Tayassuidae</i>
Influenza ptaków	<i>Aves</i>
Zgnilec amerykański pszczół	<i>Apis</i>
Wąglík	<i>Bovidae, Camelidae, Cervidae, Elephantidae, Equidae</i> i <i>Hippopotamidae</i>
Choroba niebieskiego języka	<i>Antilocarpidae, Bovidae, Cervidae, Giraffidae</i> i <i>Rhinocerotidae</i>
Bruceloza bydła	<i>Antilocapridae, Bovidae, Camelidae, Cervidae, Giraffidae, Hippopotamidae</i> i <i>Tragulidae</i>
Bruceloza owiec i kóz	<i>Antilocapridae, Bovidae, Camelidae, Cervidae, Giraffidae, Hippopotamidae</i> i <i>Tragulidae</i>
Bruceloza owiec	<i>Camelidae, Tragulidae, Cervidae, Giraffidae, Bovidae</i> i <i>Antilocapridae</i>
Bruceloza świń	<i>Cervidae, Leporidae, Ovibos moschatus Suidae</i> i <i>Tayassuidae</i>
Klasyczny pomór świń	<i>Suidae</i> i <i>Tayassuidae</i>
Zaraza płucna bydła	Bydło (włącznie z zebú, bawołem, żubrem i jakiem)
Ebola	Naczelne nieczłękopształtne
Pryszczyca	Parzystokopytne i słoń azjatycki
Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych	<i>Salmonidae</i>
Guzowata choroba skóry bydła	<i>Bovidae</i> i <i>Giraffidae</i>
Ospa mała	Gryzonie i naczelne nieczłękopształtne
Gruźlica bydła	Ssaki, w szczególności <i>Antilocapridae, Bovidae, Camelidae, Cervidae, Giraffidae</i> i <i>Tragulidae</i>
Rzekomy pomór drobiu	<i>Aves</i>
Pomór małych przeżuwaczy	<i>Bovidae</i> i <i>Suidae</i>
Enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia u świń	<i>Suidae</i>
chlamydioza ptaków (choroba papuzia)	ptaki papugowate
Wścieklizna	Mięsożerne i nietoperze
Gorączka doliny Rift	<i>Bovidae</i> , gatunki <i>Camelus</i> i <i>Rhinocerotidae</i>

Pomór bydła	Parzystokopytne
Mały chrząszcz ulowy (<i>Aethina tumida</i>)	<i>Apis</i> i <i>Bombus</i>
Ospa owiec i kóz	<i>Bovidae</i>
Choroba pęcherzykowa świń	<i>Suidae</i> i <i>Tayassuidae</i>
Roztocz <i>Tropilaelaps</i> (<i>Tropilaelaps</i> spp).	<i>Apis</i>
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej	Parzystokopytne i koniowate
TSE	<i>Bovidae</i> , <i>Cervidae</i> , <i>Felidae</i> i <i>Mustelidae</i>

DYREKTYWA RADY 92/66/EWG

z dnia 14 lipca 1992 r.

wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

drób jest wymieniony w załączniku II Traktatu i obrót drobiem jest ważnym źródłem przychodów dla ludności rolniczej;

konieczne jest uchwalenie na poziomie wspólnotowym środków zwalczania, które powinny być wdrożone w razie wybuchu rzekomego pomoru drobiu, aby zabezpieczyć rozwój sektora drobiarskiego oraz przyczynić się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

minimalne wspólnotowe środki zwalczania powinny być dodatkowo stosowane do walki z rzekomym pomorem drobiu u niektórych innych gatunków zwierząt;

ognisko tej choroby może w krótkim czasie przybrać rozmiary epidemii, powodując śmiertelność i straty, które mogą z kolei doprowadzić do gwałtownego spadku rentowności rolnictwa i produkcji drobiu;

natychmiastowe działania powinny zostać podjęte w momencie podejrzenia obecności choroby, co pozwoli na wdrożenie efektywnych środków zwalczania, kiedy podejrzenia obecności choroby zostaną potwierdzone; właściwe władze, muszą wziąć pod uwagę, czy program szczepień profilaktycznych prowadzony jest na całym czy też na części terytorium państwa;

konieczne jest możliwie jak najszybsze zapobieganie rozszerzaniu się choroby, gdy tylko powstanie jej ognisko, poprzez ściśle monitorowanie przepływu zwierząt oraz stosowania produktów, które mogą być skażone, i o ile to stosowne, poprzez szczepienia ochronne;

¹ Dz.U. nr C 146 z 5.06.1991, str. 12.

² Dz.U. nr C 280 z 28.10.1991, str. 174.

³ Dz.U. nr C 339 z 31.12.1991, str. 14.

diagnostyka choroby musi być prowadzona pod kontrolą odpowiedzialnych laboratoriów krajowych, których koordynacja musi być zagwarantowana przez referencyjne laboratorium Wspólnoty;

konieczne jest ustanowienie przepisów przez Państwa Członkowskie w celu stworzenia i zastosowania planów szczepień oraz poinformowanie Komisji oraz innych Państw Członkowskich o tych planach;

art. 4 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴ ma także zastosowanie w razie wystąpienia rzekomego pomoru drobiu;

właściwe jest, aby zadanie podjęcia koniecznych środków powierzyć Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Bez uszczerbku dla przepisów prawa wspólnotowego regulujących handel wewnątrz Wspólnoty, niniejsza dyrektywa określa wspólnotowe środki zwalczania, które zostaną zastosowane w razie wybuchu rzekomego pomoru drobiu u:

- a) drobiu;
- b) gołębi pocztowych oraz innych ptaków trzymanyh w niewoli.

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania tam, gdzie został wykryty rzekomy pomór drobiu u dzikich ptaków żyjących na wolności; jednakże, w takim przypadku zainteresowane Państwo Członkowskie poinformuje Komisję o podjętych środkach.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy, definicje podane w art. 2 dyrektywy Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁵ stosuje się odpowiednio.

Stosuje się również następujące definicje:

- a) „zakażony drób” oznacza wszelki drób:
 - u którego obecność rzekomego pomoru drobiu została wykryta i urzędowo potwierdzona po badaniu przeprowadzonym przez zatwierdzone laboratorium, lub
 - w wypadku drugiego lub kolejnego ogniska choroby, gdzie objawy kliniczne lub zmiany pośmiertne wskazują na rzekomy pomór drobiu;

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19; zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

⁵ Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6; ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

- b) „drób podejrzany o chorobę” oznacza wszelki drób, u którego stwierdzono objawy kliniczne lub zmiany pośmiertne uzasadniające podejrzenie rzekomego pomoru drobiu;
- c) „drób podejrzany o zarażenie” oznacza drób, który pośrednio lub bezpośrednio mógł się zetknąć z wirusem rzekomego pomoru drobiu;
- d) „zlewki” oznaczają odpady kuchenne, odpady z restauracji lub, tam, gdzie to dotyczy, odpady przemysłowe w przemyśle wykorzystującym mięso;
- e) „właściwe władze” oznaczają właściwe władze w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG⁶;
- f) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze;
- g) „gołąb pocztowy” oznacza każdego gołębia przetransportowanego lub przeznaczonego do transportu z gołębnika, który zostanie uwolniony po to, aby mógł wrócić do gołębnika lub w inne określone miejsce przeznaczenia;
- h) „gołębnik” oznacza każde pomieszczenie używane do trzymania lub hodowli gołębi pocztowych.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że pojawienie się lub podejrzenie pojawienia się rzekomego pomoru drobiu jest natychmiast zgłaszane właściwym władzom.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że gdy w danym gospodarstwie drób jest podejrzany o chorobę lub zarażenie rzekomego pomoru drobiu, wówczas urzędowy lekarz weterynarii natychmiast podejmie wszelkie dostępne mu środki dla rozpoczęcia dochodzenia, mającego na celu potwierdzenie występowania choroby lub jej wykluczenie, w szczególności urzędowy lekarz weterynarii pobiera niezbędne próbki, lub ma je pobrane do badania laboratoryjnego.
2. Jak tylko podejrzenie choroby zostaje zgłoszone, właściwe władze ustanawiają urzędowy dozór nad danym gospodarstwem i nakazuje w szczególności, aby:
 - a) wykonano spis wszystkich kategorii drobiu w danym gospodarstwie, podając przy każdej kategorii liczbę ptaków już padłych, liczbę ptaków z objawami klinicznymi choroby oraz liczbę ptaków bez objawów choroby. Spis musi być prowadzony na bieżąco, aby uwzględniać liczbę ptaków wyklutych lub padłych w okresie istnienia podejrzenia; informacja zawarta w dokumentach spisowych musi być okazywana na żądanie i może podlegać kontroli w czasie każdej kontroli;

⁶ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami oraz produktami w związku z urzeczywistnieniem rynku wewnętrznego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29), ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

- b) cały drób danego gospodarstwa był przetrzymywany w pomieszczeniach bytowych lub w innych, w których może być odizolowany;
- c) inny drób nie został przywieziony na teren gospodarstwa ani go nie opuszczał;
- d) przemieszczanie:
 - osób, innych zwierząt lub pojazdów z, lub na teren gospodarstwa,
 - mięsa lub tusz ptaków, paszy, narzędzi, odpadów, ściółki, odchodów oraz jakichkolwiek substancji, które mogłyby przenieść wirusa choroby rzekomego pomoru drobiu wymagało zgody właściwych władz;
- e) z gospodarstwa nie wywożono żadnych jaj, poza jajami wysyłanymi bezpośrednio do zakładu zatwierdzonego do produkcji i/lub przetwórstwa produktów jajecznych na mocy art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/437/EWG⁷, transportowanych z upoważnienia właściwych władz. Upoważnienie takie musi odpowiadać wymogom ustanowionym w załączniku 1;
- f) zostały zastosowane właściwe środki dezynfekujące przy wejściach i wyjściach z budynków, w których przebywa drób oraz przy wejściach do samego gospodarstwa i wyjściach z niego;
- g) zostało przeprowadzone dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 7.

3. Do czasu wprowadzenia urzędowych środków ustanowionych w ust. 2, właściciel lub posiadacz drobiu podejrzanego o chorobę podejmuje niezbędne działania, których celem będzie działanie zgodne z ust. 2, z wyjątkiem lit. g).

4. Właściwe władze mogą rozszerzyć środki przewidziane w ust. 2 na przylegające gospodarstwa, w razie gdy ich położenie, ukształtowanie lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa, w którym podejrzewa się występowanie choroby, stanowią podstawę do podejrzenia o możliwe zarażenie.

5. Środki określone w ust. 1 i 2 nie zostają wycofane aż do momentu, w którym podejrzenie o rzekomym pomorze drobiu nie zostanie wykluczone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 5

1. Tam, gdzie została urzędowo potwierdzona obecność rzekomego pomoru drobiu na terenie danego gospodarstwa, Państwo Członkowskie zagwarantuje, że właściwe władze, dodatkowo do środków wymienionych w art. 4 ust. 2, podejmą następujące środki:

- a) cały drób w danym gospodarstwie zostanie niezwłocznie zabity na miejscu. Drób, który już padł lub już został zabity oraz wszystkie jaja zostaną zniszczone. Działania te mają być prowadzone w sposób, który zminimalizuje ryzyko rozprzestrzenienia się choroby;

⁷ Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 roku w sprawie problemów sanitarnych wpływających na produkcję i wprowadzanie na rynek produktów jajecznych (Dz.U. nr L 272 z 22.07.1989, str. 87, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG (Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13).

- b) wszystkie substancje lub odpady takie jak pasza, odchody lub ściółka, które mogą być zakażone zostaną zniszczone lub poddane odpowiednim zabiegom. Zabiegi te prowadzone będą zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii tak, aby zagwarantować zniszczenie wirusa rzekomego pomoru drobiu;
- c) w przypadku, gdy drób żyjący w danym gospodarstwie został poddany ubojowi podczas przypuszczalnego okresu wylęgania się choroby, mięso z ubitego drobiu, o ile jest to możliwe, zostanie odszukane i zniszczone;
- d) jaja wylęgowe zniesione podczas przypuszczalnego okresu wylęgania się choroby, które zostały wywiezione z terenu gospodarstwa zostaną odszukane i zniszczone; jednakże drób wykluty z jaj wylęgowych zostanie objęty urzędowym nadzorem; jaja przeznaczone do spożycia zniesione podczas przypuszczalnego okresu wylęgania się choroby, które zostały wywiezione z terenu gospodarstwa zostaną, kiedy to tylko będzie możliwe odszukane i zniszczone chyba, że przed wywiezieniem zostały odpowiednio zdezynfekowane;
- e) po przeprowadzeniu czynności określonych w lit a) i b), budynki, w których przebywał drób, otoczenie tych budynków, pojazdy używane do transportu, jak również całe wyposażenie, które mogło ulec skażeniu zostają oczyszczone i zdezynfekowane zgodnie z przepisami art. 11;
- f) drób jest ponownie wprowadzany do gospodarstwa po upływie co najmniej 21 dni od dnia zakończenia działań określonych w lit e);
- g) przeprowadza się dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 7.

2. Właściwe władze mogą rozszerzyć środki przewidziane w ust. 2 na przylegające gospodarstwa, w razie gdy ich położenie, ukształtowanie lub kontakty ze zwierzętami z gospodarstwa, w przypadku gdy odnotowano występowanie choroby, stanowią podstawę do podejrzenia o możliwe zarażenie.

3. W przypadku, gdy szczep wirusa rzekomego pomoru drobiu z ICPI (indeks patogenności domózgowej) wyższym niż 0,7 i niższym niż 1,2 jest wyizolowany ze stada drobiu, które nie wykazuje klinicznych objawów rzekomego pomoru drobiu, a referencyjne laboratorium Wspólnoty, określone w art. 15 ustaliło, że dany wirus wywodzi się z atenuowanej szczepionki przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, właściwe władze mogą odstąpić od wymogów określonych w ust. 1 lit. a)-f), pod warunkiem, że dane gospodarstwo zostanie objęte urzędowym nadzorem na okres 30 dni, oraz zagwarantują, że zostaną spełnione następujące wymogi:

- stosowane są przepisy art. 4 ust. 2 lit. a), b), d), e) i f),
- żaden drób nie opuści terenu gospodarstwa chyba, że zostanie bezpośrednio przetransportowany do rzeźni wyznaczonej przez właściwe władze.

Właściwe władze odpowiedzialne za tę rzeźnię muszą zostać poinformowane o zamiarze wysłania do niej drobiu, a po przywiezieniu drobiu do rzeźni musi on być trzymany i poddany ubojowi w separacji od innego drobiu.

4. Świeże mięso z drobiu, określonego w ust. 3 tego artykułu musi nosić znak zdrowotności, przewidziany w art. 5 ust. 1 dyrektywy 91/494/EWG.

5. Przepisy ustanowione w ust. 3 są poddane rewizji, biorąc pod uwagę rozwój badań naukowych w celu zharmonizowania zasad użycia szczepionki przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu we Wspólnocie.

Artykuł 6

W przypadku gospodarstw, składających się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek produkcyjnych, właściwe władze mogą, w związku z kryteriami określonymi przez Komisję w procedurach ustalonych w art. 25, zastosować odstępstwa od wymagań art. 5 ust. 1 pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził, że są one całkowicie odrębne w zakresie przebywania, przetrzymywania i żywienia, co sprawia, że wirus nie może przenosić się z jednego miejsca do drugiego.

Artykuł 7

1. Przedmiotem dochodzenia epidemiologicznego jest:

- okres, w czasie którego rzekomy pomór drobiu mógł istnieć w danym gospodarstwie lub gołębniku;
- prawdopodobne pochodzenie rzekomego pomoru drobiu występującego w danym gospodarstwie lub w gołębniku oraz identyfikację innych gospodarstw lub gołębników, na których terenie drób, gołębie lub inne trzymane ptaki mogły ulec zarażeniu z tego samego źródła;
- przemieszczanie się osób, drobiu, gołębi oraz innych ptaków trzymanych w niewoli lub innych zwierząt, a także pojazdów, jaj, mięsa i tusz oraz wszystkich narzędzi i substancji, które prawdopodobnie przeniosły wirusa rzekomego pomoru drobiu do lub z gospodarstwa lub gołębnika, o których mowa.

2. Aby zapewnić pełną koordynację wszystkich środków, których celem jest zagwarantowanie zwalczania rzekomego pomoru drobiu tak szybko, jak tylko jest to możliwe oraz w celu przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego, zostają utworzone centra kryzysowe.

Generalne zasady dotyczące krajowych centrów kryzysowych oraz wspólnotowych centrów kryzysowych będą określone przez Radę, stanowiącą kwalifikowaną większość głosów na wniosek Komisji.

Artykuł 8

1. W przypadku, gdy urzędowy lekarz weterynarii ma podstawy do podejrzeń, że drób w jednym z gospodarstw mógł być zarażony w rezultacie przemieszczania się osób, zwierząt lub pojazdów lub w rezultacie jakiegokolwiek innej sytuacji, gospodarstwo to będzie objęte urzędowym nadzorem, zgodnie z ust. 2.

2. Celem urzędowego nadzoru jest niezwłoczne wykrycie najmniejszego podejrzenia istnienia rzekomego pomoru drobiu, policzenie drobiu oraz monitorowanie jego przemieszczania, a tam, gdzie to stosowne, podjęcie działań przewidzianych w ust. 3.

3. W przypadku, gdy gospodarstwo poddane jest urzędowemu nadzorowi, określone w ust. 1 i 2, właściwe władze zabraniają usuwania drobiu z gospodarstwa w innym celu niż dla transportu pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni w celu wykonania natychmiastowego uboju. Przed udzieleniem takiego upoważnienia, urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić badania kliniczne całego drobiu, w celu wykluczenia obecności rzekomego pomoru drobiu na terenie danego gospodarstwa. Ograniczenia przemieszczania, określone w tym artykule są nakładane na dane gospodarstwo na okres 21 dni licząc od ostatniego dnia potencjalnego skażenia, jednakże, ograniczenia takie muszą być stosowane przez okres, co najmniej 7 dni.

4. Jeżeli właściwe władze uznają, że pozwalają na to okoliczności, mogą ograniczyć środki przewidziane w niniejszym artykule do części gospodarstwa i znajdującego się tam skażonego drobiu, pod warunkiem, że drób zajmował wydzielone pomieszczenia bytowe oraz był przetrzymywany i żywiony całkowicie oddzielnie.

5. W przypadku, gdy urzędowy lekarz weterynarii ma podstawy do podejrzeń zakażenia wirusem rzekomego pomoru drobiu gołębi pocztowych lub gołębników, podejmuje on właściwe kolejne czynności, aby zapewnić, że gołębnik podlega ograniczeniom, włączając zakaz przemieszczania się gołębi poza gołębnik przez okres 21 dni.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby w momencie urzędowego potwierdzenia diagnozy rzekomego pomoru drobiu właściwe władze utworzyły wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną, w promieniu minimum 3 kilometrów, położoną w środku strefy dozoru o promieniu co najmniej 10 kilometrów. Przy tworzeniu takich stref brane są pod uwagę geograficzne, administracyjne, ekologiczne i epidemiologiczne czynniki odnoszące się do rzekomego pomoru drobiu oraz możliwości nadzoru.

2. W strefach ochronnych stosuje się następujące środki:

- a) identyfikuje się wszystkie gospodarstwa położone w danym okręgu, na których terenie znajduje się drób;
- b) przeprowadza się okresowe wizytacje wszystkich gospodarstw, w których znajduje się drób, badania kliniczne tego drobiu, włączywszy w nie, jeśli okaże się to konieczne, pobieranie próbek do badań laboratoryjnych; prowadzony jest zapis takich wizytacji wraz z opisem ich wyników;
- c) cały drób trzymany jest w kurnikach lub w innych zabudowaniach, gdzie może być odizolowany;
- d) podejmuje się właściwe środki związane z dezynfekcją przy wchodzeniu na teren gospodarstwa i jego opuszczeniu;

- e) wprowadza się kontrolę przemieszczania się osób pracujących przy drobiu, tusz drobiu, jaj i pojazdów służących do przewożenia drobiu na terenie danej strefy; generalnie transport drobiu jest zakazany, z wyjątkiem tranzytu głównymi drogami lub koleją;
- f) zakaz wywożenia drobiu i jaj wylęgowych z terenu gospodarstw, na których są one trzymane, chyba że właściwe władze wydadzą upoważnienie na transport;
 - (i) drobiu przeznaczonego do natychmiastowego uboju do rzeźni położonej na terenie zakażonym lub, jeżeli nie jest to możliwe, do rzeźni położonej poza terenem zakażonym wyznaczonej przez właściwe władze. Mięso tego drobiu musi być oznakowane specjalnym oznakowaniem zdrowotności przewidzianym w art. 5 ust. 1 dyrektywy 91/494/EWG⁸;
 - (ii) jednodniowych piskląt lub rozpoczynających się nieść kur zarodowych do gospodarstwa położonego w strefie dozoru, w którym nie ma innego drobiu. Jednakże, Państwo Członkowskie, które nie jest w stanie zabezpieczyć transportu jednodniowych piskląt lub rozpoczynających się nieść kur zarodowych do gospodarstwa położonego w strefie dozoru, otrzyma upoważnienie zgodnie z procedurą ustaloną w art. 25 na transport wyżej wspomnianych piskląt i kur do gospodarstwa położonego poza strefą dozoru. Gospodarstwo takie musi być objęte urzędowym nadzorem zgodnie z art. 8 ust. 2;
 - (iii) jaj wylęgowych do wylęgarni wyznaczonej przez właściwe władze; przed transportem jaja oraz opakowania, w których są przewożone muszą być poddane dezynfekcji.

Przemieszczanie, o którym mowa w (i), (ii) i (iii) odbywa się pod urzędowym nadzorem. Upoważnienie do przemieszczania będzie wydane tylko po przeprowadzeniu kontroli gospodarstwa przez urzędowego lekarza weterynarii. Środki transportu muszą być oczyszczone i zdezynfekowane przed i po ich użyciu;

- g) zakaz usuwania lub rozrzucania zużytej ściółki oraz odchodów drobiu bez upoważnienia;
- h) zakaz targów, wystaw oraz innych zgromadzeń, na których może znaleźć się drób lub inne ptaki.

3. Środki stosowane w strefie ochronnej muszą być utrzymywane przez przynajmniej 21 dni licząc od dnia przeprowadzenia czynności związanych ze wstępnym czyszczeniem i dezynfekcją zakażonego gospodarstwa zgodnie z art. 11. Po upływie tego czasu strefa ochronna staje się częścią strefy dozoru.

4. W strefie dozoru stosuje się następujące środki:

- a) identyfikuje się wszystkie gospodarstwa położone w danym okręgu, na których terenie znajduje się drób;

⁸ Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków sanitarnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich świeżego mięsa drobiowego (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35).

- b) nadzór nad obrotem na terenie strefy drobiem i jajami wylęgowymi;
- c) zakaz przemieszczania drobiu poza strefę podczas pierwszych 15 dni, zakaz nie stosuje się do przewozu drobiu bezpośrednio do rzeźni wskazanej przez właściwe władze znajdującej się poza strefą dozoru. Mięso tego drobiu musi być oznakowane specjalnym oznakowaniem zdrowotności, przewidzianym w art. 5 dyrektywy 91/494/EWG;
- d) zakaz przewozu jaj wylęgowych poza strefę dozoru, zakaz ten nie dotyczy przewozu jaj wylęgowych do wylęgarni wskazanej przez właściwe władze. Przed transportem jaja i materiały, w które są opakowane muszą zostać poddane dezynfekcji;
- e) zakaz wywozu zużytej ściółki lub odchodów drobiu poza granice strefy;
- f) zakaz targów, wystaw oraz innych zgromadzeń, na których może pojawić się drób lub inne ptaki;
- g) bez uszczerbku dla przepisów lit. a) i b), zakaz transportu drobiu z wyjątkiem tranzytu głównymi drogami i koleją.

5. Środki zastosowane w strefie dozoru są utrzymywane przez, co najmniej 30 dni licząc od dnia przeprowadzenia czynności związanych z wstępnym czyszczeniem i dezynfekcją zakażonego gospodarstwa, zgodnie z art. 11.

6. W przypadku, gdy strefy położone są na terytorium należącym do dwóch lub więcej Państw Członkowskich, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują ze sobą w dziedzinach określonych w ust. 1. Jednakże, jeśli to konieczne, granice strefy ochronnej i dozoru zostaną ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25.

7. W przypadku, gdy dochodzenie epidemiologiczne, określone w art. 7 potwierdzi, że ognisko choroby związane jest z infekcją, która nie rozprzestrzenia się, granice i czas istnienia strefy kontroli oraz strefy ochronnej mogą być zredukowane przy zgodzie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) właściwe władze określą przygotowania umożliwiające im śledzenie przemieszczania jaj oraz drobiu i ptaków trzymanyh w niewoli;
- b) właściciel lub posiadacz drobiu i/lub gołębi pocztowych i/lub ptaków trzymanyh w niewoli dostarcza wszelkie informacje na wniosek właściwych władz, dotyczące drobiu, jaj wwożonych i wywożonych z terenu gospodarstwa, a także informacje o zawodach i wystawach, w których gołębie pocztowe wzięły udział;
- c) wszystkie osoby zaangażowane w działalność związaną z transportem, handlem drobiem, jajami, z wyścigami, hodowlą gołębi oraz ptaków trzymanyh w niewoli udzielają właściwym władzom szczegółowych informacji dotyczących przemieszczania

drobiu, jaj, gołębi pocztowych oraz ptaków trzymanyh w niewoli, w których transporcie lub handlu brali udział.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) środki dezynfekujące i ich stężenia są urzędowo zatwierdzone przez właściwe władze;
- b) czynności czyszczenia i dezynfekcji są przeprowadzone pod urzędowym nadzorem zgodnie z:
 - (i) instrukcjami wydanymi przez urzędowego lekarza weterynarii;
 - (ii) procedurą czyszczenia i dezynfekcji zakażonego gospodarstwa, ustanowioną w załączniku II.

Artykuł 12

Pobieranie próbek oraz analiza laboratoryjna, których celem jest wykrycie obecności wirusa rzekomego pomoru drobiu są prowadzone zgodnie z przepisami załącznika III.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwe władze podejmą wszystkie konieczne środki, w celu poinformowania wszystkich mieszkańców żyjących w strefie ochronnej i strefie nadzoru o wprowadzonych ograniczeniach oraz podejmują wszelkie niezbędne kroki związane z właściwym wykonaniem środków.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w każdym Państwie Członkowskim zostanie wyznaczone:

- a) krajowe laboratorium, w którym wyposażenie oraz doświadczony personel jest stale gotowy do pełnego oznaczania typów antygenowych i biologicznych wirusa rzekomego pomoru drobiu, oraz prowadzi badania, celem potwierdzenia wyników uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
- b) krajowe laboratorium, w którym odczynniki używane w regionalnych laboratoriach będą poddawane testom;
- c) krajowy instytut lub laboratorium, w których szczepionki do użycia profilaktycznego w kraju lub zapasy szczepionek przeznaczonych do użycia interwencyjnego w razie nagłych wypadków będą poddawane badaniom dotyczącym ich skuteczności, mocy i czystości.

2. Krajowe laboratoria wymienione w załączniku IV są odpowiedzialne za koordynację standardów oraz metod diagnostycznych, użycie odczynników oraz kontrolowanie szczepionek.

3. Krajowe laboratoria wymienione w załączniku IV są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych rzekomego pomoru drobiu w każdym laboratorium diagnostycznym znajdującym się na terenie danego Państwa Członkowskiego. Laboratoria:

- a) dostarczają odczynniki diagnostyczne do krajowych laboratoriów;
- b) kontrolują jakość odczynników diagnostycznych używanych w Państwie Członkowskim;
- c) organizują okresowe testy porównawcze;
- d) przechowują izolaty wirusa rzekomego pomoru drobiu z już potwierdzonych ognisk choroby na terenie danego Państwa Członkowskiego;
- e) potwierdzają pozytywne wyniki otrzymane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

4. Krajowe laboratoria wymienione w załączniku IV współpracują z referencyjnym laboratorium wspólnotowym, określonym się art. 15.

Artykuł 15

Referencyjne laboratorium Wspólnoty dla rzekomego pomoru drobiu jest określone w załączniku V. Bez uszczerbku dla przepisów decyzji 90/424/EWG⁹, w szczególności jej art. 28, funkcje oraz obowiązki laboratorium są określone w wyżej wymienionym załączniku.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) szczepienia przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu szczepionkami zatwierdzonymi przez właściwe władze mogą być prowadzone w celach profilaktycznych lub jako dodatkowe działania w ramach likwidacji choroby w razie jej pojawienia się;
- b) jedyne szczepionki, które są stosowne to te, które zostały dopuszczone do użytku przez właściwe władze Państwa Członkowskiego.

2. Dalsze kryteria dotyczące użycia szczepionek przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu mogą być ustalone zgodnie procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie, w których odbywają się dobrowolne lub obowiązkowe szczepienia profilaktyczne przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu powiadamiają o tym fakcie Komisję oraz inne Państwa Członkowskie.

2. Informacja przekazana zgodnie z ust. 1 musi zawierać:

⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19.

- charakterystykę i skład szczepionki, która ma być użyta;
- procedury nadzoru w zakresie dystrybucji, konserwacji, przechowywania i stosowania szczepionek;
- gatunki i kategorie drobiu, które mogą lub mają być szczepione;
- rejon, w którym szczepienia mogą się odbyć lub się odbędą;
- powody przeprowadzenia szczepień.

3. Państwa Członkowskie mogą dołączyć się do stworzenia programu szczepień gołębi pocztowych. O takiej decyzji informują Komisję. Bez uszczerbku dla takiego programu, Państwa Członkowskie zapewniają, że organizatorzy wyścigów oraz pokazów podejmą niezbędne kolejne kroki, aby tylko gołębie zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu wzięły udział w wyścigach czy pokazach.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności odnoszące się do kryteriów, które mają być przyjęte, oraz wszelkich odstępstw, które mogą być dopuszczone po uwzględnieniu stanu zdrowia drobiu w Państwach Członkowskich będą ustalane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 18

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że po potwierdzeniu rzekomego pomoru drobiu, właściwe władze w celu wsparcia innych środków zwalczania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, są w stanie określić terytorium i okres, gdzie szybkie i systematyczne szczepienia (szczepienia interwencyjne) wyznaczonych gatunków drobiu będą prowadzone pod urzędowym nadzorem. Państwa Członkowskie stosujące szczepienia interwencyjne informują Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o sytuacji związanej z pojawieniem się rzekomego pomoru drobiu oraz programie interwencyjnych szczepień, poprzez struktury Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁰.

2. W przypadku określonym ust. w 1, szczepienie lub powtórne szczepienie drobiu w gospodarstwie, które podlega ograniczeniom określonym w art. 4 jest zakazane.

3. W przypadku określonym ust. w 1:

- a) wyznaczony gatunek drobiu jest szczepiony tak szybko jak tylko to możliwe;
- b) wszelki drób wyznaczonego gatunku, urodzony w gospodarstwie lub przywieziony na teren gospodarstwa położonego na terenie objętym szczepieniami, musi być zaszczepiony lub jest już zaszczepiony;
- c) w czasie trwania szczepień, przewidzianych w ust. 1 wszelki drób wyznaczonego gatunku, znajdujący się na terenie gospodarstw położonych na obszarze, gdzie szczepienia są prowadzone musi tam pozostać, z wyjątkiem:

¹⁰ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

- jednodniowych piskląt przemieszczanych na teren gospodarstwa znajdującego się wewnątrz obszaru, gdzie mają być zaszczepione;
 - drobiu bezpośrednio przewożonego do rzeźni w celu natychmiastowego uboju. Jeżeli rzeźnia leży poza granicami obszaru objętego szczepieniami przemieszczanie drobiu będzie dozwolone tylko po inspekcji gospodarstwa przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii;
- d) kiedy szczepienia przewidziane w lit. a) zostaną zakończone, upoważnienie na przemieszczenie poza granicę obszaru objętego szczepieniami może być wydane w następujących wypadkach:
- jednodniowe pisklęta przeznaczone do produkcję mięsa mogą być przewiezione na teren gospodarstwa, gdzie zostaną zaszczepione; gospodarstwo to musi być otoczone nadzorem do czasu, kiedy przewieziony drób zostanie poddany ubojowi;
 - drób został zaszczepiony ponad 21 dni wcześniej i jest przeznaczony do natychmiastowego uboju;
 - jaja wylęgowe pochodzące z drobiu hodowlanego, zaszczepionego przynajmniej 21 dni wcześniej; jaja i materiały, w które są opakowane muszą być zdezynfekowane przed ich przemieszczeniem.

4. Środki przewidziane w ust. 3 lit. b) i d) są stosowane przez okres trzech miesięcy od zakończenia szczepień, przewidzianych w ust. 1; okres stosowania tych środków może być przedłużony o jeden lub kilka dodatkowych trzymiesięcznych okresów.

5. Właściwe władze mogą, w drodze odstępstwa od ust. 3 lit. a) i b), zwolnić od obowiązku systematycznego szczepienia niektórych stad o szczególnej wartości naukowej pod warunkiem, że wszystkie niezbędne kolejne czynności podejmowane są przez właściwe władze, aby zapewnić ochronę zdrowia tych stad oraz okresowe serologiczne kontrole.

6. Komisja śledzi rozwój sytuacji związanej z rozwojem choroby i jeśli okaże się to konieczne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, podejmuje niezbędne decyzje, w szczególności dotyczące nadzoru nad przemieszczaniem się oraz szczepieniami.

Artykuł 19

1. W przypadku, gdy gołębie pocztowe lub inne ptaki trzymane w niewoli są podejrzane o zarażenie rzekomym pomorem drobiu, Państwa Członkowskie zapewniają, że urzędowy lekarz weterynarii niezwłocznie rozpocznie urzędowe dochodzenie, którego celem dla potwierdzenia lub zawiadomienia o obecności choroby; w szczególności zobowiązany jest on do pobrania odpowiednich próbek przeznaczonych do badań laboratoryjnych lub upewnienia się, że takie próbki zostały pobrane.

2. Natychmiast po otrzymaniu informacji o podejrzeniu, właściwe władze otaczają podejrzane gospodarstwo lub gołębnik urzędowym nadzorem oraz wydają zakaz opuszczania terenu gospodarstwa przez gołębie oraz inne ptaki trzymane w niewoli a także przez wszystko to, co może przenieść rzekomy pomór drobiu.

3. Środki przewidziane w ust. 1 i 2 nie są wycofane dopóki podejrzenie o rzekomym pomorze drobiu nie zostanie wykluczone przez urzędowego lekarza weterynarii.

4. Natychmiast po urzędowym potwierdzeniu obecności rzekomego pomoru drobiu właściwe władze zarządzają między innymi:

a) zastosowanie środków kontroli i zwalczania, przewidzianych w art. 5 ust. 1 lit. a), b), e) i f) w stosunku do gołębi pocztowych lub ptaków trzymanyh w niewoli oraz gołębników zakażonych rzekomym pomorem drobiu; lub

b) co najmniej

(i) zarządzają zastosowanie zakazu przemieszczania gołębi lub ptaków trzymanyh w niewoli poza teren gołębnika lub gospodarstwa, przez co najmniej 60 dni licząc od dnia, kiedy ustały kliniczne objawy rzekomego pomoru drobiu;

(ii) zarządzają zniszczenie lub poddanie odpowiednim procesom wszystkich substancji i odpadów, które mogły ulec skażeniu. Procesy te muszą gwarantować zniszczenie każdego wirusa rzekomego pomoru drobiu oraz wszystkich odpadów zebranych podczas 60 dniowego okresu, określonego w (i);

c) przeprowadzenie dochodzenia epidemiologicznego, zgodnie z art. 7.

5. Aby doprowadzić do określonego poziomu, potrzebnego do odpowiedniego zastosowania przepisów przewidzianych w niniejszym artykule, Państwa Członkowskie przygotowują dla Komisji, poprzez Stały Komitet Weterynaryjny, informację o sytuacji związanej z ogniskiem choroby oraz przedsięwziętymi środkami zwalczania, zgodnie z modelem przedstawionym w załączniku VI.

Artykuł 20

1. Użycie, do żywienia drobiu, zlewek pochodzących z międzynarodowego transportu takiego jak okręty, pojazdy lądowe oraz samoloty jest zakazane; zlewki takie będą zbierane i niszczone pod urzędowym nadzorem.

2. Na użycie zlewek innych niż te, określone w ust. 1 lub resztek drobiu, może zostać wydane upoważnienie tylko po zastosowaniu procesów cieplnych we właściwych urządzeniach, które zagwarantują, że choroba nie będzie przenoszona, a wirus rzekomego pomoru drobiu został zniszczony.

3. Komisja, postępując zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25, ustanawia szczegółowe zasady konieczne do wprowadzenia w życie ust. 2.

Artykuł 21

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan gotowości określający, jakie środki krajowe zostaną wprowadzone w życie w razie zaistnienia ogniska rzekomego pomoru drobiu.

Plan taki musi zapewniać dostęp do odpowiednich urządzeń, sprzętu, personelu oraz innych materiałów koniecznych do szybkiej i skutecznej likwidacji ogniska choroby. Musi też określać dokładne potrzeby dotyczące ilości szczepionki potrzebnej danemu Państwu Członkowskiemu do szczepień interwencyjnych.

2. Kryteria, które powinny być stosowane przy sporządzaniu planów są określone w załączniku VII.

3. Plany opracowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku VII są przedstawiane Komisji nie później niż w okresie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

4. Komisja dokładnie bada plany w celu określenia, czy spełniają one wszystkie niezbędne warunki, oraz sugeruje zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu konieczne zmiany, w szczególności w celu zapewnienia, że są one zgodne z planami przygotowanymi przez inne Państwa Członkowskie.

Komisja zatwierdza plany, wraz z poprawkami, jeśli są one konieczne, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Plany mogą być sukcesywnie zmieniane lub uzupełniane, zgodnie z tą samą procedurą, biorąc pod uwagę rozwój sytuacji.

Artykuł 22

Aby zagwarantować jednolite zastosowanie niniejszej dyrektywy, eksperci Komisji mogą we współpracy z właściwymi władzami przeprowadzać kontrole w terenie. Mogą one być prowadzone poprzez kontrolę określonego procentu zakładów, co pozwoli na sprawdzenie czy właściwe władze monitorują zgodność wykonywanych przez te zakłady wymagań niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach tych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu będą przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 23

Szczegółowe zasady regulujące udział finansowego Wspólnoty w środkach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy są ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

Artykuł 24

Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji wprowadza zmiany do załączników, gdy istnieje taka konieczność, w szczególności biorąc pod uwagę rozwój badań naukowych i metod diagnostycznych.

Artykuł 25

1. W przypadkach gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet przedstawia swoją opinię wprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. W wypadku decyzji, które Rada ma przyjąć w związku z propozycją Komisji, opinia jest przyjmowana większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, chyba że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 26

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 października 1993 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wymienione środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 27

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 lipca 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UPOWAŻNIENIE NA USUNIĘCIE JAJ Z GOSPODARSTWA ZGODNE Z WARUNKAMI ART. 4 UST. 2 LIT. e) NINIEJSZEJ DYREKTYWY

Upoważnienie wydane przez właściwe władze na transport jaj z podejrzanego gospodarstwa, z zastrzeżeniem przepisów art. 4 ust. 2 lit. e) niniejszej dyrektywy, do przedsiębiorstwa zatwierdzonego do przetwórstwa produktów jajecznych, zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 dyrektywy 89/437/EWG, zwanego dalej przedsiębiorstwem wskazanym, musi spełniać następujące warunki:

1. aby jaja mogły zostać usunięte z terenu gospodarstwa podejrzanego muszą:
 - a) spełniać wymogi ustanowione w rozdziale IV Załącznika do dyrektywy 89/437/EWG;
 - b) być wysyłane bezpośrednio z gospodarstwa podejrzanego do przedsiębiorstwa wskazanego; każda przesyłka musi być przed wysłaniem opieczetowana przez urzędowego lekarza weterynarii sprawującego nadzór nad gospodarstwem podejrzanym oraz musi pozostać opieczetowana w czasie trwania transportu do wskazanego przedsiębiorstwa;
2. urzędowy lekarz weterynarii sprawujący nadzór nad gospodarstwem podejrzanym poinformuje właściwy organ przedsiębiorstwa wskazanego o zamiarze wysłania jaj;
3. właściwe organy odpowiedzialne za przedsiębiorstwo wskazane zapewniają, że:
 - a) jaja, określone w 1 lit. b) będą odizolowane od innych jaj od momentu ich przywozu do momentu ich przetworzenia;
 - b) skorupy tych jaj są uznawane za materiał wysokiego ryzyka, zgodnie z art. 2 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG¹¹ i są traktowane zgodnie z wymogami rozdziału II tej dyrektywy;
 - c) opakowanie, pojazdy użyte do transportu jaj, określonych 1 lit. b) oraz całe wyposażenie, które miało kontakt z jajami są oczyszczane i dezynfekowane w sposób, który zapewnia zniszczenie wirusa rzekomego pomoru drobiu;
 - d) urzędowy lekarz weterynarii sprawujący nadzór nad gospodarstwem podejrzanym jest informowany o wszystkich przesyłkach przetworzonych jaj.

¹¹ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich na rynek oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURA CZYSZCZENIA I DEZYNFEKCJI ZAKAŻONEGO GOSPODARSTWA

I. Czyszczenie wstępne i dezynfekcja

- a) Tak szybko, jak tusze drobiu zostaną usunięte, wszystkie pomieszczenia, w których drób był trzymany oraz wszystkie części innych budynków, podwórza, itd. skażone podczas uboju lub sekcji powinny być spryskane środkami dezynfekcyjnymi, zatwierdzonymi do tego celu zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.
- b) Wszystkie tkanki drobiu lub jaj a które mogły spowodować skażenie budynku, podwórza, sprzętu, itd. powinny być starannie zebrane w jednym miejscu i usunięte razem z tuszami.
- c) Użyte środki dezynfekcyjne muszą pozostać na powierzchniach odkażanych przez co najmniej 24 godziny.

II. Czyszczenie końcowe i dezynfekcja

- a) Tłuszcz i brud powinny być usunięte ze wszystkich powierzchni poprzez zastosowanie środków odtłuszczających oraz zmyte wodą.
- b) Po umyciu wodą, jak opisano w lit. a), powinno być stosowane dalsze spryskanie środkami dezynfekującymi.
- c) Po siedmiu dniach pomieszczenia powinny zostać zmyte środkami odtłuszczającymi, opłukane zimną wodą, spryskane środkami dezynfekcyjnymi i ponownie opłukane wodą.
- d) Ściółka oraz obornik muszą być poddane takiemu działaniu, które zapewni zniszczenie wirusa. Musi ona obejmować przynajmniej jedną z poniżej wymienionych metod:
 - (i) spalenie lub działanie parą o temperaturze 70° C;
 - (ii) głębokie zakopanie, które uniemożliwi dostęp szkodnikom i dzikim ptakom;
 - (iii) zakopcowanie i zwilżenie (jeśli to konieczne, aby ułatwić fermentację), oraz przykrycie, które umożliwi zagrzanie do osiągnięcia temperatury 20° C oraz pozostawienie na 42 dni pod przykryciem, które uniemożliwi dostęp szkodnikom lub dzikim ptakom.

ZAŁĄCZNIK III

METODY DIAGNOSTYCZNE W CELU POTWIERDZENIA I DIAGNOSTYKI RÓŻNICOWEJ RZEKOMEGO POMORU DROBIU

Następujące metody izolacji i identyfikacji wirusa rzekomego pomoru drobiu powinny być uważane za wskazówki oraz minimum w rozpoznawaniu choroby.

Wirus rzekomego pomoru drobiu jest prototypowym zarazkiem rodziny Paramyxoviridae. Obecnie istnieje 9 serologicznie odrębnych grup paramiksowirusów ptaków, które zostały określone symbolami od PMV-1 do PMV-9. Wszystkie wirusy wywołujące rzekomy pomór drobiu znajdują się w grupie PMV-1. W celu rozpoznania oraz potwierdzenia, a także zróżnicowania rzekomego pomoru drobiu zostały ustalone następujące definicje:

„Rzekomy pomór drobiu” oznacza zarażenie drobiu spowodowane przez jakikolwiek szczep paramiksowirusa 1 o indeksie patogenności domózgowej (ICPI) jednodniowych piskląt większym niż 0,7.

ROZDZIAŁ 1

Pobieranie i postępowanie z próbkami

1. *Próbki*

Wymazy z kloaki (lub kału) i tchawicy chorych ptaków; kał lub treść jelit, mózg, tchawica, płuca, wątroba, śledziona i inne zmienione w oczywisty sposób narządy niedawno padłych ptaków.

2. *Postępowanie z próbkami*

Wymienione w ust. 1 narządy i tkanki mogą być wspólnie łączone, ale materiał kałowy musi być trzymany oddzielnie. Wymazy powinny być zanurzone całkowicie w płynie o wystarczającym stężeniu antybiotyków. Próbkę kału i narządy powinny być homogenizowane (w załączonym homogenizatorze lub w moździerzu aptekarskim z użyciem jałowego piasku) w płynie z antybiotykami tak, aby uzyskać 10-20% zawiesinę. Zawiesiny powinny być pozostawione na ok. 2 godziny w temperaturze otoczenia (lub dłużej w temp. 4 °C), a następnie odwirowane (np. 800-1000g przez 10 minut), by uzyskać klarowny supernatant.

3. *Płyn z antybiotykami*

Różne laboratoria stosowały z powodzeniem rozmaite płyny z antybiotykami. Laboratoria określone w załączniku II będą w stanie udzielić wskazówek w tym zakresie poszczególnym państwom. Dla próbek kału wymagane są wysokie stężenia antybiotyków i typowy płyn zawiera: 10 000 j/ml penicyliny, 10 mg/ml streptomycyny, 0,25 mg/ml gentamycyny i 5 000 j/ml mykostatyny w soli fizjologicznej buforowanej fosforanami (PBS). Podane stężenia można zredukować nawet pięciokrotnie w przypadku tkanek i wymazów z tchawicy. Można dodać 50 mg/ml oksytetracykliny, aby zapobiec rozwojowi chlamydii. Konieczne jest sprawdzenie pH płynu po dodaniu antybiotyków, i ewentualne doprowadzenie do pH 7,0-7,4.

ROZDZIAŁ 2

Izolacja wirusa

Izolacja wirusa na zarodkach kurzych

Otrzymany supernatant powinien być podany do jamy omoczniowej, co najmniej 4 zarodków kurzych inkubowanych przez 8-10 dni, w ilości po 0,1-0,2ml do każdej z nich. Ideałem byłoby uzyskanie tych zarodków ze stada drobiu wolnego od zarasków chorobotwórczych (SPF), ale dopuszczalne jest wykorzystywanie zarodków ze stada, u którego nie stwierdza się przeciwciał przeciwko wirusowi rzekomego pomoru drobiu. Zakażone zarodki są inkubowane w temp. 37 °C i codziennie prześwietlane. Jaja z martwymi lub chorymi zarodkami oraz pozostałe po upływie 6 dni od zakażenia powinny być schłodzone do temp. 4 °C a płyn omoczniowo - owodniowy powinien być zbadany pod kątem właściwości hemaglutynacyjnych. Jeżeli nie wystąpiła hemaglutynacja należy powtórzyć opisaną powyżej procedurę wprowadzając nierozcieńczony płyn omoczniowo - owodniowy kolejnym zarodkom.

W przypadku stwierdzenia hemaglutynacji należy wykluczyć obecność bakterii w badaniu hodowlanym. Jeżeli obecne są bakterie, badane płyny można przefiltrować przez błonę o średnicy porów 450 nm, a następnie dodać do nich antybiotyki i zakazić zarodki jak powyżej.

ROZDZIAŁ 3

Diagnostyka różnicowa

1. *Różnicowanie wstępne*

Zamierzone jest, aby wszystkie hemaglutynujące wirusy były przekazywane określone w załączniku II krajowemu laboratorium w celu pełnej identyfikacji, oceny właściwości oraz określenia chorobotwórczości. Jednakże, istotne jest, aby jak najszybciej wprowadzić tymczasowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu w celu ograniczenia szczypania się choroby, zatem laboratoria regionalne muszą być w stanie wykryć wirus rzekomego pomoru drobiu. Dlatego też, płyny powodujące hemaglutynację powinny być wykorzystane do testu zahamowania hemaglutynacji według procedury opisanej w rozdziałach 5 i 6. Jego dodatni wynik (miano 2^4 lub większe), z poliklonalną surowicą odpornościową przeciwko wirusowi rzekomego pomoru drobiu o znanym mianie, co najmniej 2^9 , stanowiłby wstępne potwierdzenie, co umożliwiłoby zastosowanie tymczasowych środków zwalczania.

2. *Identyfikacja ostateczna*

Krajowe laboratorium powinno przeprowadzić pełną diagnostykę różnicową jakiegokolwiek czynnika powodującego hemaglutynację. Dla potwierdzenia obecności wirusa rzekomego pomoru drobiu wykonywany jest ponownie test zahamowania hemaglutynacji z kurzymi monospecyficznymi surowicami odpornościowymi. Indeks patogenności domózgowej opisany w rozdziale 7 powinien być przeprowadzony w przypadku każdego pozytywnego izolatu. Indeks patogenności przekraczający

0,7 wskazuje na obecność wirusa wymagającego zastosowania pełnej gamy środków zwalczania.

Ostatni rozwój technik typowania wirusów rzekomego pomoru drobiu, a w szczególności technik z wykorzystaniem przeciwciał monoklonalnych pozwolił na klasyfikację szczepów i izolatów. W szczególności, są dostępne przeciwciała monoklonalne specyficzne dla wirusów szczepionkowych stosowanych na terenie Wspólnoty i mogą być wykorzystane do prostych testów zahamowania hemaglutynacji.

Ponieważ szczepy szczepionkowe mogą być izolowane od drobiu, możliwość ich szybkiej identyfikacji w krajowym laboratorium określonym w załączniku II jest bardzo ważna. Takie przeciwciała monoklonalne powinny być uzyskiwane przez referencyjne laboratorium Wspólnoty (określone w art. 14) i rozprowadzane do krajowych laboratoriów w celu umożliwienia potwierdzenia izolacji wirusów szczepionkowych.

Krajowe laboratoria powinny przysyłać wszystkie wirusy powodujące hemaglutynację referencyjnemu laboratorium Wspólnoty.

3. *Dalsze typowanie i charakteryzacja izolatów*

Referencyjne laboratorium Wspólnoty powinno otrzymywać od laboratoriów krajowych wszystkie wirusy powodujące hemaglutynację w celu wykonania dalszych badań antygenowych i genetycznych by lepiej zrozumieć epidemię choroby (chorób) we Wspólnocie w ramach swoich funkcji i obowiązków.

ROZDZIAŁ 4

Szybkie testy do wykrywania wirusów rzekomego pomoru drobiu i przeciwciał

Poniżej zestawiono szybkie testy do wykrywania wirusa rzekomego pomoru drobiu u zaszczepionego ptactwa oraz przeciwciał u ptaków nieszczepionych.

1. *Wykrywanie wirusa rzekomego pomoru drobiu*

Wprowadzono do diagnostyki zakażeń u szczepionego ptactwa kilka szybkich testów do bezpośredniego wykrywania antygenów wirusa rzekomego pomoru drobiu. Najczęściej stosowane są: metoda immunofluorescencji z podłużnym skrawkiem tchawicy oraz test immunoperoksydazowy z mózgiem. Bez wątpienia inne bezpośrednie metody wykrywania antygeny mogą być wykorzystywane do identyfikacji wirusa rzekomego pomoru drobiu.

Wadą takich testów jest to, że mało realne jest badanie wszystkich potencjalnych miejsc replikacji wirusa rzekomego pomoru drobiu u szczepionego ptaków. I oto na przykład brak wirusa w tchawicy nie wyklucza jego replikacji w jelicie. Nie jest zalecana żadna z metod bezpośredniego wykrywania wirusa do rutynowej diagnostyki rzekomego pomoru drobiu, chociaż w szczególnych przypadkach takie testy mogą być pomocne.

2. *Wykrywanie przeciwciał u nieszczepionych ptaków*

Większość laboratoriów zaangażowanych w diagnostykę choroby rzekomego pomoru drobiu wykorzystuje test zahamowania hemaglutynacji i zalecenia opisane poniżej dotyczące tego testu do określania miana przeciwciał przeciw wirusowych. Jednakże, również immunoenzymatyczna metoda ELISA może być z powodzeniem wykorzystywana do wykrywania przeciwciał przeciwko temu wirusowi. Sugeruje się, aby test ELISA stosowany w laboratorium regionalnym był weryfikowany przez krajowe laboratorium określone w załączniku II.

a) Próbki

Powinno się pobrać próbki krwi od wszystkich ptaków, jeżeli stado nie przekracza 20 sztuk i od 20 ptaków w przypadku liczniejszych stad (pozwoli to na uzyskanie 99% prawdopodobieństwa wykrycia, co najmniej jednej pozytywnej surowicy, jeżeli jest dodatnie 25% lub więcej stada, niezależnie od jego wielkości). Krew powinna zostać pozostawiona do wytrącenia się skrzepu i otrzymana surowica usunięta do testów.

b) Badanie pod kątem obecności przeciwciał

Pojedyncze próbki surowicy powinny być badane pod kątem hamowania hemaglutynacji przez wirus rzekomego pomoru drobiu w standardowym teście zahamowania hemaglutynacji określonej w rozdziale 6.

Dyskutuje się czy 4 lub 8 jednostek hemaglutynacji należy użyć w teście zahamowania hemaglutynacji (HI). Wydaje się, że obie ilości mogą być stosowane i decyzja ta winna być w gestii krajowych laboratoriów. Jednakże ilość antygeny wpływa na miano, przy którym daną surowicę traktujemy jako dodatnią: dla 4 jednostek hemaglutynacji (HAU) surowica o mianie 2^4 lub większym traktowana jest jako pozytywna, a dla 8 HAU surowica o mianie 2^3 lub większym.

ROZDZIAŁ 5

Test hemaglutynacji (HA)

Substraty

1. Sól fizjologiczna buforowana fosforanami (PBS), (0,05 M) do pH 7,0-7,4.
2. Krwinki czerwone pobrane od co najmniej trzech kurcząt wolnych od zarazków chorobotwórczych (SPF) (jeżeli jest to nieosiągalne, krew może pochodzić od ptaków regularnie monitorowanych i nieposiadających przeciwciał przeciwko wirusowi rzekomego pomoru drobiu) do równej objętości płynu Alsevera. Krwinki powinny być przed użyciem trzykrotnie płukane w PBS. Do testów zalecana jest 1% zawiesina krwinek w PBS (objętościowo).
3. Szczep Ulster 2C wirusa rzekomego pomoru drobiu zalecany jako antygen standardowy.

Wykonanie testu

- a) Nanieść 0,025 ml PBS do każdego dołka plastikowej płytki (dno zagłębienia kształtu litery V).
- b) Umieścić w pierwszym zagłębieniu 0,025 ml zawiesiny wirusa (np. płyn omocniowy).
- c) Mikromiarczującym urządzeniem sporządzić szereg dwukrotnych rozcieńczeń wirusa (1:2 do 1:4096) w kolejnych dołkach.
- d) Nanieść dalsze 0,025 ml PBS do każdego dołka.
- e) Dodać do każdego dołka 0,025 ml 1% zawiesiny krwinek czerwonych.
- f) Zmieszać przez delikatne postukiwanie i umieścić w temperaturze 4 °C.
- g) Odczytać wyniki po 30-40 minutach po uwidocznieniu reakcji w dołkach kontrolnych. Odczytuje się przechylając płytkę i obserwując obecność lub brak spływania smugi krwinek czerwonych w kształcie łzy. Smugi w dołkach, w których nie wystąpiła hemaglutynacja zachowują się w ten sam sposób, co w dołkach niezawierających wirusa.
- h) Miano HA jest to najwyższe rozcieńczenie, które powoduje aglutynację krwinek czerwonych. To rozcieńczenie zawiera jedną jednostkę HA. Dokładniejsza metoda oznaczania miana HA polega na wykonaniu testu hemaglutynacji z wąskim przedziałem wyjściowych rozcieńczeń wirusa np. 1:3, 1:4, 1:5, 1:6 itd.. Takie postępowanie jest wskazane w celu dokładnego przygotowania antygeny do testu zahamowania hemaglutynacji (patrz rozdział 6).

ROZDZIAŁ 6

Test zahamowania hemaglutynacji (HI)

Substraty (patrz rozdział 5)

- a) Sól fizjologiczna buforowana fosforanami (PBS)
- b) Płyn omocniowy zawierający wirusa rozcieńczony PBS tak aby zawierał 4 lub 8 HAU w 0,025 ml.
- c) 1% krwinki czerwone kurcząt.
- d) Ujemna surowica kontrolna..
- e) Dodatnia surowica kontrolna.

Wykonanie testu

- a) Nanieść 0,025 ml PBS do każdego dołka plastikowej płytki (dno zagłębienia kształtu litery V).
- b) Umieścić 0,025 ml surowicy w pierwszym dołku płytki.

- c) Mikromiarczującym urządzeniem sporządzić dwukrotne rozcieńczenia surowicy w kolejnych dołkach.
- d) Dodać 0,025 ml rozcieńczonego płynu omocznioowego zawierającego 4 lub 8 jednostek hemaglutynacji (HAU).
- e) Zmieszać przez postukiwanie i umieścić płytkę w temperaturze 4 °C na minimum 60 minut lub pozostawić w temperaturze pokojowej na minimum 30 min.
- f) Dodać do każdego zagłębienia 0,025 ml 1% zawiesiny krwinek czerwonych.
- g) Zmieszać przez delikatne postukiwanie i umieścić w temperaturze 4 °C.
- h) Odczytać po 30-40 min. po uwidocznieniu się reakcji w dołkach kontrolnych. Odczytuje się pochylając płytkę i obserwując obecność spływania smugi krwinek czerwonych w kształcie łyżki lub jej brak (jak w dołku kontrolnym zawierającym jedynie krwinki czerwone 0,025 ml i PBS 0,05 ml.).
- i) Miano HI jest to najwyższe rozcieńczenie surowicy powodujące całkowite zahamowanie 4 lub 8 jednostek wirusa (w każdym teście należy potwierdzić obecność żądanej ilości jednostek hemaglutynacji przez miareczkowanie).
- j) Poprawność wyników jest zależna od otrzymania miana mniejszego niż 2^3 dla 4 HAU lub 2^2 dla 8 HAU z ujemną surowicą kontrolną oraz miana w granicach jednego rozcieńczenia znanego miana dodatniej surowicy kontrolnej.

ROZDZIAŁ 7

Oznaczenie indeksu odmózgowej patogenności

1. Zakaźny świeżo zebrany płyn omocznioowy (miano HA musi być większe niż 2^4) jest rozcieńczony jałową solą fizjologiczną w stosunku 1:10 (nie wolno stosować przeciwciał).
2. 0,05 ml rozcieńczonej zawiesiny wirusa wstrzykuje się domózkowo każdemu z dziesięciu jednodniowych piskląt (czyli 24 godziny; 40 godzin po wykluciu). Pisklęta powinny pochodzić z jaj uzyskanych w stadach wolnych od zarazków chorobotwórczych (SPF).
3. Ptaki badane są co 24 godziny przez osiem dni.
4. Podczas każdego badania ptaki są oceniane w punktach 0= zdrowy; 1= chory; 2= martwy.
5. Indeks jest obliczany według następującego przykładu:

Objawy kliniczne	Dzień po zakażeniu (liczba ptaków)								razem	wynik
	1	2	3	4	5	6	7	8		
zdrowych	10	4	0	0	0	0	0	0	14 x 0	= 0
chorych	0	6	10	4	0	0	0	0	20 x 1	= 20
padłych	0	0	0	6	10	10	10	10	46 x 2	= 92
									Razem	= 112

Indeks oznacza średnią punktację na ptaka na okres obserwacji = $112/80 = 1.4$

ROZDZIAŁ 8

Określanie zdolności tworzenia łysinek

1. Aby zagwarantować uzyskanie optymalnej liczby łysinek na płytce należy użyć szeregu rozcieńczeń wirusa. Dziesięciokrotne rozcieńczenie (do 10^{-7}) w PBS powinno być wystarczające.
2. Jednowarstwowe hodowle komórek zarodka kurczaka lub inne odpowiednie komórki (na przykład nerki bydła Madin - Darby) przygotowuje się na płytkach Petriego o średnicy 5 centymetrów.
3. 0.2 ml każdego rozcieńczenia wirusa jest dodawane do każdej z dwóch płytek Petriego i zostawione na 30 minut celem adsorpcji.
4. Po trzykrotnym płukaniu przy użyciu PBS zakażone komórki powleka się odpowiednim płynem zawierającym 1% agaru (wag./obj.) oraz 0,01 mg/ml trypsyny lub niezawierającym trypsyny. Ważne jest, aby płyn powlekający nie zawierał surowicy.
5. Po 72 godzinach inkubacji w temperaturze 37 °C łysinki powinny osiągnąć wystarczający rozmiar. Są one najlepiej widoczne po usunięciu warstwy agaru oraz zabarwieniu komórek fioletem krystalicznym (0.5% wag/obj) w 25% (v/v) etanolu.
6. Wszystkie wirusy powinny dać wyraźne łysinki po inkubacji w obecności trypsyny. Przy braku trypsyny tylko wirusy zjadliwe dla kurcząt powodują powstawanie łysinek.

ZAŁĄCZNIK IV

**WYKAZ KRAJOWYCH LABORATORIÓW ZAJMUJĄCYCH SIĘ RZEKOMYM
POMOREM DROBIU**

BELGIA	Institut National de Recherches Vétérinaires Groeselenberg 99 B-1180 Bruxelles
DANIA	National Veterinary Laboratory Poultry Disease Division Hangøvej 2 DK-8200 Aarhus N.
NIEMCY	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Anstaltsteil Riems (Friedrich – Löffler - Institut) D-O-2201 Insel Riems
FRANCJA	Centre national d'études vétérinaires et alimentaires, Laboratoire central de recherches agricoles et porcines BP 53 F-22440 Ploufragan
GRECJA	Ινστιτούτο Λοιμωδών και Παρασιτικών Νοσημάτων Νεαπόλεως 25 Αγ. Παρασκευή — Αθήνα, Ελλάδα
IRLANDIA	Veterinary Research Laboratory Abbotstown Castleknock, IRL - Dublin 15
WŁOCHY	Instituto Zooprofilattico Sperimentale di Padova Via G. Orus n.2 I-35100 Padova
LUKSEMBURG	Institut National de Recherches Vétérinaires Groeselenberg 99 B-1180 Bruxelles
HOLANDIA	Centraal Diergeneeskundig Instituut Vestiging Virologie Houtribweg 39 NL-8221 RA Lelystad
PORTUGALIA	Laboratorio Nacional de Investigação Veterinária (INIV) Estrada de Benfica 701 1500 Lisboa
HISZPANIA	Laboratorio de Sanidad y Producción Animal Zona Franca, Circunvalación - Tramo 6 Esquina Calle 3 E-08004 Barcelona

ZJEDNOCZONE
KRÓLESTWO

Central Veterinary Laboratory
New Haw, Weybridge
GB - Surrey KT15 3NB

ZAŁĄCZNIK V

REFERENCYJNE LABORATORIUM WSPÓLNOTOWE ZAJMUJĄCE SIĘ RZEKOMYM POMOREM DROBIU

Nazwa i adres laboratorium:

Central Veterinary Laboratory
New Haw
Weybridge
Surrey KT15 3NB
United Kingdom

Referencyjne laboratorium Wspólnoty dla rzekomego pomoru drobiu ma następujące funkcje i obowiązki:

1. koordynacja, w porozumieniu z Komisją Wspólnoty, metod używanych przez Państwa Członkowskie w rozpoznawaniu rzekomego pomoru drobiu, w szczególności:
 - a) typowanie, przechowywanie oraz dostarczanie szczepów wirusa rzekomego pomoru drobiu do testów serologicznych oraz produkcji surowic odpornościowych;
 - b) dostarczanie standardowych surowic oraz innych odczynników referencyjnych do krajowych laboratoriów referencyjnych celem standaryzacji testów oraz używanych w każdym Państwie Członkowskim odczynników;
 - c) gromadzenie i utrzymywanie zbioru szczepów i izolatów wirusa rzekomego pomoru drobiu;
 - d) organizowanie na poziomie wspólnotowym okresowych testów porównawczych metod diagnostycznych;
 - e) zbieranie i przetwarzanie danych i informacji dotyczących używanych metod diagnostycznych oraz wyników testów przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty;
 - f) charakteryzowanie izolatów wirusa rzekomego pomoru drobiu przy użyciu najnowszych dostępnych metod co pozwoli na lepsze zrozumienie epidemii rzekomego pomoru drobiu;
 - g) śledzenie rozwoju metod walki z chorobą, epidemii oraz profilaktyki rzekomego pomoru drobiu na całym świecie;
 - h) przygotowywanie ekspertyz dotyczących wirusa rzekomego pomoru drobiu i podobnych wirusów co pozwoli na szybką diagnostykę różnicową;
 - i) zdobywanie wiedzy dotyczącej produktów immunologii weterynaryjnej używanych do likwidowania i zapobiegania rzekomego pomoru drobiu;

2. branie aktywnego udziału w diagnostyce rzekomego pomoru drobiu na terenie Państw Członkowskich poprzez otrzymywanie izolatów wirusa celem potwierdzenia diagnozy, ich charakterystyki oraz prowadzenia badań epizootycznych;
3. umożliwienie ekspertom szkoleń lub doszkalania w diagnostyce laboratoryjnej, które odbywałyby się pod kątem zharmonizowania technik diagnostycznych na terenie Wspólnoty.

ZAŁĄCZNIK VI

RZEKOMY POMÓR DROBIU

- GOŁĘBIE POCZTOWE
- PTAKI TRZYMANE W NIEWOLI

1. Położenie:
 - gołębnika:
 - gospodarstwa:
2. Nazwa(y) i adres(y) właściciela(i):
3. Podejrzenie pojawienia się rzekomego pomoru drobiu:
 - a) data:
 - b) powód
 - c) liczba: - gołębi obecnych w chwili podejrzenia choroby
 - ptaków trzymanyh w niewoli:.....
4. Potwierdzenie rzekomego pomoru drobiu
 - a) data:
 - b) choroba potwierdzona przez:
 - c) zaobserwowane objawy kliniczne w momencie potwierdzenia choroby:
 -
 -
5. Status szczepień w chwili podejrzenia choroby:
6. Ograniczenie przemieszczania się ptaków nałożone dnia:
7. Ograniczenie przemieszczania się ptaków zniesione dnia:
8. Liczba stad usytuowana w odległości jednego kilometra od gołębnika lub gospodarstwa, określonych w pkt 1:

ZAŁĄCZNIK VII

MINIMALNE KRYTERIA DLA PLANÓW GOTOWOŚCI

Plany gotowości powinny spełniać następujące kryteria:

1. utworzenie centrum kryzysowego na poziomie krajowym, które koordynuje wszystkie środki zwalczania stosowane w danym Państwie Członkowskim;
2. sporządzony wykaz lokalnych centrów zwalczania choroby, które wyposażone są w odpowiednie urządzenia i pomieszczenia, pozwalające na koordynację środków zwalczania na poziomie lokalnym;
3. sporządzenie szczegółowej informacji o personelu zaangażowanym w zwalczanie dotycząca jego kwalifikacji oraz odpowiedzialności;
4. każde lokalne centrum zwalczania choroby musi mieć możliwość szybkiego kontaktu z osobami i organizacjami, które pośrednio lub bezpośrednio są zaangażowane w problemy związane z ogniskiem choroby;
5. odpowiedni sprzęt oraz materiały muszą być w każdej chwili dostępne, tak aby można było natychmiast wdrożyć odpowiednie środki zwalczania;
6. sporządzenie szczegółowych instrukcji dotyczących działań, które mają być przedsięwzięte, w tym wytyczne dotyczące pozbycia się tusz w razie podejrzenia oraz potwierdzenia zakażenia;
7. opracowanie programów szkoleniowych dotyczących podnoszenia kwalifikacji praktycznych oraz procedur administracyjnych;
8. laboratoria diagnostyczne muszą być wyposażone w urządzenia do badań pośmiertnych zwierząt, oraz mieć odpowiednie warunki do badań serologicznych, histologicznych, itd., muszą także pracować nad podnoszeniem kwalifikacji personelu w zakresie szybkiej diagnostyki, powinna zostać zorganizowana możliwość szybkiego transportu próbek;
9. szczegółowe ustalenie ilości szczepionki przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu niezbędnej w wypadku ponownej potrzeby szczepień interwencyjnych;
10. powinny zostać wydane przepisy zabezpieczające zdolność prawną konieczną do wprowadzenia w życie planów gotowości.

DYREKTYWA RADY 92/117/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zwierzęta żywe i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się w wykazie w załączniku II do Traktatu; gospodarka hodowlana oraz wprowadzenie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowią ważne źródło dochodu rolników;

racjonalny rozwój tego sektora oraz poprawa jego produktywności mogą być osiągnięte przez wprowadzenie środków weterynaryjnych, których celem jest ochrona i podniesienie poziomu w zakresie zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

konieczne jest zapobieżenie i ograniczanie za pomocą odpowiednich środków pojawiania się chorób odzwierzęcych, które stanowią zagrożenie dla zdrowia ludzi, w szczególności poprzez żywność pochodzenia zwierzęcego;

Wspólnota podjęła już działania dotyczące zlikwidowania niektórych chorób odzwierzęcych, w szczególności gruźlicy bydła, brucelozy bydła, brucelozy u kóz i owiec oraz wścieklizny; zalecane jest gromadzenie informacji epidemiologicznych o tych chorobach;

środki te powinny być stosowane bez uszczerbku dla dyrektywy Rady 89/397/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r., w sprawie urzędowej kontroli środków spożywczych⁴;

w celu określenia priorytetów dotyczących działań zapobiegawczych, konieczne jest zgromadzenie informacji w Państwach Członkowskich o przypadkach chorób odzwierzęcych u ludzi, zwierząt domowych, w paszach zwierzęcych oraz u zwierząt dzikich;

¹ Dz.U. nr C 253 z 27.09.1991, str. 2.

² Dz.U. nr C 326 z 16.02.1991, str. 223.

³ Dz.U. nr C 79 z 30.03.1992, str. 6.

⁴ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 23.

Komisja powinna śledzić rozwój sytuacji epidemiologicznej po to, aby zaproponować odpowiednie środki;

sytuacja odnosząca się do salmonellozy uzasadnia przyjęcie natychmiastowych środków kontroli niektórych rodzajów zagrożonej gospodarki rolnej;

harmonizacja zasadniczych wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego zakłada uprzednie określenie związków między Wspólnotą, laboratoriami referencyjnymi oraz wykonywaniem działań technicznych i naukowych;

szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie niektórych działań zawartych w niniejszej dyrektywie, zostały ustanowione decyzją Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁵;

właściwym jest ustanowienie przepisów dotyczących procedury ustanawiającej bliską efektywną współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją, w zakresie przyjęcia środków wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące gromadzenia informacji w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych oraz odpowiednich środków, które należy podjąć w Państwach Członkowskich oraz na poziomie wspólnotowym.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. *choroba odzwierzęca* oznacza choroby i/lub zakażenia, które mogą być naturalnie przeniesione ze zwierząt na człowieka;
2. *odzwierzęcy czynnik chorobotwórczy* oznacza jakąkolwiek bakterię, wirus lub pasożyta zewnętrznego, które mogą spowodować chorobę odzwierzęcą;
3. *zatwierdzone laboratorium krajowe* oznacza laboratorium zatwierdzone lub uznane przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, do przeprowadzania badań próbek urzędowych w celu wykrywania odzwierzęcych czynników chorobotwórczych;
4. *próbka* oznacza próbkę pobraną przez właściciela lub osobę odpowiedzialną za zakład lub zwierzęta, lub pobraną w jego imieniu, w celu jej zbadania na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego;
5. *próbka urzędowa* oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ w celu przeprowadzenia testów na obecność odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego. Próbka urzędowa zawiera odniesienie do gatunku, rodzaju, ilości i metody pobrania, a także do pochodzenia zwierzęcia lub produktu pochodzenia zwierzęcego; taka próbka

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

ma być pobierana bez wcześniejszego uprzedzenia;

6. *właściwy organ* oznacza centralny organ lub władze Państwa Członkowskiego, które są odpowiedzialne za monitorowanie stosowania przepisów dotyczących zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt lub innych zagadnień weterynaryjnych wynikających z niniejszej dyrektywy, albo każdy inny organ, któremu organ centralny powierzył takie zadania.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że środki podjęte zgodnie z niniejszą dyrektywą przez właściwy organ, są koordynowane na szczeblu krajowym i lokalnym, w szczególności w odniesieniu do badań epidemiologicznych.
2. Właściwy organ szczebla lokalnego jest wspierany przez zatwierdzone laboratoria krajowe.
3. Każde Państwo Członkowskie wyznaczy zatwierdzone krajowe laboratoria referencyjne w zakresie chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt I, w których może być przeprowadzona identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego lub ostateczne potwierdzenie jego obecności.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że:
 - a) podmioty gospodarcze lub kierownicy zakładów zatwierdzonych zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG⁶, 71/118/EWG⁷ i 77/99/EWG⁸, zostali zobowiązani do przechowywania przez minimalny okres, który zostanie wyznaczony przez właściwy organ, oraz podania do jego wiadomości, na jego wniosek, wyników badań na obecność chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I;
 - b) wyodrębnienie oraz identyfikacja odzwierzęcych czynników chorobotwórczych lub ustanowienie jakiegokolwiek innego dowodu na ich obecność, spoczywa na osobie odpowiedzialnej za laboratorium, lub w przypadku gdy identyfikacja czynnika przeprowadzana jest w innym miejscu niż laboratorium, na osobie odpowiadającej za badanie;
 - c) diagnoza oraz identyfikacja odzwierzęcego czynnika chorobotwórczego jest zgłaszana do właściwego organu;
 - d) właściwy organ gromadzi informacje dotyczące odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, których obecność została potwierdzona w wyniku przeprowadzonych testów lub badań, oraz każdego przypadku klinicznego chorób

⁶ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

⁷ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona i zaktualizowana dyrektywą 92/116/EWG (Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 1).

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1.) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt I u ludzi i zwierząt;

e) inne Państwa Członkowskie są regularnie informowane w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, utworzonego na mocy decyzji 68/361/EWG⁹, o odnotowanych przypadkach klinicznych zgodnie z lit. d).

2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, przepisy niniejszego artykułu mogą być rozszerzone w celu objęcia nimi chorób odzwierzęcych lub odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt II i III.

Artykuł 5

1. Właściwy organ oceni informacje zgromadzone zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. d). Powiadomi on Komisję do dnia 31 marca każdego roku, o tendencjach i źródłach zakażeń chorobami odzwierzęcymi, odnotowanych w ciągu ostatniego roku.

2. Ust. 1 nie wyklucza częstszego powiadamiania Komisji przez Państwo Członkowskie, czy też wniosków Komisji dotyczących dodatkowych informacji w przypadku, gdy okoliczności to uzasadniają. Komisja oceni informacje dostarczone przez Państwa Członkowskie i do dnia 1 października każdego roku złoży sprawozdanie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu.

3. Do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie dotyczące nabytych doświadczeń, z załączonymi propozycjami poprawy systemu sprawozdawczego w sprawach, wobec których Rada podejmie decyzję kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 6

Komisja śledzi rozwój sytuacji w odniesieniu do chorób odzwierzęcych we Wspólnocie, szczególnie na podstawie informacji zgromadzonych na podstawie art. 5 i 8, oraz:

a) prowadzi określone badania, w szczególności w odniesieniu do oceny ryzyka powstającego w wyniku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, procedur diagnostycznych i środków kontroli, we współpracy z właściwymi laboratoriami krajowymi, wspólnotowymi laboratoriami referencyjnymi określonymi w art. 13 i Stałym Komitetem Weterynaryjnym utworzonym na mocy decyzji 81/651/EWG¹⁰;

b) określi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, sposoby gromadzenia próbek i przeprowadzania badań w krajowych laboratoriach określonych w art. 3 ust. 2 i 3. W przypadku salmonelli powinna to wykonać do dnia ustanowionego w art. 17;

c) ustanowi wytyczne dotyczące środków zwalczania chorób odzwierzęcych.

Artykuł 7

System pozwalający na śledzenie przemieszczania zwierząt hodowlanych, ustanowiony

⁹ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

¹⁰ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32. Decyzja zmieniona decyzją 86/105/EWG (Dz.U. nr L 93 z 8.04.1986, str. 14).

decyzją Komisji 89/153/EWG¹¹, zostanie wprowadzony w związku ze środkami związanymi z chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi, ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji do dnia 1 października 1993 r. krajowe środki, które podejmą w celu realizacji celów niniejszej dyrektywy ze względu na choroby odzwierzęce wymienione w załączniku I pkt I i II, z wyjątkiem tych, które zostały już podjęte w zakresie brucelozy i gruźlicy na podstawie planów już zatwierdzonych w ramach legislacji wspólnotowej.

Mogą one obejmować środki w celu wykrywania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w załączniku I pkt III.

Państwa Członkowskie, które posiadają krajowe plany wykrywania chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I pkt II, mogą przedłożyć je Komisji jako informacje wymagane zgodnie z akapitem pierwszym.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji, co roku sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej w zakresie włośnicy.

Komisja zbada środki podane do wiadomości przez Państwa Członkowskie, w celu określenia czy są one zgodne z celami niniejszej dyrektywy. Poinformuje ona Państwa Członkowskie o swoich wnioskach w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

2. W przypadku salmonelli u ptactwa domowego, Państwa Członkowskie muszą przedłożyć Komisji do dnia 1 stycznia 1994 r., plany sporządzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i III. Plany te muszą:

- a) precyzować środki podjęte w odniesieniu do salmonelli w celu dostosowania do minimalnych wymagań ustanowionych w załączniku III;
- b) uwzględnić szczególną sytuację w każdym Państwie Członkowskim;
- c) wykazać liczbę zatwierdzonych laboratoriów krajowych, w których przeprowadzane będą badania oraz identyfikacja salmonelli, a także procedury zatwierdzające te laboratoria.

3. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16:

- plany określone w ust. 2, zmienione, jeśli zaistnieje taka potrzeba, zostaną zatwierdzone nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od chwili ich przedłożenia,
- do uprzednio zatwierdzonego planu mogą być wprowadzane zmiany lub uzupełnienia, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w danym Państwie Członkowskim lub jednym z jego regionów.

¹¹ Dz.U. nr L 59 z 2.03.1989, str. 33.

Artykuł 9

1. Szczegółowe zasady dotyczące wkładu finansowego Wspólnoty w zakresie środków dotyczących uboju i zniszczenia, oraz pobierania próbek urzędowych zgodnie z załącznikiem III sekcja I pkt V, oraz w zakresie działalności laboratoriów wymienionych w załączniku IV, zostaną ustanowione zgodnie z decyzją 90/424/EWG.

W odniesieniu do środków określonych w załączniku III, wkład finansowy przewidziany w decyzji 90/424/EWG nie może działać na korzyść hodowców, którzy naruszyli wymagania niniejszej dyrektywy.

50% kosztów związanych z zastosowaniem środków dotyczących uboju i zniszczenia określonych w akapicie pierwszym, zostanie pokryte ze wspomnianego wyżej wkładu finansowego Wspólnoty.

2. W art. 4 decyzji 90/424/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Przepisy art. 3 z wyjątkiem ust. 2 tiret czwarte oraz ust. 5 tiret drugie stosuje się w przypadku, gdy pojawią się choroby odzwierzęce wymienione w dyrektywie 92/117/EWG, pod warunkiem, że ich pojawienie się stanowi nagłe zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. Niniejszy warunek zostanie spełniony po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 3 ust. 3.”

Artykuł 10

1. Z dniem 1 stycznia 1994 r. Państwa Członkowskie wprowadzą minimalne środki ustanowione w zakresie salmonelli w załączniku III sekcja I.

Państwa Członkowskie muszą do dnia 1 stycznia 1994 r., ustanowić przepisy określające środki, które należy podjąć w celu uniknięcia pojawienia się salmonelli w gospodarstwach rolnych, biorąc pod uwagę zasady określone w załączniku II do dyrektywy 90/539/EWG.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, do dnia 1 stycznia 1995 r., na wniosek Komisji sporządzony w świetle opinii uzyskanej od Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, oraz na podstawie zebranych doświadczeń w czasie wykonywania niniejszej dyrektywy, zadecyduje w sprawie środków wymaganych w celu kontroli salmonelli w stadach niosek.

Do czasu przyjęcia tych środków Państwa Członkowskie mogą, z poszanowaniem przepisów Traktatu, zachować przepisy krajowe w odniesieniu do niosek.

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony na podstawie informacji zebranych zgodnie z art. 5 i 6 oraz art. 8 ust. 1, zadecyduje o potrzebie zastosowania szczególnych środków dotyczących kontroli innych chorób odzwierzęcych o podobnym zagrożeniu.

Artykuł 11

1. Biegli z Komisji mogą przeprowadzić badania na miejscu, w niezbędnym zakresie do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy i we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich. W tym celu mogą oni sprawdzić, czy Państwa Członkowskie zapewniają

właściwe stosowanie niniejszej dyrektywy, poprzez kontrolę reprezentatywnego procentu gospodarstw. Komisja poinformuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonej kontroli.

Dane Państwo Członkowskie podejmie wszelkie środki, które okażą się niezbędne do uwzględnienia wyników tych kontroli. Jeżeli Państwo Członkowskie nie podejmie takich środków, po zbadaniu sytuacji przez Stały Komitet Weterynaryjny, możliwe jest podjęcie odpowiednich środków na mocy procedury ustanowionej w art. 16.

2. Szczegółowe przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu, szczególnie w odniesieniu do częstotliwości i sposobu przeprowadzania kontroli określonych w ust. 1 akapit pierwszy, zostaną przyjęte na mocy procedury wymienionej w art. 16.

Artykuł 12

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się środki ochronne określone w dyrektywie 90/425/EWG¹² dotyczącej kontroli weterynaryjnych, przeprowadzanych w zakresie handlu w celu zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego.

Artykuł 13

Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w załączniku IV są odpowiedzialne, zgodnie z zadaniami i obowiązkami w nim opisanymi, za łączność i koordynację krajowych laboratoriów referencyjnych określonych w art. 3 ust. 3.

Artykuł 14

1. Wpisanie i pozostanie we wspólnotowym wykazie państw trzecich lub ich części, z których przywóz jest dozwolony w odniesieniu do zdrowia, wymagają przedłożenia przez dane państwa trzecie planu zawierającego szczegóły gwarancji udzielonych przez to państwo, w odniesieniu do inspekcji dotyczących chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.

Efekt tych gwarancji musi być nie mniejszy niż wynikający z gwarancji określonych niniejszą dyrektywą.

Komisja zatwierdzi te plany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16. Gwarancje alternatywne do tych, które wynikają z zastosowania niniejszej dyrektywy, są dozwolone zgodnie z tą procedurą, pod warunkiem, że nie są one bardziej korzystne od tych, które są stosowane w odniesieniu do handlu.

2. W przypadku, gdy nie zostanie podjęta żadna decyzja zgodnie z ust. 1, do dnia 31 grudnia 1995 r., w odniesieniu do danego państwa trzeciego, zamieszczenie tego państwa w wykazie określonym w ust. 1, zostanie zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16.

3. Przestrzeganie przez właściwe władze państwa trzeciego realizacji planów zostanie sprawdzone przez biegłych wspólnotowych, w czasie kontroli przewidzianych w regulach wspólnotowych.

¹² Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Artykuł 15

Rada może zmieniać lub uzupełniać załączniki stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

W szczególności załącznik III zostanie poddany kontroli na mocy niniejszej procedury do dnia 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 16

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia zagadnienia na forum Komitetu, czyniąc to z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. W ramach Komitetu, głosy Państw Członkowskich są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, które należy podjąć. Komitet wyda opinię w sprawie tych środków w terminie, który przewodniczący może ustalić stosownie do pilności przedłożonych spraw. Opinie są wydawane większością 54 głosów.

4. a) Komisja przyjmie środki i wykona je niezwłocznie w przypadku, gdy są one zgodne z opinią Komitetu.

b) W przypadku, gdy nie są one zgodne z opinią Komitetu lub gdy nie zostanie dostarczona żadna opinia, Komisja przedłoży bezzwłocznie Radzie wniosek dotyczący środków, które należy podjąć. Rada przyjmie środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli trzy miesiące po przedłożeniu wniosków Radzie, nie przyjmie ona żadnych środków, Komisja przyjmie środki i wykona je niezwłocznie, chyba, że Rada odrzuci je zwykłą większością głosów.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1994 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHOROÓB ODZWIERZĘCYCH OBJĘTYCH ART. 4

- I. - Gruźlica spowodowana *Mycobacterium bovis*
- Brucelloza i jej czynniki
- Salmonelloza i jej czynniki
- Włośnica.
- II - Kamylobakterioza
- Echinokokoza
- Listerioza
- Wścieklizna
- Toksoplazmoza
- Jersinioza
- Inne choroby odzwierzęce i ich czynniki.
- III Wszelkie inne choroby odzwierzęce niewystępujące we Wspólnocie i ich czynniki.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA SPORZĄDZANIA PLANÓW MONITOROWANIA SALMONELLI W STADACH PTACTWA DOMOWEGO

- I. Plany muszą zawierać:
 - liczbę i rodzaj próbek, które należy pobrać,
 - liczbę i rodzaj próbek urzędowych, które należy pobrać,
 - metody pobierania próbek,
 - metody badania próbek i identyfikacji odzwierzęcych czynników chorobotwórczych.

- II. Plany muszą uwzględniać następujące kryteria w celu ustanowienia procedur pobierania próbek:
 - a) czynniki, które mogą ułatwiać rozprzestrzenianie się jednej lub wielu chorób odzwierzęcych;
 - b) dotychczasowy przebieg danej choroby odzwierzęcej, w kraju lub regionie, u zwierząt domowych lub dzikich;
 - c) dane pogłowie zwierząt w zakresie:
 - wielkości pogłowia,
 - jednorodności pogłowia zwierząt,
 - wieku zwierząt,
 - hodowli zwierząt;
 - d) środowisko gospodarstw w zakresie:
 - różnic regionalnych,
 - zagęszczenia stad,
 - powiązań z obszarami miejskimi,
 - powiązań z obszarami zasiedlonymi przez dzikie zwierzęta;
 - e) systemy produkcji w gospodarstwach, w tym:
 - gospodarstwa intensywne,
 - gospodarstwa ekstensywne,

- systemy hodowli, w szczególności sposób karmienia i warunki higieniczne,
- f) problemy, które mogą wystąpić w świetle dotychczasowych doświadczeń i innych informacji;
- g) wymagany zakres ochrony zgodnie z rodzajem i stopniem powagi danej choroby odzwierzęcej.

ZAŁĄCZNIK III

KONTROLE DOTYCZĄCE SALMONELLI

Sekcja I

MONITOROWANIE I KONTROLA - OBECNOŚĆ SALMONELLI W STADACH HODOWLANYCH

I. Stada hodowlane

Stado hodowlane składa się, z co najmniej 250 ptaków (*Gallus gallus*), trzymany lub hodowany w jednym gospodarstwie do produkcji jaj wylęgowych.

II. Monitorowanie salmonelli w stadach hodowlanych

Właściciel lub osoba odpowiedzialna za wylęgarnię lub stado hodowlane, musi, na własny koszt pobierać próbki do analizy w celu wykrycia salmonelli w zatwierdzonym laboratorium krajowym lub laboratorium uznanym przez właściwy organ, przy zachowaniu minimalnej ilości pobieranych próbek określonych poniżej.

A. Stada przeznaczone do chowu

1. Próbki od ptaków chowanych w celach hodowlanych muszą być pobierane przynajmniej od piskląt jednodniowych, kurcząt czterotygodniowych oraz od młodych kur na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności.
2. Pobierane próbki muszą zawierać:
 - a) w przypadku piskląt jednodniowych, próbki ściółki z klatek w których dostarczono je do gospodarstwa, oraz tuszki piskląt, które były martwe w chwili dostarczenia; oraz
 - b) w przypadku młodych kur mających cztery tygodnie lub na dwa tygodnie przed rozpoczęciem nieśności, zbiorcze próbki kału połączone z odrębnymi próbkami świeżego kału, każda z nich ważąca nie mniej niż 1 g, pobrane losowo z kilku miejsc z budynku w którym drób jest trzymany, lub w przypadku gdy ptaki mają dostęp do większej ilości zabudowań w danym gospodarstwie, z każdej grupy zabudowań w gospodarstwie, w którym trzymane są ptaki;
 - c) liczba miejsc, z których pobiera się oddzielne próbki kału w celu zebrania ich w jedną próbkę zbiorczą jest następująca:

Liczba ptaków trzymany w zabudowaniu	Liczba próbek kału do pobrania w budynku lub grupie zabudowań
1-24	(liczba odpowiadająca liczbie ptaków, nie więcej niż 20)
25-29	20
30-39	25
40-49	30
50-59	35
60-89	40
90-199	50
200-499	55
500 lub więcej	60

B. *Stada dorosłych ptaków hodowlanych*

1. We wszystkich dorosłych stadach hodowlanych próbki muszą być pobierane przynajmniej, co dwa tygodnie w okresie nieśności.
2. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów mniejszej niż 1 000 jaj, próbki muszą być pobierane w gospodarstwie i składać się z próbek zbiorczych kału złożonych z oddzielnych próbek kału, z których każda waży nie mniej niż 1 g, pobranych zgodnie z pkt. A (2) lit. b).
3. W stadach hodowlanych, których jaja są inkubowane w wylęgarni o całkowitej pojemności inkubatorów na 1 000 jaj lub więcej, próbki muszą być pobierane w wylęgarni i składać się ze:
 - a) zbiorczych próbek smółki pobranych z 250 kurcząt, które wylęgły się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego; lub
 - b) próbek z tuszek 50 piskląt, które padły podczas wylęgu lub po wykluciu się z jaj dostarczonych do wylęgarni z każdego stada hodowlanego.
4. Takie próbki muszą być również pobierane ze stad hodowlanych składających się z mniej niż 250 ptaków, których jaja są wylęgane w wylęgarniach o całkowitej pojemności inkubatorów na 1 000 jaj lub większej.
5. Co osiem tygodni, pobieranie próbek określonych w pkt. B musi być

zastąpione przez pobieranie próbek urzędowych, które musi być przeprowadzane zgodnie z pkt. 4.

C. *Badanie próbek na obecność salmonelli*

Do analizy mogą być połączone wszystkie próbki pobrane w każdym budynku.

Analizy i próby na obecność salmonelli przeprowadza się na podstawie metod uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 16 niniejszej dyrektywy, po konsultacji z Naukowym Komitetem Weterynaryjnym, lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych, które spełniają wymogi ustanowione w decyzji 89/610/EWG¹³.

III. Powiadamanie o wynikach

W przypadku, gdy w wyniku monitorowania przeprowadzonego zgodnie z pkt. II, wykryto w stadzie hodowlanym obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, osoba odpowiedzialna za laboratorium, które przeprowadza badania, osoba przeprowadzająca badania lub właściciel stada powiadamiają właściwy organ o wynikach badań.

IV. Badania stad dające wynik dodatni w wyniku monitorowania

W przypadku, gdy zostanie stwierdzona obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zgodnie z pkt. III, w stadzie zostaną pobrane próbki urzędowe w celu potwierdzenia pierwotnych wyników. Próbka z ptaków musi być pobrana losowo, wybrana z każdego budynku dla ptaków w gospodarstwie, a liczba próbek dobrana zgodnie z tabelą w pkt. II (A) (2) lit. c). Do celów badań, ptaki z każdego budynku muszą być zgrupowane w grupy składające się z pięciu sztuk, a próbki wątroby, jajników i jelit pobrane z każdego ptaka z grupy muszą być przebadane na obecność salmonelli przy użyciu analiz i testów uznanych zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 16 niniejszej dyrektywy, lub do czasu uznania metod na podstawie wypróbowanych i przetestowanych metod krajowych.

V. Środki, które należy podjąć w odniesieniu do stad w przypadku, gdy zakażenie zostanie potwierdzone

Środki muszą spełniać następujące normy minimalne.

1. W przypadku, gdy w wyniku badań przeprowadzonych zgodnie z pkt. IV, obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium* zostanie potwierdzona u ptaków w budynku, podjęte muszą być następujące środki:
 - a) żaden ptak nie może opuścić danego budynku, chyba że właściwy organ zezwoli na ubój i zniszczenie pod nadzorem, lub ubój w rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ zgodnie z lit. c);
 - b) jaja nieinkubowane, wyprodukowane przez ptaki w danym budynku, muszą

¹³ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

być zniszczone na miejscu, lub po odpowiednim oznaczeniu przeniesione pod nadzorem do zatwierdzonego zakładu zajmującego się przetwórstwem jaj, w celu przeprowadzenia obróbki cieplnej zgodnie z wymaganiami dyrektywy 89/437/EWG¹⁴;

- c) wszystkie ptaki w budynku muszą być ubite zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 31 lit. c) dyrektywy 71/118/EWG, przy czym urzędowy lekarz weterynarii rzeźni musi być powiadomiony o decyzji ubicia zgodnie z załącznikiem I rozdział VI pkt 25 lit. a) tej dyrektywy, lub zostać ubite i zniszczone w taki sposób, aby ograniczyć do minimum ryzyko rozprzestrzenienia się salmonelli.
2. Po opróżnieniu budynku z ptaków, które były zakażone *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, należy przeprowadzić dokładne mycie i dezynfekcję, łącznie z bezpiecznym usunięciem obornika i ściółki zgodnie z procedurami przewidzianymi przez lokalne władze weterynaryjne. Zakład musi być ponownie zasiedlony pisklętami spełniającymi wymagania pkt II (A) (1).
 3. W przypadku, gdy jaja pochodzące ze stad, w których potwierdzono obecność *Salmonella enteritidis* lub *Salmonella typhimurium*, znajdują się ciągle w wylęgarni, muszą być one zniszczone i traktowane jako materiał wysokiego ryzyka zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG¹⁵.
- VI. Na mocy procedury przewidzianej w art. 16 oraz w następstwie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, ustalonej do dnia 1 października 1993 r.,
- a) systemy nadzoru oparte na badaniach serologicznych w gospodarstwie mogą być uznane, jeśli posiadają gwarancje równoznaczne z systemem kontroli wylęgarni przewidzianym w pkt. II (A) (1), (B) (3) i (4) oraz (C);
 - b) rozwiązania inne niż obowiązkowy ubój przewidziany w pkt. V lit. c), takie jak zastosowanie antybiotyku, mogą zostać zatwierdzone w stadach hodowlanych;
 - c) w celu zabezpieczenia cennego materiału genetycznego mogą być ustanowione szczególne przepisy.

Kontrole przewidziane w niniejszym rozdziale mogą, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 16, być poddane kontroli w świetle postępu wiedzy naukowej.

Sekcja II

KONTROLA DOTYCZĄCA SALMONELLI NA OSTATNIM ETAPIE PRODUKCJI MIESZANEK PASZOWYCH DLA DROBIU

¹⁴ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/684/EWG (Dz.U. nr L 376 z 31.12.1991, str. 38).

¹⁵ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

Próbki mogą być pobierane z mieszanek paszowych używanych do karmienia drobiu w przypadku, gdy próbki urzędowe pobierane są w gospodarstwie lub w przypadku uzasadnionego podejrzenia.

W przypadku, gdy próbka wykazuje obecność salmonelli, właściwy organ przeprowadzi badania w celu:

- a) zidentyfikowania źródła zakażenia, w szczególności za pomocą pobrania próbek urzędowych na różnych etapach produkcji;
- b) zbada stosowanie przepisów i kontroli dotyczących usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, w szczególności tych, które są ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG;
- c) ustanowi procedury dotyczące dobrej praktyki wytwarzania i zapewni dostosowanie do uznanych procedur.

ZAŁĄCZNIK IV

ROZDZIAŁ I

WYKAZ WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH W ZAKRESIE CHOROÓB ODZWIERZĘCYCH (a)

I. Epidemiologia chorób odzwierzęcych

Institut für Veterinärmedizin
(Robert von Ostertag - Institut)
Postfach 33 00 13
Thielallee 88/92
D -1000 Berlin (Republika Federalna Niemiec)

II. Salmonella

Rijksinstituut voor de Volksgezondheid
PO Box 1
NL -3720 BA Bilthoven (Niderlandy)

ROZDZIAŁ II

ZADANIA I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWYCH LABORATORIÓW REFERENCYJNYCH

1. Wspólnotowe laboratoria referencyjne wymienione w rozdziale I są odpowiedzialne za:
 - dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym danych szczegółowych dotyczących metod analitycznych i testów porównawczych,
 - koordynowanie zastosowania przez krajowe laboratoria referencyjne metod określonych w tiret pierwszym, w szczególności przez organizowanie testów porównawczych,
 - koordynowanie badań w odniesieniu do nowych metod analitycznych i informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie,
 - przeprowadzanie podstawowych i dalszych kursów szkoleniowych dla personelu z krajowych laboratoriów referencyjnych,
 - naukowe i techniczne wspieranie Komisji, szczególnie w przypadkach, gdy o wyniki analiz toczy się spór między Państwami Członkowskimi.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne zapewnią, że spełniają następujące warunki:

Muszą one:

(a) Bez uszczerbku dla referencyjnych laboratoriów w zakresie brucelozy, gruźlicy i wścieklizny.

- posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel właściwie przeszkolony w technikach stosowanych w wykrywaniu chorób odzwierzęcych,
- posiadać wyposażenie i substancje niezbędne do wykonywania zadań przewidzianych w 1,
- posiadać odpowiednią infrastrukturę administracyjną,
- zapewnić, że jej personel przestrzega zasady poufności niektórych spraw, wyników lub komunikatów,
- posiadać wystarczającą wiedzę na temat międzynarodowych norm i praktyk.

DYREKTYWA KOMISJI 97/22/WE

z dnia 22 kwietnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 92/117/EWG dotyczącą środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w świetle zdobytego doświadczenia i przywołując znaczenie przywiązywane do zapobiegania i zwalczania chorób odzwierzęcych należy dokonać istotnego przeglądu dyrektywy 92/117/EWG⁴;

do czasu wspomnianego przeglądu należy przewidzieć odroczenie przepisów dotyczących nowych zasad systemu sprawozdawczego dla chorób odzwierzęcych, ustanowienia metod pobierania próbek i przeprowadzania badań, wdrażania i zatwierdzania niektórych krajowych środków oraz przedstawiania projektów państwom trzecim,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 92/117/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 5 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 „31 marca” zastępuje się przez „31 maja”;
 - b) w ust. 2 „1 października” zastępuje się przez „1 listopada”;
 - c) skreśla się ust. 3;

¹ Dz.U. nr C 13 z 18.1.1996, str. 23.

² Dz.U. nr C 320 z 28.10.1996, str. 261.

³ Dz.U. nr C 97 z 1.4.1996, str. 29.

⁴ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 38. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

2. W art. 6 lit. b) skreśla się wyrazy „w przypadku salmonelli wykonuje się to do dnia określonego w art. 17;”;
3. W art. 8 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 „1 października 1993 r.” zastępuje się przez „1 marca 1998 r.”;
 - b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże do czasu przeglądu, przewidzianego w art. 15a, odracza się obowiązek przedstawienia Komisji planów w przypadku tych Państw Członkowskich, które nie przedstawiły dotąd takich planów w odniesieniu do salmonelli w drobiu.”;
4. W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 akapit pierwszy i drugi „1 stycznia 1994 r.” zastępuje się przez „1 stycznia 1998 r.”;
 - b) w ust. 1 skreśla się akapit trzeci i czwarty;
 - c) skreśla się ust. 2;
5. W art. 14 ust. 2 „31 grudnia 1995 r.” zastępuje się przez „31 grudnia 1998 r.”;
6. W art. 15 skreśla się akapit drugi;
7. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

1. Do dnia 1 listopada 1997 r. Komisja przedstawia Radzie sprawozdanie dotyczące środków wdrażanych w odniesieniu do zwalczania i zapobiegania chorobom odzwierzęcym. Sprawozdanie to odnosi się w szczególności do:

- nowych zasad systemu sprawozdawczego dotyczącego chorób odzwierzęcych,
- metod pobierania próbek i przeprowadzania badań w zatwierdzonych laboratoriach państwowych,
- badania stad kur niosek na obecność salmonelli,
- badania stad hodowlanych drobiu i mieszanek paszowych dla drobiu na obecność salmonelli,
- wszelkich środków zwalczania chorób odzwierzęcych, innych niż salmonelloza.

2. Do sprawozdania, określonego w ust. 1, dołącza się wnioski dotyczące chorób odzwierzęcych, w szczególności w kontekście rewizji niniejszej dyrektywy. Rada stanowi na temat wniosków kwalifikowaną większością głosów przed dniem 1 czerwca

1998 r.”;

8. W załączniku III sekcja I dodaje się punkt w brzmieniu:

„Va Do czasu przedstawienia sprawozdania, przewidzianego w art. 15a, Państwa Członkowskie mogą odstąpić od obowiązkowego zniszczenia przewidzianego w ppkt. V.1 lit. b) oraz wymaganego uboju ustanowionego w ppkt. V.1 lit. c), jeśli mogą one zapewnić, że:

- (i) nie sprzedaje się żadnych nieinkubowanych jaj pochodzących ze stada, objętego ppkt. V.1 lit. b) akapit pierwszy, z wyjątkiem sprzedaży w celu obróbki zgodnej z dyrektywą 89/437/EWG^{*};
- (ii) żywy drób nie może opuszczać stada - z wyjątkiem jednodniowych kurcząt - chyba, że jest przeznaczony do bezpośredniego uboju, zgodnie z wyżej wspomnianą lit. c),

oraz dopóki nie zostanie ustalone, dla zapewnienia właściwych władz, że nie występują zakażenia bakteriami *Salmonella enteridis* i *Salmonella typhimurium*.

Państwa Członkowskie wspomagające się wzajemnie w zakresie przewidzianym w akapicie pierwszym, nie kwalifikują się do wkładu finansowego Wspólnoty, przewidzianego w art. 29 decyzji 90/424/EWG^{**}.

* Dz.U. nr L 212 z 22.7.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. nr L 125 z 23.5.1996, str. 10).

** Dz.U. nr L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 94/370/WE (Dz.U. nr L 168 z 2.7.1994, str. 31).”

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie nie później niż do dnia 1 września 1997 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 22 kwietnia 1997 r.

W imieniu Komisji

J. VAN AARTSEN

Przewodniczący

DYREKTYWA 1999/72/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 29 lipca 1999 r.

w sprawie zmiany dyrektywy Rady 92/117/EWG dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność

PARLAMENT EUROPEJSKI,
RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) w świetle nabytego doświadczenia oraz znaczenia przywiązywanego do zapobiegania oraz zwalczania chorób odzwierzęcych niezbędne wydaje się dokonanie istotnej rewizji przepisów dyrektywy Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. dotyczącej środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność⁴;
- 2) taka istotna rewizja mogłaby polegać na wprowadzeniu nowych przepisów w odniesieniu do systemu sprawozdawczego dotyczącego chorób odzwierzęcych, usprawnienia zasad zwalczania i eliminacji salmonelozy w stadach drobiu oraz systemu zwalczania chorób odzwierzęcych, innych niż salmoneloza;
- 3) taka istotna rewizja wymaga konsultacji i rozważenia przez wszystkie zainteresowane strony, w szczególności zaś sposób przez organizacje konsumenckie, sektor rolniczy oraz świat nauki;
- 4) do czasu przeprowadzenia tej rewizji należy przewidzieć odroczenie zarówno terminów planów przedkładanych przez państwa trzecie, jak i obowiązek przedłożenia przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosków dotyczących nowych

¹ Dz.U. C 63 z 5.3.1999, str. 8.

² Opinia wydana dnia 28 kwietnia 1999 r. (Dz.U. C 169 z 16.6.1999).

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 kwietnia 1999 r. (Dz.U. C 219 z 30.7.1999), decyzja Rady z dnia 19 lipca 1999 r.

⁴ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 38. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/22/WE (Dz.U. L 113 z 30.4.1997, str. 9).

przepisów;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 92/117/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 14 ust. 2 wyrazy „do dnia 31 grudnia 1998 r.” zastępuje się wyrazami „rok po wejściu w życie aktów przyjętych stosownie do wniosków określonych w art. 15a ust. 2.”
2. art. 15a otrzymuje brzmienie:
 - a) w ust. 1 datę: „1 listopada 1997 r.” zastępuje się datą: „31 marca 2000 r.”;
 - b) na końcu ust. 2, datę: „1 czerwca 1998 r.” zastępuje się datą: „31 grudnia 2000 r.”

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, nie później niż do dnia 1 września 1997 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 maja 1999 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

W imieniu Rady

S. HASSI

Przewodnicząca

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 92/118/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

produkty pochodzenia zwierzęcego umieszczone są w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; wprowadzenie do obrotu takich produktów stanowi istotne źródło dochodów dla części ludności rolnej;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora i zwiększenia wydajności, przepisy zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego odnoszące się do danych produktów powinny być ustanowione na poziomie wspólnotowym;

Wspólnota musi przyjąć środki, zmierzające stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. do ustanowienia wewnętrznego rynku stanowiącego obszar bez granic wewnętrznych;

w świetle wyżej wspomnianych celów Rada ustanowiła zasady zdrowia zwierząt mające zastosowanie do świeżego mięsa, mięsa drobiowego, przetworów mięsnych, dziczyzny, mięsa króliczego i przetworów mlecznych;

z wyjątkiem sytuacji, w których postanowiono inaczej, handel produktami pochodzenia zwierzęcego musi być zliberalizowany, bez uszczerbku dla uciekania się do możliwych środków ochronnych;

uwzględniając znaczne ryzyko rozprzestrzenienia się chorób, na jakie narażone są zwierzęta, dla niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego powinny zostać wyszczególnione konkretne wymogi, jakie muszą być spełnione, kiedy produkty te są wprowadzane do obrotu

¹ Dz.U. nr C 327 z 30.12.1989, str. 29; oraz Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 102.

² Dz.U. nr C 113 z 7.05.1990, str. 205; oraz Dz.U. nr C 149 z 18.06.1990, str. 259.

³ Dz.U. nr C 124 z 21.05.1990, str. 15; oraz Dz.U. nr C 182 z 23.07.1990, str. 250.

w celach handlowych, zwłaszcza, kiedy są one przeznaczone dla regionów posiadających dobry stan zdrowia;

kiedy została przyjęta dyrektywa 92/65/EWG, Komisja zgodziła się oddzielić aspekty zdrowia zwierząt stosowane do zwierząt od aspektów zdrowia stosowanych do produktów;

w celu umożliwienia zniesienia kontroli na granicach między Państwami Członkowskimi z dniem 1 stycznia 1993 r., należy ustalić, że zasady regulujące kwestie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego mających zastosowanie do wszelkich produktów poddanych takiej kontroli w zakresie handlu i przywozu, które nie zostały jeszcze zharmonizowane na poziomie wspólnotowym;

dla osiągnięcia tego celu należy niektóre obowiązujące zasady dostosować do przyjęcia wcześniej wspomnianych środków;

należy wprowadzić system zatwierdzania dla państw trzecich i przedsiębiorstw, które spełniają warunki przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie z wspólnotową procedurą kontrolną dla zapewnienia, że warunki takiego zatwierdzenia są spełniane;

dokument towarzyszący produktom jest najlepszym sposobem zagwarantowania właściwemu organowi miejsca przeznaczenia, że dana przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; świadectwo zdrowia publicznego lub świadectwo zdrowia zwierząt powinny być przechowywane do celów sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych przywożonych produktów;

powinny mieć zastosowanie zasady, przepisy i środki ochronne ustanowione na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴;

w kontekście handlu wewnątrzspółnotowego, powinny mieć również zastosowanie przepisy ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG;

Komisji powinno zostać powierzone zadanie polegające na przyjmowaniu niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu, powinny zostać ustanowione procedury ustalające ścisłą i skuteczną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

w świetle szczególnych trudności w zakresie dostaw wynikających z położenia geograficznego powinny być dopuszczone specjalne odstępstwa w stosunku do Republiki Greckiej;

przyjęcie szczególnych zasad dla produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów dotyczących higieny i bezpieczeństwa żywności, w sprawie których Komisja przedstawiła propozycję dyrektywy ramowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia wymogi dotyczące zdrowia zwierząt oraz zdrowia publicznego regulujące handel oraz przywóz do Wspólnoty produktów pochodzenia zwierzęcego (włącznie z próbkami handlowymi pobranymi z takich produktów) nie podlegających wspomnianym wymogami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG⁵ i, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla przyjęcia bardziej szczegółowych zasad w sprawie zdrowia zwierząt w ramach wspomnianych wcześniej przepisów szczegółowych ani bez uszczerbku dla utrzymania ograniczeń w handlu oraz przywozie produktów objętych przepisami szczegółowymi określonymi w akapicie pierwszym, opartymi na przepisach zdrowia publicznego.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) *handel* oznacza handel jak określono w art. 2 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG;
- b) *próbka handlowa* oznacza próbkę nieposiadającą wartości komercyjnej, pobraną w imieniu właściciela bądź osoby odpowiedzialnej za przedsiębiorstwo, która jest reprezentatywna dla danego produktu pochodzenia zwierzęcego wyprodukowanego przez to przedsiębiorstwo, bądź stanowi próbkę produktu pochodzenia zwierzęcego, którego produkcja jest zamierzona oraz która, do celów następnego badania, musi być zaopatrzona w referencje odnoszące się do rodzaju produktu, jego składu oraz gatunków zwierząt, z których została uzyskana;
- c) *poważna choroba przenaszalna* oznacza wszystkie choroby objęte dyrektywą 82/894/EWG⁶;
- d) *czynniki chorobotwórcze* oznaczają wszelkie zbiory bądź kultury organizmów oraz wszelkie pochodne, obecne bądź samodzielnie lub w formie wypracowanych połączeń takiego zbiory lub kultury organizmów zdolnych do powodowania chorób u wszelkich istot żywych (innych niż człowiek), oraz wszelkie zmodyfikowane pochodne takich organizmów, które mogą przenosić lub przekazywać zwierzęcy czynnik chorobotwórczy, bądź tkankę, hodowlę komórkową, wydzielinę lub wydaliny, poprzez które, bądź za pomocą środków których zwierzęcy czynnik chorobotwórczy może być przenoszony bądź przekazywany; niniejsza definicja nie obejmuje, immunologicznych, medycznych produktów weterynaryjnych zatwierdzonych zgodnie z przepisami

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

⁶ Dz.U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 90/134/EWG (Dz.U. nr L 76 z 22.03.1990, str. 23).

dyrektywy 90/677/EWG⁷;

- e) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez zwierzęta* oznacza białko zwierzęce, które zostało poddane takim zabiegom aby było ono odpowiednie do bezpośredniego zastosowania w charakterze paszy bądź składnika paszy zwierzęcej. Zawiera ono mączkę rybną, mączkę mięsną, mączkę kostną, mączkę z kopyt, mączkę rogową, mączkę z krwi, suche skwarki oraz inne podobne produkty, włącznie z mieszankami zawierającymi takie produkty;
- f) *przetworzone białko zwierzęce przeznaczone do spożycia przez ludzi* oznacza skwarki, mączkę mięsną oraz mączka ze skór wieprzowych określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG⁸;
- g) *produkty pszczelarskie* oznaczają miód, wosk pszczele, mleczko pszczele, kit pszczele bądź pyłek kwiatowy, nie przeznaczone do spożycia przez ludzi bądź do wykorzystania w przemyśle.

2. Ponadto, stosuje się *mutatis mutandis* definicje znajdujące się w art. 2 dyrektyw 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że:

- handel oraz przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w art. 1, wraz z żelatynami nie przeznaczonymi do spożycia przez ludzi nie są zakazane ani ograniczane z powodów dotyczących zdrowia zwierząt bądź zdrowia publicznego innych niż powody wynikające ze stosowania przepisów niniejszej dyrektywy bądź z prawodawstwa Wspólnoty, w szczególności z wszelkich podjętych środków ochronnych,
- wszelkie nowe produkty pochodzenia zwierzęcego, których wprowadzenie do obrotu w Państwie Członkowskim jest dozwolone po terminie przewidzianym w art. 20 nie mogą być przedmiotem handlu lub przywozu do czasu podjęcia decyzji zgodnie z art. 15 akapit pierwszy po przeprowadzeniu oceny oraz, jeśli właściwe, po przedstawieniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny powołany na mocy decyzji 81/651/EWG⁹, w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się poważnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego,
- inne produkty pochodzenia zwierzęcego określone w art. 2 lit. b) dyrektywy 77/99/EWG nie mogą stanowić przedmiotu handlu lub przywozu z państw trzecich o ile nie spełniają one wymogów tej dyrektywy oraz odpowiednich wymogów niniejszej dyrektywy.

⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 26.

⁸ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85 dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁹ Dz.U. nr L 233 z 19.08.1981, str. 32.

ROZDZIAŁ II

Przepisy mające zastosowanie w handlu

Artykuł 4

Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki, aby zapewnić, że do celów stosowania art. 4 ust. 1 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 90/425/EWG, produkty pochodzenia zwierzęcego, określone w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie niniejszej dyrektywy mogą, bez uszczerbku dla zastosowania przepisów szczególnych, które mają zostać przyjęte w drodze wykonania art. 10 ust. 3) oraz art. 11, stanowić przedmiot handlu jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:

1. muszą one spełniać wymogi art. 5 oraz szczególne wymogi ustanowione w załączniku I w zakresie aspektów zdrowia zwierząt, oraz w załączniku II w zakresie aspektów zdrowia publicznego,
2. muszą one pochodzić z takich przedsiębiorstw, które:
 - a) w świetle szczególnych wymagań ustanowionych w załącznikach I oraz II dotyczących produktów wytwarzanych przez takie zakłady, podejmują się:
 - spełniać szczególne wymogi dotyczące produkcji wymienione w niniejszej dyrektywie,
 - ustanowić oraz realizować metody monitoringu oraz kontroli punktów krytycznych na podstawie stosowanych procesów,
 - w zależności od produktów, pobierać próbki w celu przeprowadzenia analizy w laboratorium uznanym przez właściwy organ, w celu sprawdzenia zgodności z normami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy,
 - prowadzić rejestr, w formie pisemnej bądź w innej, uzyskanych informacji w zakresie omówionym w poprzednich akapitach, w celu możliwości przedstawienia ich właściwemu organowi. Wyniki różnorodnych kontroli oraz w szczególności badań powinny być przechowywane przez okres co najmniej dwóch lat,
 - zagwarantować administrowanie znakowania i etykietowania,
 - w razie gdyby wyniki badań laboratoryjnych, bądź jakkolwiek inna dostępna dla kierownictwa przedsiębiorstwa informacja wskazywała na pojawienie się groźnej choroby zwierzęcej bądź niebezpieczeństwa zagrażającego zdrowiu publicznemu, poinformować o takich wypadkach właściwy organ,
 - przesyłać, do celów związanych z handlem, jedynie takie produkty, którym towarzyszy dokument handlowy wskazujący na charakter produktu, nazwę oraz, w przypadkach, w których jest to stosowne, weterynaryjny numer

identyfikacyjny przedsiębiorstwa produkcyjnego;

- b) są pod nadzorem właściwego organu zapewniającego, że podmiot gospodarczy bądź dyrektor przedsiębiorstwa stosuje się do wymogów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy;
- c) zostały one zarejestrowane przez właściwy organ na podstawie zapewnień pochodzących od przedsiębiorstwa gwarantującego zgodność z wymogami ustanowionymi na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie wszelkich koniecznych środków gwarantujących, że produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w załącznikach I oraz II nie są wysyłane w celach związanych z handlem z żadnego gospodarstwa rolnego, znajdującego się w strefie objętej ograniczeniami z powodu wystąpienia choroby, na którą podatne są te gatunki, z których taki produkt jest uzyskiwany, oraz z żadnego takiego przedsiębiorstwa bądź strefy, z których przemieszczanie bądź handel stanowiłyby ryzyko dla stanu zdrowia zwierząt Państw Członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których produkty poddane są obróbce cieplnej w sposób zgodny z ustawodawstwem Wspólnoty.

Szczególne zapewnienia zezwalające na przemieszczanie niektórych produktów, na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w ramach środków ochronnych.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewniają, że handel czynnikami chorobotwórczymi będzie stanowił przedmiot ścisłych przepisów, które mają zostać określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

Artykuł 7

1. Przepisy dotyczące kontroli ustanowione na mocy dyrektywy 89/662/EWG oraz, w związku z czynnikami chorobotwórczymi, na mocy dyrektywy 90/425/EWG będą obowiązywały, w szczególności w odniesieniu do organizacji oraz dalszego przeprowadzania kontroli, ze względu na produkty obejmowane przez niniejszą dyrektywę.

2. Art. 10 dyrektywy 90/425/EWG stosuje się do produktów objętych niniejszą dyrektywą.

3. Do celów związanych z handlem, przepisy art. 12 dyrektywy 90/425/EWG zostają rozszerzone na przedsiębiorstwa dostarczające produkty pochodzenia zwierzęcego objęte niniejszą dyrektywą.

4. Bez uszczerbku dla przepisów szczególnych niniejszej dyrektywy, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole, jakie uważa za właściwe, gdy istnieje podejrzenie nie spełniania przepisów niniejszej dyrektywy.

5. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki administracyjne lub karne w celu karania wszelkiego naruszenia niniejszej dyrektywy, w szczególności w takich przypadkach,

w których ujawnione zostało, że wydane świadectwa bądź dokumenty nie odpowiadają rzeczywistemu stanowi produktów wymienionych w załącznikach I oraz II, lub że produkty, których to dotyczy nie spełniają wymogów mocy niniejszej dyrektywy, lub nie zostały poddane kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 8

W załączniku A do dyrektywy 92/46/EWG¹⁰ rozdział 1 (1) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Mleko oraz przetwory mleczne nie mogą pochodzić ze strefy nadzorowanej określonej zgodnie z przepisami dyrektywy 85/511/EWG, o ile mleko nie zostało poddane pasteryzacji (71,7 °C przez 15 sekund) pod nadzorem właściwego organu.”

ROZDZIAŁ III

Przepisy mające zastosowanie do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 9

Wymogi dotyczące przywozu produktów objętych niniejszą dyrektywą muszą zawierać przynajmniej gwarancje przewidziane w rozdziale II, włącznie z tymi, które ustanowione są w ramach wykonania art. 6, oraz tymi ustanowionymi w art. 3 tiret drugie i trzecie

Artykuł 10

1. W celu jednolitego stosowania art. 9, stosuje się następujące przepisy.
2. Produkty określone w załącznikach I oraz II, oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie mogą być przywożone do Wspólnoty jedynie wówczas, gdy spełniają one następujące wymogi:
 - a) chyba że ustalono inaczej w załącznikach I oraz II, muszą one pochodzić z państwa trzeciego bądź części państwa trzeciego, których wykaz został sporządzony oraz uaktualniony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
 - b) z wyjątkiem produktów określonych w rozdziale 5 (B) załącznik I, muszą one pochodzić z przedsiębiorstw dla których właściwy organ państwa trzeciego dostarczył Komisji gwarancje iż spełniają one wymogi ust. 3 lit. a)
 - c) w przypadkach określonych szczegółowo w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, musi towarzyszyć im świadectwo zdrowia zwierząt lub świadectwo zdrowia publicznego odpowiadające wzorom, które mają być sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, zaświadczające że produkty spełniają warunki dodatkowe lub zawierają równoważne gwarancje określone w ust. 3 lit. a) oraz pochodzą z przedsiębiorstw dających takie gwarancje, podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii lub, jeśli właściwe, przez inny uznany organ właściwy zgodnie z tą samą procedurą.
3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18:

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1.

- a) powinny zostać ustanowione szczególne wymogi - w szczególności dotyczące ochrony Wspólnoty przed niektórymi chorobami egzotycznymi lub chorobami przenaszalnymi wśród ludzi - bądź gwarancje równoważne takim warunkom.

Szczególne wymogi oraz gwarancje równoważne ustanowione dla państw trzecich nie mogą mieć charakteru bardziej korzystnego niż te, które ustanowione są w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie;

- b) sporządza się wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw z państw trzecich, które spełniają wymogi ust. 2 lit. b);
- c) charakter postępowania lub środków, które mają zostać podjęte w celu uniknięcia ponownego zakażenia tusz zwierzęcych, jaj oraz produktów jajecznych.

4. Decyzje przewidziane w ust. 2 i 3 muszą zostać podjęte na podstawie oceny oraz, jeśli właściwe, na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rzeczywistego ryzyka rozprzestrzenienia się groźnych chorób przenaszalnych, które mogą wynikać z przemieszczania produktu, nie tylko tych gatunków, z których taki produkt pochodzi, ale również takich gatunków, które mogą przenosić taką chorobę, mogą być ogniskiem takiej choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego.

5. Eksperti z Komisji oraz Państw Członkowskich przeprowadzą na miejscu inspekcje w celu zweryfikowania czy gwarancje udzielone przez państwo trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne w stosunku do tych stosowanych we Wspólnocie.

Eksperti z Państw Członkowskich odpowiedzialni za te inspekcje powoływani są przez Komisję, stanowiącą na wniosek Państw Członkowskich.

Inspekcje te zostaną przeprowadzone w imieniu Wspólnoty, która ponosi koszty wszelkich wydatków z nimi związanych.

W oczekiwaniu na zorganizowanie inspekcji określonych w akapicie pierwszym, nadal obowiązują przepisy krajowe mające zastosowanie do inspekcji w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadamiania poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o wszelkich przypadkach nieprzestrzegania gwarancji oferowanych zgodnie z ust. 3, na jakie natrafiono podczas takich inspekcji.

6. W oczekiwaniu na sporządzenie wykazów przewidzianych w ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 lit. b), Państwa Członkowskie są upoważnione do utrzymywania kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz świadectwa krajowego wymaganego przez produkty przywożone zgodnie z istniejącymi przepisami krajowymi.

Artykuł 11

Procedura przewidziana w art. 18 stosowana jest do ustalenia szczegółowych warunków zdrowia zwierząt w celu przywozu do Wspólnoty oraz ustalenia charakteru i zawartości dokumentów towarzyszących produktom, określonych w załączniku I, przeznaczonych dla laboratoriów eksperymentalnych.

Artykuł 12

1. Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG oraz dyrektywie 91/496/EWG¹¹, ze szczególnym odniesieniem do organizacji i przebiegu inspekcji, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wprowadzić.

Jednakże, z uwagi na niektóre rodzaje produktów pochodzenia zwierzęcego, mogą zostać przyjęte odstępstwa zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, od kontroli bezpośredniej przewidzianej w art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

2. W art. 4 ust. 1 dyrektywy 90/675/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże, gdy produkty pochodzenia zwierzęcego przybywają w kontenerach lub są pakowane lub paczkowane w próżni, kontrola identyfikacyjna może być ograniczona do zapewnienia, że pieczęcie umieszczone przez urzędowego lekarza weterynarii lub właściwy organ na kontenerze lub paczce były nienaruszone oraz że odpowiednie oznaczenie było dołączone do dokumentu towarzyszącego lub świadectwa.”

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie mogą, poprzez wydawanie właściwych licencji, zezwolić na przywóz z państw trzecich produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II, w formie próbek handlowych.

2. Licencja wspomniana w ust. 1 musi towarzyszyć przesyłce oraz zawierać pełne szczegóły dotyczące specyficznych warunków, zgodnie z którymi taka przesyłka może być przywożona, włącznie z wszelkimi odstępstwami od kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

3. Jeżeli przesyłka wjeżdża na obszar jednego Państwa Członkowskiego w celu dalszego przemieszczenia do drugiego Państwa Członkowskiego, wówczas pierwsze Państwo Członkowskie zapewnia, że tej przesyłce towarzyszy odpowiednia licencja. Przemieszczenie powinno odbywać się w sposób zgodny z przepisami art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG. Odpowiedzialność za zapewnienie tego, że przesyłka spełnia warunki licencji (oraz że wjazd na terytorium powinien zostać dopuszczony) spoczywa na tym Państwie Członkowskim, które wydaje licencję.

ROZDZIAŁ IV

Wspólne przepisy końcowe

Artykuł 14

1. W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG¹² skreśla się lit. d).

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56.

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

Decyzje Komisji 92/183/EWG¹³ oraz 92/187/EWG¹⁴ będą nadal stosowane z uwagi na wymogi niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla wszelkich poprawek, które mają być wprowadzone do nich zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

2. Do dyrektywy 90/667/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) W art. 13 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Mając na względzie zapewnienie, że kontrole przewidziane w ust. 1 są przeprowadzane:

- a) przetworzone produkty uzyskane z materiałów o niskim stopniu ryzyka oraz z materiałów o wysokim stopniu ryzyka muszą spełniać wymogi załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG* rozdział 6;
- b) materiałom o niskim stopniu ryzyka, materiałom o wysokim stopniu ryzyka przeznaczonym do przetwarzania w zakładach wskazanych w innym Państwie Członkowskim zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie drugie oraz produktom przetworzonym uzyskanym z materiałów o wysokim stopniu ryzyka bądź o niskim stopniu ryzyka musi towarzyszyć co następuje:
 - jeżeli pochodzą one z zakładu zatwierdzonego zgodnie z art. 4 oraz 5, dokument handlowy określający;
 - jeśli właściwe, charakter postępowania,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy,
 - jeżeli pochodzą one z innego zakładu - świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii wskazujące na:
 - metody postępowania zastosowane do danej przesyłki,
 - wyniki testów na obecność salmonelli,
 - czy produkt zawiera białka przeżuwaczy.

* Dz.U. nr L 62 z 15.03.1993, str. 49.”;

b) w art. 6 „powinny zostać ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 19”, zastępuje się „są ustanowione zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 10”;

c) w art. 14 skreśla się akapit pierwszy.

Artykuł 15

Rada stanowiąc większość kwalifikowaną na wniosek Komisji, przyjmuje wszelkie nowe

¹³ Dz.U. nr L 84 z 31.03.1992, str. 33.

¹⁴ Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 20.

załączniki ustanawiające szczególne wymogi z uwagi na inne produkty, które mogą przedstawiać sobą rzeczywiste ryzyko rozprzestrzenienia się groźnej choroby przenaszalnej bądź rzeczywiste ryzyka dla zdrowia ludzkiego.

Do załączników, o ile zajdzie taka potrzeba, wnoszone są poprawki zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, w zgodności z zasadami ogólnymi wymienionymi w art. 3 tiret drugie.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie są upoważnione do wprowadzania na ich terytorium produktów pochodzenia zwierzęcego określonych w załącznikach I oraz II oraz w art. 3 tiret drugie i trzecie, które zostały wyprodukowane na terytorium Państwa Członkowskiego oraz zostały przetransportowane przez obszar państwa trzeciego pod warunkiem okazania świadectwa zdrowia zwierząt oraz świadectwa zdrowia publicznego poświadczającego zgodność z wymogami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa Członkowskie uciekające się do możliwości ustanowionej w ust. 1 powiadamiają o tym Komisję i inne Państwa Członkowskie wchodzące w skład Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG¹⁵.

Artykuł 17

1. Załączniki A i B do dyrektyw 89/662/EWG oraz 90/425/EWG zastępuje się tekstami ustanowionymi w załączniku III do niniejszej dyrektywy.

2. W dyrektywie 77/99/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w art. 2 lit. b) skreśla się (iv), a (v) oraz (vi) otrzymują oznaczenie, odpowiednio (iv) oraz (v);
- w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20, mogą zostać ustanowione warunki dodatkowe z uwagi na inne produkty pochodzenia zwierzęcego tak aby zapewnić ochronę zdrowia publicznego.”

Artykuł 18

Jeśli dokonuje się odniesienia do procedury przewidzianej w niniejszym artykule, Stały Komitet Weterynaryjny utworzony na mocy decyzji 68/361/EWG działa w poszanowaniu przepisów ustanowionych w art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 19

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, przejściowe środki działania mogą być przyjęte na okres do trzech lat począwszy od dnia 1 lipca 1993 r. w celu ułatwienia przejścia do nowych ustaleń ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy.

¹⁵ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania art. 12 ust. 2 oraz art. 17 do dnia 1 stycznia 1993 r. oraz innych wymogów niniejszej dyrektywy do dnia 1 stycznia 1994 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu na transpozycję do prawa krajowego na dzień 1 stycznia 1994 r. pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 89/662/EWG oraz w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA ZWIERZĄT

ROZDZIAŁ 1

Mleko płynne, mleko w proszku oraz przetwory z mleka w proszku nie przeznaczone do spożycia przez ludzi

Wewnątrzwspólnotowy handel oraz przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów z mleka w proszku nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi stanowią przedmiot następujących warunków:

1. wszystkie kontenery, w których transportowane są produkty muszą być oznaczone w celu wskazania na charakter produktu;
2. każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć, jeśli właściwe, dokument handlowy określony w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie lub świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c), zawierające nazwę oraz numer identyfikacyjny zakładu przetwórczego bądź zakładu przeprowadzającego obróbkę oraz stanowiące ze taki produkt został poddany obróbce cieplnej zgodnie z ust. 3 lit. a); taki dokument bądź świadectwo musi być przechowywane przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku;
3. dokumenty lub świadectwa określone w ust. 2 muszą wskazywać że:
 - a) podczas przetwarzania lub obróbki mleko było poddane minimalnej temperaturze 71,7 °C przez co najmniej 15 sekund lub innemu równoważnemu połączeniu lub w przypadku mleka w proszku lub przetworów mleka w proszku, obróbka cieplna podczas suszenia rozpyłowego i walcowego była równoważnie skuteczna;
 - b) oraz, w przypadku mleka w proszku lub przetworów z mleka w proszku, które spełniają następujące wymogi:
 - (i) po zakończeniu procesu suszenia zostały podjęte wszelkie środki ostrożności aby zapobiec zakażeniu produktu;
 - (ii) końcowy produkt został zapakowany do nowego kontenera; oraz
 - c) w przypadku kontenerów masowych, zanim mleko płynne, mleko w proszku bądź przetwory z mleka w proszku zostały załadowane na jakikolwiek pojazd bądź do jakiegokolwiek kontenera w celu przewiezienia ich do miejsca przeznaczenia, wspomniane pojazd bądź kontener zostały zdezynfekowane przy użyciu produktu zatwierdzonego przez właściwy organ.

Ponadto, przywóz mleka płynnego, mleka w proszku oraz przetworów mleka w proszku, co może być zatwierdzone jedynie z tych państw trzecich bądź części państw trzecich znajdujących w wykazie przewidzianym w art. 23 dyrektywy 92/46/EWG oraz spełniających warunki wymienione w art. 26 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 2

Tusze zwierzęce

A. *Handel*

Handel tuszami zwierzęcymi podlega wymogowi przedstawienia dokumentu określającego zakład pochodzenia, który musi spełniać następujące warunki:

- w przypadku, gdy tusze są solone bądź suszone w miejscu pochodzenia oraz jeżeli solone bądź suszone tusze są następnie używane do innych celów, zakład musi posiadać zatwierdzenie właściwego organu,
- w innych przypadkach, zakład zatwierdzony zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG¹⁶, zapewnia, że tusze transportowane są w taki sposób, aby uniknąć zakażenia.

B. *Przywóz z państw trzecich*

Przywóz tusz zwierzęcych z jakiegokolwiek państwa trzeciego podlega wymogowi przedstawienia świadectwa określonego w art. 10 ust. 2 lit. c), wydanego oraz podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii wywożącego państwa trzeciego oraz stwierdzającego, że:

- (i) tusze pochodzą z zakładów zatwierdzonych przez właściwy organ kraju wywozu;
- (ii) tusze zostały oczyszczone, oskrobane a następnie albo solone bądź bielone (lub, zamiast soleniu lub bieleniu zostały one poddane suszeniu po oskrobaniu);
- (iii) po obróbce, określonej w (ii) zostały podjęte skuteczne środki mające na celu zapobieżenie przed ponownym zakażeniem tusz.

ROZDZIAŁ 3

Surowe i wyprawione skóry zwierząt kopytnych nie objętych dyrektywami 64/433/EWG oraz 72/462/EWG

Handel i przywóz surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych jest poddany warunkowi, że każdej przesyłce towarzyszy zarówno dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie jak i świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiącemu, że:

- a) w zakresie surowych i wyprawionych skór zwierząt kopytnych, z wyjątkiem świń, których:
 - (i) skóry surowe lub wyprawione zostały uzyskane od zwierząt, które pochodzą od

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

zwierząt pochodzących z takiego regionu lub kraju który, podlega ograniczeniom w zakresie danych gatunków spowodowanych ogniskiem groźnej choroby przenaszalnej;

- (ii) skóry surowe lub wyprawione były suszone, solone lub suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przesyłka nie wchodziła w kontakt z jakimkolwiek innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

b) w zakresie wyprawionych skór świń, których:

- (i) świnie, z których uzyskano skóry przebywały w kraju wywozu przynajmniej przez miesiąc poprzedzający ubój;
- (ii) skóry były suszone, solone i suszone w solance lub były poddane obróbce chemicznej nie mniej niż 14 dni przed wysyłką;
- (iii) nie został zarejestrowany żaden przypadek afrykańskiego pomoru świń lub choroby pęcherzykowej świń w kraju pochodzenia lub, w przypadku regionalizacji, w regionie pochodzenia w okresie 12-miesięcy poprzedzających wysyłkę;
- (iv) przesyłka nie wchodziła w kontakt z żadnym innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenaszalnej.

Przywóz nieobrobionych skór surowych i wyprawionych jest zatwierdzony tylko z państwa trzeciego, z którego przywóz świeżego mięsa odpowiadających mu gatunków jest zatwierdzony w zastosowaniu reguł wspólnotowych.

ROZDZIAŁ 4

Pokarm dla zwierząt domowych zawierające materiały o niskim stopniu ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG

1. Każdej przesyłce pokarmu dla zwierząt domowych w hermetycznie zamkniętych pojemnikach musi towarzyszyć świadectwo wydane oraz podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia, stwierdzające że produkt został poddany obróbce cieplnej w warunkach minimalnej wartości F_c wynoszącej 3,0.
2. Każdej przesyłce częściowo mokrego pokarmu dla zwierząt domowych musi towarzyszyć zarówno dokument handlowy i świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:

- (i) surowce pochodzenia zwierzęcego, z których wyprodukowany zostało pokarm dla zwierząt domowych, zostały uzyskane wyłącznie ze zwierząt zdrowych podczas uboju, z których mięso zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
 - (ii) składniki pochodzenia zwierzęcego zostały poddane obróbce cieplnej w warunkach 90 °C i obejmującą całość ich substancji;
 - (iii) po przetworzeniu zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapewnienia, że przesyłka nie została wystawiona na niebezpieczeństwo ponownego zakażenia.
3. Suchy pokarm dla zwierząt domowych musi spełniać następujące wymogi:
- a) surowcami, z których wyprodukowany został pokarm dla zwierząt domowych były materiały o niskim stopniu ryzyka zgodnie z przepisami art. 2, 5 oraz 17 dyrektywy 90/667/EWG;
 - b) każdej przesyłce towaru musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG, stwierdzające, że:
 - (i) suchy pokarm dla zwierząt domowych składa się z produktów zwierząt rzeźnych, poddanych obróbce cieplnej w taki sposób aby w całości ich substancji osiągnąć temperaturę w wysokości co najmniej 90 °C, w takim rozumieniu, że takiej obróbce nie został koniecznie poddany produkt końcowy, którego składniki zostały poddane takiej obróbce;
 - (ii) po obróbce cieplnej zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapewnienia, że produkt nie został w żaden sposób zakażony przed jego wysyłką;
 - (iii) produkt jest zapakowany w nowe kontenery (torby lub worki);
 - (iv) proces produkcyjny został przetestowany, z zadawalającymi wynikami, zgodnie z załącznikiem II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III (2).
4. Każdej przesyłce produktów wyprodukowanych z przetworzonych skór surowych musi towarzyszyć dokument handlowy bądź świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 lit. b) dyrektywy 90/667/EWG stwierdzające, że w czasie przetwarzania produkty zostały poddane obróbce cieplnej wystarczającej do zniszczenia organizmów chorobotwórczych (włącznie z salmonellą) oraz, że po zakończeniu procesu przetwarzania zostały podjęte skuteczne kroki w celu zapobieżenia zakażeniu produktów.

ROZDZIAŁ 5

Kości oraz produkty kostne (z wyłączeniem mączki kostnej), rogi oraz produkty z rogów (z wyłączeniem mączki rogowej) oraz kopyta i produkty z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt)

Handel oraz przywóz tych produktów podlegają następującym warunkom:

- A. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do spożycia przez zwierzęta bądź przez ludzi:
1. z uwagi na działalność handlową, kości, rogi oraz kopyta podlegają warunkom zdrowia zwierząt przewidzianym w dyrektywie 72/461/EWG;
 2. z uwagi na działalność handlową, produkty kostne, produkty z rogów oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dotyczącym zdrowia zwierząt, określonym na mocy dyrektywy 80/215/EWG¹⁷;
 3. z uwagi na działalność przywózową, kości, produkty kostne, rogi, produkty z rogów, kopyta oraz produkty z kopyt podlegają wymogom dyrektywy 72/462/EWG¹⁸;
- B. w przypadku, kiedy przeznaczone są one do wykorzystania innego niż do spożycia przez ludzi bądź przez zwierzęta, włącznie z tymi, które przeznaczone są do przetworzenia w celu produkcji żelatyn:
1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz kości oraz produktów kostnych (z wyłączeniem mączki kostnej), rogów oraz produktów z rogów (z wyłączeniem mączki z rogów) oraz kopyt i produktów z kopyt (z wyłączeniem mączki z kopyt) pod warunkiem, że:
 - (i) wspomniane produkty zostały wysuszone przed wywozem oraz nie zostały schłodzone bądź zamrożone;
 - (ii) produkty przewożone są wyłącznie drogą lądową bądź morską z kraju ich pochodzenia bezpośrednio do punktu kontroli granicznej we Wspólnocie oraz nie są przeładowywane w żadnym porcie ani w żadnym innym miejscu poza obszarem Wspólnoty;
 - (iii) po przeprowadzeniu kontroli dokumentów przewidzianej w dyrektywie 90/675/EWG, produkty przewożone są bezpośrednio do zakładu produkcyjnego;
 2. każdej przesyłce musi towarzyszyć zobowiązanie się ze strony importera, że przeznaczenie produktów przywożonych w sposób zgodny z niniejszym rozdziałem nie zostanie zmienione na bezpośrednio stosowane w żywności przeznaczonej dla ludzi bądź dla zwierząt.

Deklaracja stwierdzająca powyższe musi zostać przedstawiona urzędowemu lekarzowi weterynarii w punkcie kontroli granicznej w pierwszym miejscu wprowadzania towarów na obszar Wspólnoty oraz musi zostać przez niego zaopatrzona w adnotację, a następnie będzie ona towarzyszyła przesyłce do jej miejsca przeznaczenia.

3. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy, w świetle

¹⁷ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

¹⁸ Dz.U. nr L 307 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

sytuacji zdrowia zwierząt oraz gwarancji, w zakresie kontroli w sprawie pochodzenia, przedstawianych przez państwa trzecie, mogą być dopuszczone odstępstwa od niektórych spośród tych wymogów.

ROZDZIAŁ 6

Przetworzone białko zwierzęce

I. Bez uszczerbku dla wszelkich ograniczeń nałożonych w zakresie do BSE oraz ograniczeń dotyczących pasz zawierających białko przeżuwaczy dla przeżuwaczy, handel oraz przywóz przetworzonego białka zwierzęcego podlega:

A. w zakresie handlu:

- przetworzonym białkiem zwierzęcym przeznaczonym na środki spożywcze dla ludzi, konieczności przedstawienia dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego że wymogi tej dyrektywy zostały spełnione,
- przetworzonymi białkami zwierzęcymi przeznaczonymi na pasze zwierzęce, konieczności okazania dokumentu bądź świadectwa przewidzianego w art. 13 dyrektywy 90/667/EWG;

B. w zakresie przywozu:

1. konieczności przedstawienia świadectwa zdrowia przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisanego przez urzędowego lekarza weterynarii kraju pochodzenia oraz stwierdzającego, że:

a) produkt:

(i) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez zwierzęta, został poddany odpowiedniej obróbce cieplnej z wynikiem świadczącym o tym, że spełnia on normy biologiczne ustanowione na mocy załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III;

(ii) w przypadku, gdy jest on przeznaczony do spożycia przez ludzi, w pełni spełnia wymogi dyrektywy 80/215/EWG;

b) po dokonaniu obróbki zostały podjęte wszelkie środki ostrożności w celu zapobieżenia zakażenia produktu;

c) z chwilą opuszczenia przez przesyłkę kraju pochodzenia zostały pobrane próbki w celu poddania ich testom na obecność salmonelli;

d) wyniki tych testów są negatywne;

2. po przeprowadzeniu kontroli dokumentów odnośnie świadectwa określonego w 1, konieczności pobrania próbek przez właściwy organ w

punkcie kontroli granicznej bez uszczerbku dla pkt. II:

- (i) z każdej przesyłki produktów przedłożonych w formie masowej;
 - (ii) wyrywkowo z przesyłki produktów pakowanych w zakładzie produkcyjnym;
3. z uwagi na dopuszczenie przesyłek zawierających przetworzone białko zwierzęce do wolnego obrotu na obszarze Wspólnoty, konieczności wykazania, że wyniki pobierania próbek zgodnie z B (1) lit. c) są negatywne, w razie konieczności po powtórnym przetworzeniu;
- C. istniejące przepisy krajowe w sprawie daty notyfikacji niniejszej dyrektywy dotyczącej wymogów obowiązujących z uwagi na BSE i trzęsawkę owiec w odniesieniu do białek zwierzęcych mogą być utrzymane w czasie oczekiwania na podjęcie decyzji w sprawie obróbki cieplnej zdolnej do zniszczenia czynników odpowiedzialnych za te choroby.

Handel i przywóz mączki mięsnej oraz mączki kostnej pozostają podległe art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG oraz art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

- II. Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe pobieranie próbek z przesyłek masowych pochodzących z państw trzecich, z których sześć ostatnich następujących po sobie testów dało wyniki negatywne. W przypadku, gdy podczas jednego z takich badań uzyskano wynik pozytywny, właściwy organ w kraju pochodzenia musi zostać o tym poinformowany tak, aby mógł podjąć właściwe środki aby zaradzić zaistniałej sytuacji. Należy zwrócić uwagę właściwego organu odpowiedzialnego za kontrole przywożonych towarów, na takie środki. W przypadku uzyskania kolejnego wyniku pozytywnego z tego samego źródła, należy przeprowadzić dalsze testy w odniesieniu do wszystkich przesyłek pochodzących z tego samego źródła aż do czasu gdy wymogi określone w pierwszym zdaniu są znów spełniane.
- III. Państwa Członkowskie muszą przechowywać zapisy wyników pobierania próbek przeprowadzonych na wszystkich przesyłkach, które zostały poddane pobieraniu próbek.
- IV. Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3 dyrektywy 89/662/EWG, przeładunek przesyłki dozwolony jest wyłącznie w takich portach, które zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, pod warunkiem, że osiągnięta została dwustronna umowa między Państwami Członkowskimi zezwalająca na odkładanie terminów przeprowadzania kontroli przesyłek aż do chwili, kiedy osiągną one punkt kontroli granicznej Państwa Członkowskiego miejscem przeznaczenia.
- V. W przypadku, gdy przesyłka uzyskuje wynik pozytywny w teście na obecność salmonelli, jest ona zarówno:
- a) ponownie wywieziona z obszaru Wspólnoty;
 - b) albo wykorzystana do celów innych niż na pasze zwierzęce. W takim przypadku, przesyłka może opuścić port bądź magazyn wyłącznie pod warunkiem, że nie

zostanie ona włączona do pasz zwierzęcych;

- c) albo powtórnie przetworzona w zakładzie przetwórczym zatwierdzonym na podstawie dyrektywy 90/667/EWG bądź w jakimkolwiek innym zakładzie zatwierdzonym do odkażania. Przemieszczanie z portu lub z magazynu jest kontrolowane za pomocą zezwolenia wydawanego przez właściwe władze oraz przesyłka nie powinna zostać wydana do czasu przeprowadzenia czynności obróbki oraz poddania testom na obecność salmonelli przez właściwy organ, zgodnie z przepisami załącznika II do dyrektywy 90/667/EWG rozdział III, oraz pod warunkiem uzyskania wyników negatywnych.

ROZDZIAŁ 7

Krew oraz produkty z krwi pochodzenia zwierzęcego

(z wyjątkiem zwierzęta z rodziny koniowatych)

1. Handel krwią oraz produktami z krwi odbywa się zgodnie z ogólnymi przepisami art. 4 niniejszej dyrektywy.
2. Przywóz produktów z krwi przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle farmaceutycznym podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c) zaświadczonego zgodność z przepisami w sprawie identyfikacji tych substancji, ich pakowania, warunków transportu, składowania, utrzymywania oraz przetwarzania, a także zgodność z przepisami dotyczącymi usuwania opakowań, paczek i pozostałości z przetwarzania tak, aby nie stanowiły żadnego niebezpieczeństwa dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, bez uszczerbku dla przywozu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, który nadal podlega wymogom dyrektywy 72/462/EWG.
3. Przywóz produktów z krwi pochodzenia zwierzęcego z gatunków innych niż zwierzęta z rodziny koniowatych przeznaczonych do innych celów, podlega wystawieniu świadectwa zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 10 ust. 2 lit. c), podpisywanego przez urzędowego lekarza weterynarii i stanowiącego, że jeśli kraj pochodzenia był brany pod uwagę, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, aby przedstawić zagrożenie zdrowia w zakresie pryszczycy oraz choroby niebieskiego języka:
 - a) zarówno produkty:
 - pochodzące z rzeźni położonej w strefie o promieniu 10 km wolnej od danej choroby, na którą gatunki z których pochodzi produkt są podatne, oraz
 - pochodzące od zwierząt, które (lub których matki):
 - przebywały w kraju pochodzenia przez trzy miesiące, oraz
 - były poddane przed ubojem i pośmiertnie kontroli i okazały się wolne od danej choroby

W przypadku przesyłek spełniających wymogi wymienione powyżej:

- z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt. 5, każda przesyłka produktów z krwi musi być zabrana bezpośrednio z portu do laboratorium w celu obróbki, a wszelkie pozostałości wynikające z obróbki należy niezwłocznie zniszczyć,
 - należy pobrać próbkę z każdej partii produktów z krwi i wysłać do laboratorium zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 do celów badania obecności wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - dana partia nie może opuścić laboratorium aż do czasu gdy próbka testowa zostanie uznana za wolną od wirusa pryszczycy i choroby niebieskiego języka,
 - importer jest odpowiedzialny za poniesienie wszelkich kosztów związanych z przeprowadzaniem testów na mocy dyrektywy 90/675/EWG;
- b) jak i produkty poddane jednemu z następujących rodzajów obróbki:
- były podgrzewane do temperatury co najmniej 65 °C przez nie mniej niż trzy godziny, lub
 - były napromieniowane dawką 2,5 miliona radów, lub
 - były poddane zmianie pH na pH 5 przez trzy godziny;
- c) jak i w przypadku produktów z krwi, stosowanych do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne, które były wysyłane w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach. W takim przypadku:
- kontenery lub ich zewnętrzne opakowanie muszą być wyraźnie etykietowane „Stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* i jako odczynniki laboratoryjne”, i
 - produkty z krwi mogą być stosowane tylko do diagnostyki *in vitro* lub jako odczynniki laboratoryjne oraz wszelkie opisy produktu muszą stanowić, że produkty lub ich pozostałości nie mogą być dopuszczone do wejścia w kontakt z przeżuwaczami lub trzoda chlewną.
4. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz produktów z krwi z państw trzecich uznanych za wolne od poważnych chorób przenaszalnych pod warunkiem, że produktom z krwi towarzyszy świadectwo weterynaryjne stanowiące, że pochodzą one z Państwa Członkowskiego lub jednego z wyżej wymienionych państwa trzeciego.
5. Każdy produkt z krwi umieszczony w zapieczętowanych, nieprzepuszczalnych kontenerach może być składowany w przedsiębiorstwach będących pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, pod warunkiem że produkty te trzymane są oddzielnie od wszystkich innych produktów pochodzenia zwierzęcego składowanych w tym przedsiębiorstwie.

ROZDZIAŁ 8

Surowica zwierząt z rodziny koniowatych

1. Aby surowica mogła być przedmiotem handlu, musi ona pochodzić od zwierząt z rodziny koniowatych, które nie wykazują żadnych poważnych chorób przenaszalnych określonych w dyrektywie 90/426/EWG¹⁹ ani żadnych poważnych chorób przenaszalnych, na które podatne są zwierzęta z rodziny koniowatych oraz została uzyskana z jednostek bądź ośrodków nie podlegających ograniczeniom o charakterze zdrowotnym, zgodnie z tą dyrektywą.
2. Surowica pochodząca od zwierząt z rodziny koniowatych może być przywożona wyłącznie wówczas, gdy pochodzi ona od zwierząt z rodziny koniowatych urodzonych i wychowanych w państwie trzecim, z którego zatwierdzony jest przywóz koni na ubój, oraz została uzyskana, przetworzona i wysłana przy zachowaniu warunków, które zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

ROZDZIAŁ 9

Słonina oraz wytopione tłuszcze

1. Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz do Wspólnoty słoniny i wytopionych tłuszczów z państw trzecich, znajdujących się w wykazie dołączonym do decyzji 79/542/EWG, z których dozwolony jest przywóz świeżego mięsa z gatunków, których to dotyczy.
2. Jeżeli w ciągu ostatnich 12 miesięcy w kraju wymienionym w ust. 1 wystąpiło ognisko poważnej choroby przenaszalnej, każdej przesyłce słoniny bądź wytopionych tłuszczów musi towarzyszyć świadectwo określone w art. 10 ust. 2 niniejszej dyrektywy, stwierdzające, że:
 - A. słonina oraz tłuszcze wytopione zostały poddane jednemu z poniższych procesów obróbki cieplnej:
 - (i) co najmniej 70 °C w czasie co najmniej 30 minut, lub
 - (ii) co najmniej 90 °C w czasie co najmniej 15 minut, lub
 - (iii) minimalna temperatura wynosząca 80 °C w ciągłym systemie wytapiania;
 - B. w przypadku gdy słonina lub wytopione tłuszcze są pakowane, to że zostały one zapakowane do nowych pojemników i podjęte zostały wszelkie środki zapobiegawcze w celu zapobieżenia ich ponownemu zakażeniu;
 - C. w przypadku, w którym przewidywany jest transport masowy, rury, pompy oraz zbiornik, bądź jakiegokolwiek inne zbiorniki przeznaczone do transportu masowego bądź zbiornik do transportu drogowego, wykorzystane do transportu produktów z zakładu produkcyjnego bezpośrednio na statek bądź do magazynów na nabrzeżu,

¹⁹ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 92/130/EWG (Dz.U. nr L 47 z 22.02.1992, str. 26).

lub bezpośrednio do przedsiębiorstw, gdzie przed wykorzystaniem zostały skontrolowane oraz ocenione jako czyste.

ROZDZIAŁ 10

Surowiec do wytwarzania pasz zwierzęcych oraz produktów farmaceutycznych i technicznych

1. Surowiec oznacza świeże mięso, gruczoły, organy oraz inne podroby jak również wydzieliny jelitowe, które nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi. Surowiec uważany jest za świeży, jeżeli został poddany jedynie mrożeniu bądź innej obróbce, w wyniku której czynniki chorobotwórcze nie zostały zniszczone w sposób gwarantujący wystarczający poziom bezpieczeństwa. Zaangażowanymi substancjami mogą być wyłącznie substancje o niskim stopniu ryzyka, w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG.
2. Surowcowi musi towarzyszyć dokument handlowy lub świadectwo przewidziane w art. 13 ust. 2 dyrektywy 90/667/EWG, bądź takie świadectwo, które musi być zgodne z wzorem jaki zostanie ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, oraz musi spełniać wymogi decyzji 92/183/EWG.
3. W handlu oryginał świadectwa zdrowia bądź dokumentu handlowego musi zostać przedłożony władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za zakład przetwórczy oraz za magazyny składowania tymczasowego - chłodny obiekt do składowania - oraz obiekty do sortowania; w przypadku przywozu do Wspólnoty, takie dokumenty muszą zostać przedłożone organowi kontroli granicznej.
4. Surowiec musi zostać przetransportowany bezpośrednio do zatwierdzonych i zarejestrowanych zakładów przetwórczych, które spełniają warunki ustanowione w dyrektywie 90/667/EWG, lub do chłodnych obiektów do składowania zatwierdzonych do przechowywania tymczasowego. Przed przetwarzaniem, surowiec przeznaczony do produkcji środków farmaceutycznych może również być sortowany oraz składowany w pomieszczeniach, które zostały specjalnie zatwierdzone do tego celu przez Państwa Członkowskie. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zatwierdzeniu takich obiektów do sortowania.
5. Transport surowca do zakładu przetwórczego może odbywać się wyłącznie w wodoszczelnych oraz właściwie zapieczętowanych kontenerach lub pojazdach. W zależności od zamierzonego celu wykorzystania na dokumentach odbiorcy oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się napis „Wyłącznie do produkcji pokarmu dla zwierząt domowych” lub „Wyłącznie do produkcji środków farmaceutycznych lub produktów technicznych”. Na kontenerach oraz na dokumentach towarzyszących musi znajdować się nazwa oraz adres odbiorcy odbierającego transport.
6. Pojazdy i kontenery wykorzystywane do transportu towarów, wraz ze wszystkimi jednostkami sprzętu bądź urządzeń, które weszły w kontakt z surowcem, który nie został poddany obróbce, muszą być umyte oraz zdezynfekowane. Materiał opakowań musi zostać spalony bądź usunięty w inny sposób, zgodnie z instrukcjami pochodzącymi od urzędowego lekarza weterynarii.
7. Tymczasowe składowanie surowców powinno być dozwolone jedynie w chłodnych

obiektach do składowania zatwierdzonych do takich celów, podlegających upoważnieniu oraz znajdujących się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. Surowiec należy przechowywać osobno od innych towarów oraz w taki sposób, który uniemożliwia rozprzestrzenienie się chorób epizootycznych.

8. W zakładzie przetwórczym surowce poddawane są obróbce, która prowadzi do zniszczenia wszelkich czynników chorobotwórczych oraz wykluczenia wszelkich zagrożeń dla domowych stad. Przenoszenie surowca z zakładu w celu bezpiecznego usunięcia w zakładach przetwórczych zatwierdzonych i zarejestrowanych w tym celu zgodnie z przepisami dyrektywy 90/667/EWG powinno być dozwolone jedynie w wyjątkowych wypadkach oraz powinno posiadać upoważnienie urzędowego lekarza weterynarii. Przepisy pkt. 5, 6 oraz 9 stosuje się odpowiednio do transportu surowca oraz do zawiadomienia urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za dany zakład przetwórczy.

9. W przypadku, gdy surowiec transportowany z zakładu pochodzenia, lub poza zewnętrzne granice obszaru Wspólnoty:

- urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za taki zakład pochodzenia w przypadku handlu odbywającego się wewnątrz obszaru Wspólnoty, lub
- organ kontroli granicznej w przypadku przywozu do Wspólnoty

powiadają urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za zakład przetwórczy, magazyn składowania tymczasowego lub obiektów do sortowania, o takim fakcie poprzez „system Animo”, poprzez telex lub fax.

10. Przywóz na obszar Wspólnoty podlega również następującym przepisom:

- a) Państwa Członkowskie zatwierdzają przywóz surowca na teren Wspólnoty wyłącznie z państw trzecich, które znajdują się w wykazie ustanowionym w decyzji Rady 79/542/EWG oraz w specjalnej decyzji Komisji dotyczącej surowca szczególnego;
- b) po odbyciu kontroli granicznej surowce, są transportowane, pod nadzorem właściwego organu weterynaryjnego, albo bezpośrednio do zatwierzonego lub zarejestrowanego zakładu przetwórczego, który znajduje się pod stałym nadzorem urzędowego lekarza weterynarii oraz przedstawił gwarancje, że te surowce zostaną wykorzystane wyłącznie w dozwolonych celach oraz, że nie opuszczą one zakładu bez poddania ich obróbce, albo do zatwierzonego magazynu tymczasowego lub zatwierzonego obiektu do sortowania;
- c) świadectwo zdrowia, zaopatrzone w znak organu kontroli granicznej lub uwierzytelniony odpis świadectwa musi towarzyszyć towarom aż do chwili kiedy dotrą do zakładu miejscem przeznaczenia.

ROZDZIAŁ 11

Mięso królicze i mięso zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka

Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ma miejsce wyłącznie, gdy:

- a) pochodzi ono z państw trzecich, które znajdują się:
 - (i) jeśli chodzi o futerkowe zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka w wykazie takich krajów, z których świeże mięso odpowiadających gatunków może być przywożone zgodnie z przepisami dyrektywy 72/462/EWG;
 - (ii) jeśli chodzi o upierzone zwierzęta dzikie utrzymywane przez człowieka - w wykazie takich krajów, z których może być przywożone świeże mięso drobiowe, przepisami zastosowaniu dyrektywy 91/494/EWG²⁰;
 - (iii) jeśli chodzi o mięso królicze w wykazie, która zostanie sporządzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18;
- b) spełniają one co najmniej te wymogi ustanowione w rozdziałach II oraz III dyrektywy 91/495/EWG²¹;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstw, które przedstawiają gwarancje przewidziane w lit. b) oraz uznanych zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, w oczekiwaniu na opracowanie wykazów określonych w lit. a) (iii), z przedsiębiorstw zatwierdzonych przez właściwe władze;
- d) każdej partii mięsa towarzyszy świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ 12

Produkty pszczelarskie

1. Produkty pszczelarskie, które przeznaczone są wyłącznie do wykorzystania w pszczelarstwie:
 - a) nie mogą pochodzić z takiego obszaru, który podlega zakazowi związanemu z wystąpieniem zgnilca amerykańskiego bądź *acariosis*, jeżeli w przypadku *acariosis* Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia uzyskał dodatkowe gwarancje zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 92/65/EWG²²;
 - b) muszą spełniać wymogi nałożone na mocy art. 8 lit. a) dyrektywy 92/65/EWG.
2. Wszelkie odstępstwa od powyższego muszą być ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 13

Trofea myśliwskie

²⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 25.

²¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

²² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54.

Handlowi i przywózowi trofeów myśliwskich, które nie zostały poddane obróbce, towarzyszy dokument handlowy przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) lub świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c) stanowiące, że:

1. dane trofea nie pochodzą od zwierząt pochodzących z obszarów poddanych ograniczeniom z powodu obecności poważnej choroby przenaszalnej;
2. dane trofea są zupełnie suche i bez pozostałości mięsa oraz są suszone i solone lub suszone w solance przez co najmniej 14 dni przed wysyłką;
3. przesyłka nie wchodziła w kontakt z innymi produktami pochodzenia zwierzęcego lub z jakimkolwiek zwierzęciem, które mogło być zakażone;
4. podczas suszenia, produkt był dezynfekowany produktem zatwierdzonym przez właściwy organ kraju wysyłającego;
5. trofea zostały zapakowane w nowe, przejrzyste opakowania.

ROZDZIAŁ 14

Obornik do celów obróbki gleby ^(a)

Produkty z przetworzonego obornika

Wszystkie organiczne nawozy sztuczne, które zostały poddane obróbce w celu zapewnienia, że produkt jest wolny od czynników chorobotwórczych.

Przedmiotem handlu lub przywozu mogą być produkty z obornika poddanego obróbce, spełniające następujące wymogi:

- są wolne od salmonelli:
brak salmonelli w 25 g produktu poddanego obróbce;
- są wolne od pałeczek jelitowych (*enterobacteriaceae*):
oparte na obliczeniu bakterii tlenowych (< 1 000 jtk na gram produktu poddanego obróbce);
- zredukowany jest poziom bakterii przetrwałnikujących i wytwarzania toksyn:
zawartość wilgoci < 14%, wartość produktu aW < 0,7.

Produkt musi być składowany w taki sposób, że podczas przetwarzania zarażenie lub ponowne zakażenie oraz zawilgocenie jest niemożliwe.

Dlatego produkty muszą być składowane w:

^(a) Obornik oznacza wszelką mieszaninę ekskrementów i uryny bydła, świń, zwierząt z rodziny koniowatych oraz kurcząt.

- dobrze zapieczętowanych i izolowanych silosach, lub
- odpowiednio zapieczętowanych paczkach (plastikowe torby lub „duże worki”).

Obornik nieprzetworzony

Tylko nieprzetworzony obornik od kurcząt i zwierząt z rodziny koniowatych może być przedmiotem handlu lub przywozu. Obornik ten musi pochodzić z regionu wolnego od poważnych chorób przenaszalnych, w szczególności:

- pryszczycy,
- rzekomego pomoru drobiu,
- pomoru świń,
- grypy drobiu,
- afrykańskiego pomoru świń,
- afrykańskiego pomoru koni,
- choroby pęcherzykowej świń.

W miarę potrzeb, można ustanowić normy bakteriologiczne zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 15

Nieprzetworzona wełna, sierść, szczecina, pióra oraz części piór

1. Wełna owcza, sierść przeżuwaczy oraz szczecina świńska są uważane za „nieprzetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane fabrycznemu myciu bądź zostały uzyskane w procesie garbowania, natomiast pióra oraz części piór uważane są za „nie przetworzone” wówczas, gdy nie zostały one poddane działaniu strumienia pary bądź nie stanowiły przedmiotu zastosowania innej metody zapewniającej, że nie zostały przeniesione żadne czynniki chorobotwórcze.
2. Nie przetworzona wełna owcza, sierść przeżuwaczy, szczecina świńska, pióra oraz części piór (towary) mogą stanowić przedmiot handlu lub przywozu jedynie wówczas, gdy są one bezpiecznie zamknięte w opakowaniu oraz gdy są suche. Jednakże, handel oraz przywóz szczeciny świń z krajów lub regionów, w których afrykańska pomór świń ma charakter endemiczny jest zabroniony, z wyjątkiem takiej szczeciny świńskiej, która:
 - a) została wygotowana, pofarbowana lub bielona; albo
 - b) została poddana w innej formie obróbki, która zabije czynniki chorobotwórcze, pod warunkiem, że dowody dokonania takich działań zostaną przedstawione w

formie świadectwa pochodzącego od lekarza weterynarii odpowiedzialnego za miejsce pochodzenia. Do celów niniejszego przepisu, fabryczne nie jest uważane za formę obróbki do celów niniejszego przepisu.

3. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do handlu oraz przywozu piór dekoracyjnych oraz piór:
 - a) przewożonych przez podróżnych do prywatnego użytku, lub; lub
 - b) stanowią przedmiot handlu bądź przywozu do Wspólnoty w formie przesyłki wysłanej do prywatnych odbiorców w celach nieprzemysłowych.
4. Towary takie muszą być wysyłane bezpośrednio do zakładu miejsca przeznaczenia lub do magazynu do składowania ich w takich warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenienie się czynników chorobotwórczych.

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWIA PUBLICZNEGO

ROZDZIAŁ 1

Przywóz z państw trzecich produktów mięsnych uzyskanych z mięsa drobiu, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego

Państwa Członkowskie zapewniają, że produkty mięsne uzyskane z mięsa drobiowego, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej oraz mięsa króliczego nie są przywożone chyba, że:

- a) pochodzą z państwa trzeciego wymienionego zgodnie z:
 - (i) art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego;
 - (ii) art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej;
 - (iii) wykazem ustanowionym dla mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;
- b) wykorzystane mięso świeże spełnia właściwe wymogi art. 14 dyrektywy 71/118/EWG dotyczącej mięsa drobiowego, art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej, art. 3 dyrektywy 91/495/EWG dotyczącej mięsa króliczego, oraz art. 6 tej dyrektywy dotyczący mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka;
- c) pochodzą one z przedsiębiorstwa, które oferuje takie same gwarancje jak te określone w dyrektywie 77/99/EWG oraz są zatwierdzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 lub, do czasu przyjęcia takiej decyzji przez właściwy organ Państwa Członkowskiego, przy czym przywóz tych produktów pozostawałby przedmiotem przepisów art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG;
- d) są one przygotowane, sprawdzane oraz obchodzone zgodnie z właściwymi wymogami przewidzianymi w dyrektywie 77/99/EWG;
- e) każdej przesyłce produktów mięsnych towarzyszy świadectwo zdrowia ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

ROZDZIAŁ 2

Do dnia 1 lipca 1997 r. zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, ustala się warunki mające zastosowanie do:

- wprowadzania do obrotu oraz przywozu jaj oraz przywozu produktów jajecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w ramach wspólnej organizacji rynku,
- przygotowanie żelatyn przeznaczonych do spożycia przez ludzi,

- handel i przywóz miodu, żabich udek oraz ślimaków przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

ZAŁĄCZNIK III

I

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 89/662/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

ROZDZIAŁ I

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64).
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23).
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem (Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24).
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85).
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4).
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3).
- Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87).
- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne

dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15).

- Dyrektywa Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35).
- Dyrektywa Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1991 r. dotycząca zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41).
- Dyrektywa Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).
- Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania na rynek surowego mleka, mleka poddanego obróbce cieplnej i produktów na bazie mleka (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1).

ROZDZIAŁ II

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (z wyłączeniem czynników chorobotwórczych).

ZAŁĄCZNIK B

PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE WSPÓLNOTOWEJ HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI STANOWIŁBY PRZEDMIOT KONTROLI PRZEWIDZIANYCH NINIEJSZĄ DYREKTYWĄ

Inne produkty pochodzenia zwierzęcego nie objęte ani przez załącznik B do niniejszej dyrektywy, ani przez Załącznik do dyrektywy 90/425/EWG: produkty te zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.”

II

UJEDNOLICONA WERSJA ZAŁĄCZNIKÓW A ORAZ B DO DYREKTYWY 90/425/EWG

„ZAŁĄCZNIK A

ROZDZIAŁ I

PRAWODAWSTWO WETERYNARYJNE

Sekcja 1

- Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64).
- Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. nr L 194 z 22.07.1988, str. 10).
- Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. nr L 302 z 19.10.1989, str. 1).
- Dyrektywa Rady 90/426/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 42).
- Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym oraz przywozie nasienia trzody chlewnej (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 62).
- Dyrektywa Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. nr L 303 z 31.10.1990, str. 6).
- Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników

chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG(Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51).

- Dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1).
- Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami (Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 19).
- Dyrektywa Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniająca dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Sekcja 2

Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I (1) do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

- Dla czynników chorobotwórczych:

Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG.

ROZDZIAŁ II

PRAWODAWSTWO ZOOTECHNICZNE

- Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła (Dz.U. nr L 206 z 12.08.1977, str. 8).
- Dyrektywa Rady 88/661/EWG z dnia 19 grudnia 1988 r. w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń (Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 36).
- Dyrektywa Rady 89/361/EWG z dnia 30 maja 1989 r. dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych (Dz.U. nr L 153 z 08.06.1989, str. 30).
- Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrzspółnotowego koniowatymi (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 55).
- Dyrektywa Rady 91/174/EWG z dnia 25 marca 1991 r. ustanawiająca wymogi

zootechniczne i rodowodowe w celu wprowadzania do obrotu zwierząt czystorasowych
(Dz.U. nr L 85 z 5.04.1991, str. 37).

ZAŁĄCZNIK B

ZWIERZĘTA ORAZ PRODUKTY NIEPODLEGAJĄCE HARMONIZACJI, ALE HANDEL KTÓRYMI BĘDZIE PODDANY KONTROŁOM PRZEWIDZIANYM W NINIEJSZEJ DYREKTYWIE

ROZDZIAŁ I

Prawodawstwo weterynaryjne - inne zwierzęta żywe nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.

ROZDZIAŁ II

Prawodawstwo weterynaryjne - nasienie, komórki jajowe oraz zarodki nie wymienione w wykazie w załączniku A rozdział I.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 lipca 1994 r.

zmieniająca rozdział 13 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG

(94/466/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/118/EWG z dnia 17 grudnia 1982 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A (I) do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG¹, w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

biorąc pod uwagę zdobyte w czasie stosowania przewidzianych środków, zmienione powinny być warunki, na których odbywa się handel trofeami myśliwskimi i ich przywóz; dlatego też preredagowany powinien zostać rozdział 13 załącznika I do powyższej dyrektywy;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Rozdział 13 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1994 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 lipca 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 13

TROFEA MYŚLIWSKIE

A. Bez uszczerbku dla środków przyjętych na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3626/82*, handel i przywóz do Wspólnoty trofeów myśliwskich:

- (i) kopytnych i ptaków, które poddano procesowi wypychania, zapewniając ich zachowanie w temperaturze otoczenia;
- (ii) gatunków innych niż kopytne i ptaki;

nie jest przedmiotem zakazów lub ograniczeń z powodów zdrowia zwierząt.

B. Bez uszczerbku dla środków przyjętych na mocy rozporządzenia (EWG) nr 3626/82, handel i przywóz do Wspólnoty trofeów myśliwskich z kopytnych i ptaków, które nie przeszły procesu wspomnianego w A (I) podlega następującym warunkom:

1. w odniesieniu do handlu:

trofea myśliwskie muszą albo:

- pochodzić ze zwierząt pochodzących z regionów nie podlegających ograniczeniom ze względu na obecność poważnych chorób zakaźnych, na które dany gatunek może być podatny,

albo:

- spełniać warunki ustanowione w pkt. 2 lit. b) lub c), jeżeli pochodzą one ze zwierząt pochodzących z regionów podlegających ograniczeniom ze względu na obecność poważnych chorób zakaźnych, na które dany gatunek może być podatny;

2. w odniesieniu do przywozu:

a) w przypadku trofeów myśliwskich składających się z całych części anatomicznych nie preparowanych w żaden sposób:

trofea muszą:

- pochodzić ze zwierząt, w przypadku których przywóz do Wspólnoty wszystkich kategorii świeżego mięsa z danego gatunku, które nie przeszło żadnego procesu, jest dopuszczalny zgodnie z zasadami wspólnotowymi,
- być zapakowane niezwłocznie, bez kontaktu z jakimkolwiek innym produktem pochodzenia zwierzęcego, który mógłby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach, tak by

uniknąć późniejszego zakażenia,

- musi im towarzyszyć świadectwo weterynaryjne potwierdzające, że powyższe warunki zostały spełnione.

Ponadto, w czasie procesu wypychania, zniszczone muszą zostać odpady, które nie są częścią trofeum;

- b) w przypadku trofeów myśliwskich składających się wyłącznie z kości, rogów, kopyt, kłów, poroża lub zębów:

trofea muszą:

- być zanurzone we wrzącej wodzie przez odpowiedni czas, tak by zapewnić, że usunięta jest jakakolwiek substancja inna niż kości, rogi, kopyta, kły, poroża lub zęby,
- być zdezynfekowane środkiem zatwierdzonym przez właściwe organy w kraju wysyłki, szczególnie nadtlenkiem wodoru w przypadku, gdy chodzi części składające się z kości,
- być zapakowane, niezwłocznie po preparowaniu, bez kontaktu z jakimkolwiek innym produktem pochodzenia zwierzęcego, który mógłby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach, tak by uniknąć późniejszego zakażenia,
- musi im towarzyszyć dokument lub świadectwo potwierdzające, że powyższe warunki zostały spełnione;

- c) w przypadku trofeów myśliwskich składających się wyłącznie z skóry:

- trofea muszą:

- być albo:

(i) suszone;

albo:

(ii) solone na mokro lub sucho na minimum 14 dni przed wysyłką;

albo:

(iii) zakonserwowane w procesie innym niż garbowanie, ustalonym zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18,

- być zapakowane, niezwłocznie po preparowaniu, bez kontaktu z jakimkolwiek innym produktem pochodzenia zwierzęcego, który mógłby je zakazić, w osobnych, przezroczystych i zamkniętych opakowaniach, tak by uniknąć późniejszego

zakażenia,

- musi im towarzyszyć dokument lub świadectwo potwierdzające, że powyższe warunki zostały spełnione

* Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 października 1994 r.

zmieniająca rozdział 3 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w pkt. I załącznika A do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(94/723/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w pkt. I załącznika A do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹, zmienionej decyzją Komisji 94/466/WE², w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

w świetle doświadczeń zdobytych podczas stosowania ustanowionych przepisów, powinny zostać zmienione przepisy regulujące przywóz oraz handel surowymi i wyprawionymi skórami zwierząt kopytnych, nieobjętych dyrektywą 64/433/EWG lub 72/462/EWG; rozdział 3 załącznika I do tej dyrektywy powinien zostać odpowiednio przeredagowany;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Rozdział 3 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1994 r.

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

² Dz.U. nr L 190 z 26.7.1994, str. 26.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 października 1994 r.

W imieniu Komisji

René STEICHEN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 3

Surowe i wyprawione skóry zwierząt kopytnych* nieobjętych dyrektywą 64/433/EWG lub 72/462/EWG, które nie zostały poddane niektórym procesom garbowania

- I. A. Przepisów tego rozdziału nie stosuje się do:
- wyprawionych i surowych skór zwierząt kopytnych objętych dyrektywą 64/433/EWG lub 72/462/EWG
 - wyprawionych i surowych skór zwierząt kopytnych, które zostały poddane kompletnemu procesowi garbowania,
 - skór garbowanych chromowo w stanie mokrym („wet blue”).
 - „skór piklowanych”,
 - „skór wapnowanych” (wapnowanych lub trzymany w solance w pH 12-13, przez minimum osiem godzin).
- B. W zakresie określonym w pkt. A, przepisy niniejszego rozdziału dotyczą świeżych, chłodzonych i poddanych obróbce skór surowych i wyprawionych. Do celów niniejszej decyzji, „poddane obróbce skóry surowe i wyprawione” oznaczają skóry, które były:
- suszone, lub
 - solone lub suszone w solance przez minimum 14 dni przed wysyłką, lub
 - solone przez siedem dni w soli morskiej z dodatkiem do 2% węgla sodu, lub
 - suszone przez 42 dni w temperaturze minimalnej 20 °C, lub
 - konserwowane w zastosowaniu procesu innego niż garbowanie, który ma być ustalony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
- II. *Handel wewnątrzspółnotowy*
- A. Handel świeżymi lub chłodzonymi skórami podlega tym samym warunkom zdrowotnym zwierząt, co warunki mające zastosowanie do świeżego mięsa, w zastosowaniu dyrektywy 72/461/EWG.
- B. Handel poddanymi obróbce skórami surowymi i wyprawionymi jest dozwolony pod warunkiem, że każda przesyłka będzie zaopatrzona w dokument handlowy, tak jak jest to przewidziane w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie, zaświadczający, iż:

* „Skóry surowe i wyprawione zwierząt kopytnych” oznaczają powłokę zwierząt kopytnych.

- skóry zostały poddane obróbce zgodnie z pkt. I.B, oraz
- przesyłka nie miała kontaktu z żadnym innym produktem pochodzenia zwierzęcego lub żywym zwierzęciem mogącym stanowić ryzyko szerzenia się poważnej choroby przenoszalnej.

III. *Przywożone towary*

- A. Świeże lub chłodzone skóry surowe i wyprawione mogą być przywożone z państw trzecich, lub części państwa trzeciego, z którego zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym zezwolono na przywóz wszystkich kategorii świeżego mięsa gatunków, których to dotyczy.
- B. Przywóz świeżych lub chłodzonych skór surowych i wyprawionych musi spełniać warunki zdrowotne zwierząt, które mają być ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 i musi mu towarzyszyć świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10 ust. 2 lit. c).
- C. Zezwala się na przywóz poddanych obróbce skór surowych i wyprawionych z państw trzecich wyszczególnionych w części 1 Załącznika do decyzji 79/542/EWG** pod warunkiem, iż każda przesyłka będzie zaopatrzona w świadectwo, którego wzór ma być określony przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, zapewniające, że:
- a) zostały one poddane obróbce zgodnie z pkt. I.B w przypadku, jeżeli skóry surowe i wyprawione zostały uzyskane od zwierząt pochodzących z regionu państwa trzeciego lub państwa trzeciego, które, zgodnie z regulacjami Wspólnoty, nie podlega ograniczeniom ze względu na wystąpienie ogniska poważnej choroby zakaźnej, na którą zwierzęta, których to dotyczy, są podatne
- lub
- zostały poddane obróbce tak jak to ustanawia pkt I.B tiret trzecie i czwarte, jeżeli skóry surowe i wyprawione pochodzą z innych regionów państwa trzeciego lub innych państw trzecich;
- i
- b) przesyłka nie wchodziła w kontakt z żadnym innym produktem zwierzęcym lub zwierzęciem stanowiącym ryzyko rozprzestrzenienia się poważnej choroby przenoszalnej.
- D. Jednakże, w przypadku przywozu z państwa trzeciego surowych i wyprawionych skór przeżuwalcy, poddanych obróbce zgodnie z pkt. I.B., które były przechowywane oddzielnie przez 21 dni lub były nieprzerwanie przewożone przez okres 21 dni, świadectwo zdrowia przewidziane w pkt. C zastępuje się oświadczeniem, że wymogi te są spełnione, przy czym wzór oświadczenia ma być

** Dz.U. nr L 146 z 14.6.1979, str. 15. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Komisji 94/59/WE (Dz.U. nr L 27 z 1.2.1994, str. 53).

określony przez Komisję zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 lipca 1995 r.

zmieniająca rozdział 1 załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(95/338/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 95/339/WE², w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

stosowanie ustanowionych zasad doprowadziło do pewnych trudności w przywozie produktów mięsnych uzyskanych z mięsa drobiowego, mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka, mięsa zwierzyny dzikiej i mięsa króliczego, w związku z tym w świetle doświadczeń zasady te należy zmienić;

celem tych warunków jest umożliwienie ustanowienia wykazu państw trzecich, z których dozwolony będzie przywóz wspomnianych produktów;

w celu zapewnienia przejrzystości, rozdział 1 załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG dla jasności należy przeredagować;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku II do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

² Dz.U. nr L 200 z 24.8.1995, str. 36.

„a) pochodzą z państwa trzeciego wymienionego zgodnie z:

- (i) art. 9 dyrektywy 91/494/EWG dotyczącej mięsa drobiowego;
- (ii) art. 16 dyrektywy 92/45/EWG dotyczącej mięsa zwierzyny dzikiej;
- (iii) załącznikiem I rozdział 2 do niniejszej dyrektywy dla mięsa króliczego i mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka,

lub pochodzą z państwa trzeciego wymienionego w części I Załącznika do decyzji 79/542/EWG. W tym przypadku musiały zostać poddane obróbce cieplnej w zamkniętym pojemniku, w temperaturze w stopniach F° równej lub powyżej 3,00. Jednakże w odniesieniu do produktów mięsnych wytworzonych z gatunków innych niż świnie taką obróbkę można zastąpić obróbką cieplną, która pozwala uzyskać temperaturę wewnętrzną co najmniej 70 °C.”

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lipca 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 27 lipca 1995 r.

zmieniająca załącznik I rozdział 1 do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(95/339/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienioną Aktem Przystąpienia Austrii, Finlandii i Szwecji, w szczególności jej art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

po zasięgnięciu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego, rodzaje przetwarzania jakie należy zastosować oraz ustanowione wymogi należy rozszerzyć na wszystkie przetwory mleczne i siarę;

do celów przejrzystości, załącznik I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 1 należy przerehabilitować;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 1 zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 2 lutego 1996 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 lipca 1995 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ROZDZIAŁ I

Mleko, przetwory mleczne i siara, nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi.

Handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz mleka, przetworów mlecznych i siary nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi stanowią przedmiot następujących warunków:

1. każdy kontener, w którym produkt jest transportowany musi być oznakowany w celu wskazania charakteru produktu;
2. każdej przesyłce musi towarzyszyć, stosownie, dokument handlowy określony w art. 4 ust. 2 lit. a) tiret ostatnie lub świadectwo zdrowia określone w art. 10 ust. 2 lit. c), zawierające nazwę oraz numer rejestracyjny zakładu przetwórczego lub zakładu przeprowadzającego obróbkę; dokument lub świadectwo musi być przechowywane przez odbiorcę przez okres co najmniej jednego roku;
3. dokumenty lub świadectwa określone w ust. 2 muszą wykazywać, że:
 - a) w przypadku surowego mleka i siary, zostały wyprodukowane w warunkach dających wystarczające gwarancje w odniesieniu do zdrowia zwierząt. Takie warunki muszą być ustalone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18;
 - b) w przypadku mleka lub przetworów mlecznych, mleko lub przetwory mleczne były poddawane obróbce cieplnej w temperaturze co najmniej 72 °C przez co najmniej 15 sekund lub w innej kombinacji temperatury i czasu dającej równoważny efekt i dającej ujemny odczyn na test fosfatazy, a następnie:
 - (i) w przypadku mleka w proszku lub produktów z mleka w proszku, były poddane procesowi suszenia;
 - (ii) w przypadku przetworów z zakwaszonego mleka, były poddane procesowi obniżenia pH, które utrzymywane było poniżej 6,0 przez co najmniej jedną godzinę;
 - c) w przypadku mleka w proszku lub produktów z mleka w proszku, spełnione zostały następujące wymagania:
 - (i) po zakończeniu procesu suszenia zostały podjęte wszelkie środki ostrożności aby zapobiec zakażeniu produktu;
 - (ii) końcowy produkt został zapakowany do nowego kontenera; oraz;
 - d) w przypadku kontenerów masowych, przed załadowaniem mleka, przetworu mlecznego lub siary na jakikolwiek pojazd lub do jakiegokolwiek kontenera w celu przewiezienia ich do miejsca przeznaczenia, wspomniany pojazd lub kontener został dezynfekowany przy użyciu produktu zatwierdzonego przez właściwy organ.

- 4 W uzupełnieniu wymogów określonych w pkt. 1, 2 i 3, przywóz mleka, przetworów mlecznych i siary nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi jest dozwolony z państw trzecich, lub części państw trzecich wymienionych w wykazach w art. 23 dyrektywy 92/46/EWG i po spełnieniu warunków określonych w art. 26 niniejszej dyrektywy. Tam, gdzie istnieje ryzyko wprowadzenia egzotycznej choroby lub jakiegokolwiek inne ryzyko zagrożenia zdrowia zwierząt, mogą zostać ustanowione dodatkowe warunki ochrony zdrowia zwierząt zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 25 stycznia 1996 r.

zmieniająca rozdział 14 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(96/103/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego, regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG, oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienionej decyzją 95/339/WE², w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze co następuje:

stosowanie ustanowionych przepisów spowodowało trudności w handlu i przywozie obornika, w szczególności dla gospodarstw z obszarów przygranicznych; w świetle doświadczeń, należy zmienić wymagania dotyczące handlu i przywozu obornika;

handel i przywóz nieprzetworzonego obornika może być źródłem chorób zwierząt; należy wprowadzić zakaz handlu i przywozu obornika pochodzącego od niektórych gatunków zwierząt;

należy jednak zezwolić na handel niektórymi rodzajami obornika na ściśle określonych warunkach; ten handel musi być prowadzony pod nadzorem właściwych organów w Państwach Członkowskich;

w celu zachowania jasności, rozdział 14 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG powinien zostać przeformułowany;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku I rozdział 14 dyrektywy 92/118/EWG zastępuje się załącznikiem do niniejszej decyzji

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 2 lutego 1996 r.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 stycznia 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 14

Obornik

Do celów niniejszego rozdziału obornik oznacza wszelkie ekskrementy i/lub urynę zwierząt parzystokopytnych, koniowatych i/lub drobiu, ze ściółką lub bez i nawóz ptasi.

I. Nieprzetworzony obornik

A. *Handel nieprzetworzonym obornikiem*

1. a) Handel nieprzetworzonym obornikiem innym niż pochodzący od drobiu lub koniowatych jest zabroniony, z wyjątkiem obornika:

- pochodzącego z obszaru nie podlegającego ograniczeniom z powodu poważnych przenaszalnych chorób i
- przeznaczonego do rozrzucenia pod nadzorem właściwych organów na terenie stanowiącym część jednego gospodarstwa zlokalizowanego po obu stronach granicy dwóch Państw Członkowskich;

b) jednakże, w drodze odstępstwa od przepisów lit. a), Państwo Członkowskie może udzielić specjalnego zatwierdzenia w celu wprowadzenia na swoje terytorium:

- obornika przeznaczonego do przetworzenia w zakładzie specjalnie zatwierdzonym do tego celu przez właściwe organy do wytwarzania produktów określonych w II poniżej. W przypadku zatwierdzenia takich zakładów, należy wziąć pod uwagę pochodzenie obornika, lub
- obornika przeznaczonego do rozrzucenia na obszarze gospodarstwa. Taki handel może się odbywać jedynie za zgodą właściwych organów Państwa Członkowskiego pochodzenia i Państwa Członkowskiego przeznaczenia. Przy wydawaniu zgody, należy wziąć pod uwagę w szczególności pochodzenie obornika, jego przeznaczenie, względy bezpieczeństwa i zdrowia zwierząt.

W takich przypadkach obornik powinien być zaopatrzony w świadectwo zdrowia sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

2. Handel nieprzetworzonym obornikiem drobiowym podlega następującym warunkom:

- a) obornik musi pochodzić z obszaru nie podlegającego ograniczeniom z powodu rzekomego pomoru drobiu lub grypy drobiu;
- b) ponadto, nieprzetworzony obornik pochodzący od stada drobiu zaszczepionego przeciw rzekomemu pomorowi drobiu nie może być wysyłany do regionu, który uzyskał status obszaru nie stosującego szczepień przeciw rzekomemu pomorowi drobiu, zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG;

- c) obornik powinien być zaopatrzony w świadectwo zdrowia sporządzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.
3. Handel nieprzetworzonym obornikiem koniowatych nie podlega żadnym warunkom zdrowotnym zwierząt.

B. *Przywóz nieprzetworzonego obornika*

Przywóz nieprzetworzonego obornika podlega następującym warunkom:

1. obornik musi spełniać wymagania odnoszące się do poszczególnych gatunków, określone w A (1) lit. a) powyżej;
2. nawóz musi być zaopatrzony w świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10.

II. Obornik przetworzony i produkty z przetworzonego obornika

Wszystkie nawozy organiczne muszą być poddane obróbce zapewniającej, że produkt jest wolny od czynników chorobotwórczych.

A. Handel obornikiem przetworzonym i produktami z przetworzonego obornika podlega następującym warunkom:

1. obornik i produkty z przetworzonego obornika muszą pochodzić z zakładu zatwierdzonego przez właściwe organy.
2. obornik i produkty z przetworzonego obornika muszą:
 - być wolne od salmonelli (brak salmonelli w 25 g produktu poddanego obróbce),
 - być wolne od pałeczek jelitowych (wynik oznaczenia liczby bakterii tlenowych $< 1\ 000$ cfu na gram produktu poddanego obróbce),
 - być poddane obróbce prowadzącej do zmniejszenia liczby bakterii tworzących zarodniki i ograniczenia wytwarzania toksyn.
3. obornik i produkty z przetworzonego obornika po przetworzeniu muszą być składowane w taki sposób, aby ich zarażenie lub ponowne zakażenie i zawilgocenie było niemożliwe.

Muszą więc być składowane w:

- dobrze uszczelnionych i izolowanych silosach, lub
- szczelnie zamkniętych opakowaniach (plastikowych torbach lub „dużych workach”).

B. Przywóz przetworzonego obornika i produktów z przetworzonego obornika podlega następującym warunkom:

1. obornik i produkty z przetworzonego obornika muszą spełniać wymogi określone w A powyżej;
2. obornik i produkty z przetworzonego obornika muszą być zaopatrzone w świadectwo zdrowia przewidziane w art. 10.

III. Nawóz ptasi

Handel i przywóz nawozu ptasiego nie podlega żadnym warunkom zdrowotnym zwierząt.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 10 maja 1996 r.

zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(96/340/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 96/103/WE², w szczególności jej art. 15 akapit drugi i załącznik II rozdział 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zapobieżenia zagrożeniu zdrowia konsumentów należy ustanowić szczególne warunki zdrowia publicznego, stosowane do ślimaków i żabich udek;

niektóre warunki zdrowotne zawarte w dyrektywie Rady 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiającej warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa³ mają istotne znaczenie dla handlu ślimakami i żabimi udkami;

zasady zawarte w decyzji Komisji 94/356/WE z dnia 20 maja 1994 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wykonania dyrektywy Rady 91/493/EWG w zakresie kontroli sanitarnych produktów rybołówstwa⁴ są odpowiednie dla kontroli sanitarnych przeprowadzanych przez przedsiębiorstwa produkujące ślimaki i żabie udka określone w art. 4 pkt 2 dyrektywy 92/118/EWG;

gotowane, przetworzone ślimaki należy uważać za gotowe dania podlegające przepisom rozdziału IX załącznika B do dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

² Dz.U. nr L 24 z 31.1.1996, str. 28.

³ Dz.U. nr L 268 z 24.9.1991, str. 15.

⁴ Dz.U. nr L 156 z 23.6.1994, str. 50.

produktów mięsnych i niektórych innych produktów pochodzenia zwierzęcego⁵, ostatnio zmienionej dyrektywą 95/68/WE⁶;

równoważne warunki należy stosować w odniesieniu do ślimaków i żabich udek przywożonych z państw trzecich; w szczególności należy opracować wzory świadectw zdrowia przewidzianych w art. 10 ust. 2 lit. c) dyrektywy 92/118/EWG;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W rozdziale 2 tiret trzecie załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG skreśla się wyrazy „żabich udek i ślimaków”.

Artykuł 2

Załącznik do niniejszej decyzji dodaje się jako rozdział 3 do załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1997 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁶ Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 10.

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 3

I. Szczególne warunki zdrowia publicznego, stosowane w handlu i przywozie ślimaków przeznaczonych do spożycia przez ludzi

A. Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych, krajowych i międzynarodowych dotyczących ochrony dzikiej przyrody do celów niniejszego rozdziału, „ślimaki” oznaczają naziemne bruchonogi z gatunku *Helix pomatia* Linné, *Helix aspersa* Muller, *Helix lucorum* i gatunki z rodziny *Achatinidae*.

B. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby ślimaki pozbawione muszli, gotowane i przetworzone lub zakonserwowane mogły być przedmiotem handlu do celów spożycia przez ludzi wyłącznie, jeżeli spełniają następujące warunki:

1) Muszą pochodzić z zakładów, które:

- spełniają wymogi art. 4 ust. 2 niniejszej dyrektywy,
- zostały zatwierdzone przez właściwe organy zgodnie z wymogami rozdziałów III i IV Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG,
- podlegają monitoringowi przez właściwe organy w zakresie warunków produkcji i kontroli sanitarnych zgodnie z rozdziałem V (I) (3) i (5) i (II), (3) i (4) dyrektywy 91/493/EWG,
- przeprowadzają własne kontrole zgodnie z przepisami decyzji Komisji 94/356/WE.

2) Muszą podlegać kontrolom organoleptycznym wykonywanym na zasadzie pobierania próbek. Jeżeli badanie organoleptyczne wykaże, że ślimaki nie są zdatne do spożycia przez ludzi, konieczne jest podjęcie środków mających na celu wycofanie ich z obrotu i zdenaturalizowanie w taki sposób, aby nie mogły być ponownie użyte w celach konsumpcyjnych.

3) Odnośnie do przygotowania mięsa ślimaków bez muszli,

a) w zależności od skali działalności, zakłady muszą przeznaczyć specjalne pomieszczenia lub powierzchnie dla:

- magazynowania materiałów opakowaniowych zbiorczych i jednostkowych,
- odbioru i magazynowania żywych ślimaków,
- mycia, blanszowania lub gotowania, pozbawiania muszli i usuwania zbędnych części,

- magazynowania i w miarę potrzeb czyszczenia i obróbki muszli,
 - obróbki cieplnej mięsa ślimaków w miarę potrzeb,
 - pakowania mięsa ślimaków,
 - magazynowania produktów gotowych w chłodniach;
- b) przed gotowaniem ślimaki muszą zostać poddane sprawdzeniu. Martwe ślimaki nie mogą być przygotowywane do spożycia przez ludzi;
- c) po pozbawieniu muszli, usunięte drogi żółciowe podczas usuwania zbędnych części nie mogą być używane do spożycia przez ludzi.

4) *Ślimaki konserwowane*

Zakłady muszą spełniać warunki ustanowione w rozdziale IV (IV) (4) Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG.

5) *Ślimaki gotowane i przetworzone*

- a) W zależności od skali działalności, zakłady muszą przeznaczyć specjalne pomieszczenia i powierzchnie do celów:
- magazynowania mięsa ślimaków bez muszli w chłodniach,
 - magazynowania czystych muszli,
 - magazynowania pokarmu,
 - przygotowania farszu,
 - gotowania i chłodzenia,
 - napełniania muszli mięsem ślimaków i farszem oraz pakowania w pomieszczeniu o regulowanej temperaturze,
 - w stosownych przypadkach do zamrażania,
 - magazynowania produktów gotowych w chłodniach;

Produkty muszą spełniać odpowiednie warunki wymienione w rozdziale IX załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG.

- b) Mięso ślimaków używane do faszowania muszli przed gotowaniem musi spełniać warunki ustanowione w odniesieniu do mięsa ślimaków bez muszli.

- 6) Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy w przypadku zaistnienia potrzeby ochrony zdrowia publicznego, mogą zostać ustanowione kryteria mikrobiologiczne łącznie z planami pobierania próbek i metodami analizy.
- 7) Ślimaki muszą być przechowywane, pakowane, magazynowane i transportowane we właściwych warunkach higienicznych ustanowionych w rozdziałach VI i VIII Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG.
- 8) Opakowanie ślimaków musi być opatrzone znakiem identyfikacyjnym zawierającym następujące dane:

nazwa kraju wysyłającego, wielkimi literami lub jego symbol, składający się z litery bądź liter pisanych drukowanymi literami tj.: AT, B, DK, D, EL, E, F, FI, IRL, I, L, NL, P, SE, UK a następnie numer identyfikacyjny zakładu i jeden z następujących zestawów inicjałów: CE, EC, EF, EG, EK, EY.

C. Przy przywozie:

- 1) opakowanie ślimaków bez muszli, gotowanych i przetworzonych lub konserwowanych musi być opatrzone nazwą lub kodem ISO kraju pochodzenia i numerem identyfikacyjnym zakładu produkcyjnego w nieusuwalnym nadruku;
- 2) poniżej zamieszczony jest wzór świadectwa zdrowia ustanowionego w art. 10 ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy, który musi towarzyszyć każdej przesyłce ślimaków bez muszli, gotowanych, przetworzonych lub konserwowanych pochodzących z państw trzecich.

WZÓR ŚWIADECTWA ZDROWIA DLA ŚLIMAKÓW W SKORUPACH,
GOTOWANYCH, PRZETWORZONYCH LUB KONSERWOWANYCH
POCHODZĄCYCH Z PAŃSTW TRZECICH I PRZEZNACZONYCH DLA WSPÓLNOTY
EUROPEJSKIEJ

Uwaga dla importera: niniejsze świadectwo służy wyłącznie do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć przesyłce do chwili, gdy dotrze ona do punktu kontroli granicznej.

Nr referencyjny:

Państwo wysyłające:

Właściwy organ:

I. Określenie ślimaków

Opis produktu:

- gatunki (nazwy naukowe):
- stan¹ i charakter obróbki:

Nr kodu (w stosownych przypadkach):

Rodzaj opakowania:

Liczba opakowań:

Waga netto:

Wymagana temperatura w czasie magazynowania i transportu:

II. Pochodzenie ślimaków

Nazwa (-y) i urzędowy (-e) numer (-y) identyfikacyjny (-e) zakładu zatwierdzonego przez właściwe organy do celów wywozu do Wspólnoty Europejskiej:

.....
.....
.....
.....
.....

¹ Chłodzone, zamrożone, bez muszli, gotowane, gotowe, konserwowane.

III. Miejsce przeznaczenia produktów

Przesyłka ślimaków z:

.....
(miejsce wysyłki)

do:
(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu²:

Nazwa i adres wysyłającego:

.....
.....

Nazwa odbiorcy i adres w miejscu przeznaczenia:

.....

IV. Poświadczenie zdrowotności

Podpisany niżej urzędowy inspektor niniejszym poświadcza, że ślimaki opisane powyżej:

- 1) były traktowane i w odpowiednich przypadkach pozbawiane skorup, gotowane, przetwarzane, konserwowane, zamrażane, pakowane i składowane w odpowiednich warunkach higienicznych zgodnie z wymogami określonymi w rozdział 3 (I) załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG;
- 2) stanowiły przedmiot programu kontroli własnej opracowanego i realizowanego przez osobę odpowiadającą za zakład zgodnie z przepisami dyrektywy 94/356/WE;
- 3) zostały poddane urzędowej kontroli sanitarnej zgodnie z rozdziałem V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG,.

Podpisany poniżej urzędowy inspektor niniejszym zaświadcza, że znane mu są przepisy rozdziału 3 część I załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG, przepisy rozdziału III, IV, V, VI i VII dyrektywy 91/493/EWG, przepisy rozdziału IX załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG i przepisy decyzji 94/356/WE.

² Numer rejestracyjny samochodów ciężarowych, wagonów kolejowych lub kontenera, numer lotu lub nazwa statku.

Sporządzono w ,
(data)

Nazwisko wielkimi literami i podpis inspektora urzędowego³

³ Kolor pieczęci i podpisu musi różnić się od koloru innych wpisów w świadectwie.

II. Szczególne warunki zdrowia publicznego stosowane w handlu i przywozie żabich udek przeznaczonych do spożycia przez ludzi

- A. Bez uszczerbku dla przepisów wspólnotowych, krajowych i międzynarodowych dotyczących ochrony dzikiej przyrody do celów niniejszego rozdziału, „udka żabie” oznaczają tylną część tułowia podzieloną poprzecznym cięciem za przednimi kończynami, wypatroszone i pozbawione skóry, z gatunków *Rana* spp. (rodzina *Ranidae*) w formie świeżej, mrożonej lub przetworzonej.
- B. Państwa Członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby żabie udka były przedmiotem handlu do celów spożycia przez ludzi wyłącznie, jeżeli spełniają następujące warunki:
- 1) żaby muszą być po uboju odkrwawiane, przygotowywane i w miarę potrzeb, chłodzone, mrożone, przetwarzane, pakowane i składowane w zakładach, które:
 - spełniają wymogi art. 4 pkt 2 niniejszej dyrektywy,
 - zostały zatwierdzone przez właściwe organy zgodnie z wymogami rozdziałów III i IV Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG,
 - podlegają monitoringowi dokonywanego przez właściwe organy w zakresie warunków produkcji i kontroli sanitarnych zgodnie z rozdziałami V (I) (3) i (5) i (II) (3) i (4) Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG,
 - przeprowadzają własne kontrole zgodnie z przepisami decyzji Komisji 94/356/WE.
 - 2) Udka żabie muszą podlegać kontrolom organoleptycznym przeprowadzanym na zasadzie pobierania próbek. Jeżeli badanie organoleptyczne wykaże, konieczne jest podjęcie środków mających na celu wycofanie ich z obrotu i zdenaturalizowanie w taki sposób, aby nie mogły być ponownie użyte w celach konsumpcyjnych.
 - 3) Ponadto, zakład musi dysponować specjalnym pomieszczeniem do celów magazynowania i mycia żywych żab, a także do ich uboju i wykrwawienia. Zabicie żab może być wykonywane tylko przez ubój w zatwierdzonym zakładzie. Żaby, które były martwe przed ubojem nie mogą być dalej przygotowywane do spożycia przez ludzi. Specjalne pomieszczenie musi spełniać wymogi rozdziału III ust. I pkt 2 Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG, a żaby muszą być fizycznie odseparowane od powyższego pomieszczenia wstępnej obróbki.
 - 4) Niezwłocznie po przygotowaniu, żabie udka muszą zostać całkowicie umyte w bieżącej, pitnej wodzie i natychmiast schłodzone do temperatury topniejącego lodu, zamrożone w temperaturze, co najmniej -18°C lub przetworzone.

5) W przypadku przetwarzania żabich udek, proces ten musi przebiegać zgodnie z zasadami ustanowionymi w rozdziale IV Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG.

6) *Kontrole mikrobiologiczne*

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18 niniejszej dyrektywy w przypadku zaistnienia potrzeby ochrony zdrowia publicznego, mogą zostać ustanowione kryteria mikrobiologiczne, łącznie z planami pobierania próbek i metodami analizy.

7) Udka żabie muszą być przechowywane, pakowane, składowane i przewożone w odpowiednich warunkach higienicznych, ustanowionych w rozdziałach VI i VIII Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG.

8) Opakowania zbiorcze i jednostkowe żabich udek musi być opatrzone znakiem identyfikacyjnym zawierającym następujące dane:

nazwa państwa wysyłającego, wielkimi literami lub jego symbol, składający się z litery bądź liter, pisany drukowanymi literami, tj: AT, B, DK, D, EL, E, F, FI, IRL, I, L, NL, P, SE, UK a następnie numer identyfikacyjny zakładu i jeden z następujących zestawów inicjałów CE, EC, EF, EG, EK, EY.

C. Przy przywozie:

1) Opakowanie (zbiorcze i jednostkowe) żabich udek musi być opatrzone nazwą lub kodem ISO kraju pochodzenia i numerem identyfikacyjnym zakładu produkcyjnego, w nieusuwalnym nadruku.

2) Poniżej zamieszczony jest wzór świadectwa zdrowia ustanowionego w art. 10 ust. 2 lit. c) niniejszej dyrektywy, który musi towarzyszyć każdej przesyłce żabich udek pochodzących z państw trzecich:

WZÓR ŚWIADECTWA ZDROWIA DLA UDEK ŻABICH SCHŁODZONYCH,
MROŻONYCH LUB PRZETWORZONYCH POCHODZĄCYCH Z PAŃSTW TRZECICH
I PRZEZNACZONYCH DLA WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ

Uwaga dla importera: niniejsze świadectwo służy wyłącznie do celów weterynaryjnych oraz musi towarzyszyć przesyłce do chwili, gdy dotrze ona do punktu kontroli granicznej.

Nr referencyjny:

Państwo wysyłające:

Właściwy organ:

I Określenie żabich udek

Opis produktu:

- gatunki (nazwy naukowe):

- stan¹ i charakter obróbki:

Nr kodu (w stosownych przypadkach):

Rodzaj opakowania:

Liczba opakowań:

Waga netto:

Wymagana temperatura w czasie składowania i transportu:

II. Pochodzenie żabich udek

Nazwa (-y) i urzędowy (-e) numer (-y) identyfikacyjny (-e) zakładu
zatwierdzonego przez właściwe organy do celów wywozu do Wspólnoty
Europejskiej:

.....

.....

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia produktów

¹ Chłodzone, mrożone, przetworzone.

Przesyłka żabich udek z:

.....
(miejsce wysyłki)

do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu²:

Nazwa i adres wysyłającego:

.....
.....

Nazwa odbiorcy i adres w miejscu przeznaczenia:

.....

IV. Poświadczenie zdrowotności

Podpisany poniżej urzędowy inspektor niniejszym poświadcza, że żabie udka opisane powyżej:

- 1) pochodzą z żab, które zostały odkrwawione, przygotowane i w miarę potrzeb, były chłodzone, mrożone, przetwarzane, pakowane i składowane w odpowiednich warunkach higienicznych, zgodnie z wymogami określonymi w rozdziale 3 (II) Załącznika do dyrektywy 92/118/EWG;
- 2) stanowiły przedmiot programu kontroli własnej, opracowanego i wprowadzonego w życie przez osobę odpowiadającą za zakład zgodnie z przepisami dyrektywy 94/356/EWG;
- 3) zostały poddane urzędowej kontroli sanitarnej zgodnie z przepisami rozdziału V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG.

Podpisany poniżej urzędowy inspektor stwierdza niniejszym, że znane mu są przepisy rozdziału 3 część II załącznika II do dyrektywy Rady 92/118/EWG., przepisy rozdziału III, IV, V, VI i VII dyrektywy 91/493/EWG i przepisy decyzji 94/356/WE.

² Numer rejestracyjny samochodów ciężarowych, wagonów kolejowych lub kontenerów, numer lotu lub nazwa statku.

Sporządzono w ,
(data)

Nazwisko wielkimi literami i podpis inspektora urzędowego³

³ Kolor pieczęci oraz podpisu musi różnić się od innych wpisów w świadectwie.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 czerwca 1996 r.

zmieniająca rozdział 7 załącznika I do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A do punktu I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(96/405/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A do punktu I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 96/340/WE², w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

stosowanie ustanowionych zasad doprowadziło do pewnych trudności przy przywozie krwi oraz produktów krwiopochodnych pochodzenia zwierzęcego nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

należy ustanowić bardziej szczegółowe zasady dotyczące różnych kategorii produktów krwiopochodnych pochodzenia zwierzęcego;

w celu większej przejrzystości rozdział 7 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG należy przededagować;

środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

¹ Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49.

² Dz.U. nr L 129 z 30.5.1996, str. 35.

Rozdział 7 załącznika I do dyrektywy 92/118/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lipca 1996 r

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 czerwca 1996 r.

W imieniu Komisji

Franz FISCHLER

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 7

Krew i produkty krwiopochodne zwierząt kopytnych i drobiu

(z wyjątkiem surowicy koniowatych)

I. *Świeża krew i produkty krwiopochodne przeznaczone do spożycia przez ludzi*

A. Wymiana handlowa

1. Handel świeżą krwią zwierząt kopytnych i drobiu, przeznaczoną do spożycia przez ludzi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt mającym zastosowanie do handlu świeżym mięsem na mocy dyrektyw Rady 72/461/EWG¹, 91/494/EWG² lub 91/495/EWG³.
2. Handel produktami krwiopochodnymi, przeznaczonymi do spożycia przez ludzi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w rozdziale 11 niniejszej dyrektywy.

B. Przywóz

1. Przywóz świeżej krwi gatunków domowych zwierząt kopytnych, przeznaczonej do spożycia przez ludzi jest zabroniony na mocy dyrektywy Rady 72/462/EWG⁴.

Przywóz świeżej krwi drobiu, przeznaczonej do spożycia przez ludzi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w dyrektywie 91/494/EWG

Przywóz świeżej krwi dzicyzny hodowlanej, przeznaczonej do spożycia przez ludzi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w rozdziale 11 niniejszego Załącznika

2. Przywóz produktów krwiopochodnych do spożycia przez ludzi, w tym objętych dyrektywą Rady 77/99/EWG⁵, podlega warunkom zdrowotnym zwierząt mającym zastosowanie do produktów mięsnych na mocy dyrektywy 72/462/EWG i niniejszej dyrektywy, bez uszczerbku dla zasad dotyczących krwiopochodnych przetworzonych zwierzęcych produktów białkowych określonych w rozdziale 6 niniejszego Załącznika.

II. *Świeża krew oraz produkty krwiopochodne nie przeznaczone do spożycia przez ludzi*

A. Definicje

Do celów niniejszego punktu, stosuje się następujące definicje:

¹ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

² Dz.U. nr L 268 z 24.9.1991, str. 35.

³ Dz.U. nr L 268 z 24.9.1991, str. 41.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85.

krw:

- krew pełna zdefiniowana jako „surowiec niskiego ryzyka” w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG;

produkty krwiopochodne:

- frakcje krwi, które mogły podlegać obróbce innej, niż przewidziana w dyrektywie 90/667/EWG;

lub

- krew, która została przetworzona inaczej niż przewidziano w dyrektywie 90/667/EWG;

produkty stosowane do diagnoz in vitro:

- produkt pakowany, gotowy do stosowania przez użytkownika końcowego, zawierający produkt krwiopochodny, stosowany jako odczynnik, produkt odczynnikowy, kalibrator, wzorzec, czy też inny system, stosowany pojedynczo lub w połączeniu, przeznaczony do stosowania in vitro do badania próbek pochodzenia ludzkiego lub zwierzęcego, z wyjątkiem organów lub krwi pochodzących od dawców, wyłącznie lub głównie do diagnozy stanu fizjologicznego, stanu zdrowia, stanu chorobowego lub genetycznej anomalii, lub do ustalenia bezpiecznego stosowania i zgodności z odczynnikami;

odczynnik laboratoryjny:

- produkt pakowany, gotowy do stosowania przez użytkownika końcowego, zawierający produkt krwiopochodny, przeznaczony do badań laboratoryjnych jako odczynnik lub produkt odczynnikowy, stosowany indywidualnie lub w połączeniu;

pełna obróbka:

- obróbka cieplna w temperaturze 65 °C, przez co najmniej trzy godziny, połączona ze sprawdzeniem skuteczności,

lub

- napromienianie promieniami gamma 2,5 megaradów, połączone ze sprawdzeniem skuteczności,

lub

- zmiana pH na pH 5 na dwie godziny, połączone ze sprawdzeniem skuteczności,

lub

- obróbka przewidziana w rozdziale 4 niniejszego załącznika,

lub

- jakakolwiek inna obróbka lub jakiegokolwiek inne przetworzenie ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

B. Wymiana handlowa

Handel krwią i produktami krwiopochodnymi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w rozdziale II niniejszej dyrektywy oraz warunkom ustanowionym w dyrektywie 90/667/EWG.

C. Przywóz

1. Przywóz krwi podlega warunkom zdrowotnym zwierząt ustanowionym w rozdziale 10 niniejszego załącznika.

2. a) Przywóz produktów krwiopochodnych jest dozwolony, jeśli każdej przesyłce towarzyszy świadectwo, którego forma zostanie ustalona zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18, poświadczającym, że:

- produkt pochodzi z państwa trzeciego, w którym nie stwierdzono przypadków pryszczycy w okresie co najmniej 24 miesięcy oraz żadnego przypadku pęcherzykowatego zapalenia jamy ustnej, choroby pęcherzykowatej świń, księgosuszu, pomoru małych przeżuwaczy, gorączki doliny Rift, choroby niebieskiego języka, afrykańskiego pomoru koni, klasycznego pomoru świń, afrykańskiego pomoru świń, rzekomego pomoru drobiu lub influencji drobiu w ciągu 12 miesięcy u wrażliwych na te choroby gatunków, u których nie przeprowadzono szczepień przeciwko tym chorobom przez co najmniej 12 miesięcy. Świadectwo zdrowia może być wydane dla tych gatunków zwierząt, od których pochodzą produkty krwiopochodne,

lub

- w przypadku krwi i produktów krwiopochodnych uzyskanych z bydła, pochodzącego z obszaru państwa trzeciego, spełniającego warunki wymienione w tiret pierwszym, z którego przywóz bydła, świeżego mięsa bydła lub jego nasienia jest dozwolony zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym. Krew, z której takie produkty są wytwarzane, musi pochodzić od bydła z tego obszaru państwa trzeciego i musi być pobrana:

- w ubojni zatwierdzonej zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym,

lub

- z ubojni zatwierdzonej i nadzorowanych przez właściwe organy państwa trzeciego. Komisja i Państwa Członkowskie muszą zostać powiadomione o adresach oraz numerach identyfikacyjnych takich ubojni,

lub

- w przypadku produktów krwiopochodnych pochodzących od bydła, które

przeszły pełną obróbkę zapewniającą brak patogenów chorób bydła, określonych w tiret pierwszym,

lub

- w przypadku produktów krwiopochodnych pochodzących od bydła, spełniają one warunki określone w rozdziale 10 niniejszego Załącznika. W takich przypadkach, opakowanie nie może być otwierane podczas przechowywania, a zakład przetwórstwa musi dokonać pełnej obróbki tych produktów.
- b) Szczegółowe warunki, odnoszące się do przywozu produktów używanych do diagnozy *in vitro* oraz odczynników laboratoryjnych zostaną ustanowione, w miarę potrzeby, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18.

III. *Przepisy ogólne*

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.”

DYREKTYWA RADY 96/90/WE

z dnia 17 grudnia 1996 r.

zmieniająca dyrektywę 92/118/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG⁴, zakłada sporządzenie przez Wspólnotę wykazów przedsiębiorstw, które posiadają gwarancje wydane przez właściwy organ państwa trzeciego dla Wspólnoty, że objęte wykazem przedsiębiorstwa spełniają warunki wspólnotowe;

w odniesieniu do skóry zwierząt kopytnych, kości, rogów, kopyt czy produktów z nich otrzymywanych, produktów pszczelarskich, trofeów myśliwskich, gnojowicy, wełny, włosów, włosia i piór wymienionych odpowiednio w załączniku I rozdział 3, 5 B, 12, 13, 14 i 15 i miodu jest to wystarczające zapewnienie, że przedsiębiorstwo zostało zarejestrowane przez właściwy organ państwa trzeciego;

w związku z tym, że mięso gadów i gatunków nie jest objęte szczególnymi wymogami a produkty pochodne są konsumowane we Wspólnocie, należy ustanowić warunki zdrowotne w odniesieniu do produkcji, wprowadzenia do obrotu i przywozu tych produktów zwierzęcych;

dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiająca przepisy zdrowotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i

¹Dz.U. nr C 110 z 16.4.1996, str. 9.

²Dz.U. nr C 347 z 18.11.1996.

³Opinia wydana dnia 27 listopada 1996 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴Dz.U. nr L 62 z 15.3.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 96/340/WE (Dz.U. nr L 129 z 30.5.1996, str. 25).

produktów na bazie mleka⁵ dotyczy mleka i produktów pochodnych mleka uzyskanego wyłącznie od krów, owiec, kóz, bawołów;

handel i przywóz mleka i produktów na bazie mleka uzyskanych z innych gatunków zwierząt powinien podlegać szczególnym warunkom zdrowotnym;

w tym celu, istotne jest powierzenie Komisji, zgodnie z procedurą ustaloną przez Stały Komitet Weterynaryjny, zadania przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych w celu zapewnienia jednolitych warunków zdrowotnych w odniesieniu do produkcji, wprowadzania do obrotu i przywozu tych produktów zwierzęcych;

należy przewidzieć stosowanie niniejszej dyrektywy bez uszczerbku dla rozporządzenia Rady (EWG) nr 3626/82 z dnia 3 grudnia 1982 r. w sprawie wprowadzenia w życie we Wspólnocie konwencji dotyczącej handlu międzynarodowego zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory⁶,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 10,

(i) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) o ile załącznik II nie stanowi inaczej,

- produkty określone w rozdziałach 3, 5 B, 12, 13, 14 I (nieprzetworzona gnojowica) i w rozdziale 15 załącznika I i miód muszą pochodzić z przedsiębiorstwa zarejestrowanego przez właściwy organ państwa trzeciego;
- produkty inne niż określone w tiret pierwszym muszą pochodzić z przedsiębiorstw zamieszczonych na wykazie Wspólnoty, który jest sporządzany zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18;”

(ii) w ust. 3 lit. a) dodaje się akapit trzeci w brzmieniu:

„Do czasu ustalenia szczegółowych zasad stosowania przewidzianych w załączniku II rozdział 2 tiret czwarte i piąte, Państwa Członkowskie zapewnią, że przywóz produktów tam określonych jest uzależniony od zgodności z minimalnymi gwarancjami ustanowionymi we wspomnianych wyżej tiret.”;

(iii) skreśla się ust. 3 lit. b);

⁵Dz.U. nr L 268 z 14.9.1992, str. 1.

⁶Dz.U. nr L 384 z 31.12.1982, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 197/90 (Dz.U. nr L 29 z 31.1.1990, str. 1).

- (iv) w ust. 6 wyrazy „w ust. 2 lit. a) i ust. 3 lit. b)” zastępuje się wyrazami „w ust. 2 lit. a) i lit. b) tiret drugie”.
2. W załączniku II rozdział 2 zdanie wprowadzające wyrazy „Do dnia 1 stycznia 1994 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 1 lipca 1997 r.”.
3. Do załącznika II rozdział 2 dodaje się następujące tiret w brzmieniu:

„- w handlu i przywozie mleka oraz produktów na bazie mleka przeznaczonych do spożycia przez ludzi, uzyskanych od gatunków nieobjętych dyrektywą 92/46/EWG; w zależności od gatunku, szczególne wymogi mogą zostać ustanowione w odniesieniu do:

- zdrowia zwierząt i stanu zdrowia stad mlecznych, w szczególności w odniesieniu do gruźlicy i brucelozy;
- higieny w odniesieniu do
 - dojenia,
 - pozyskiwania, transportu, przetwarzania mleka,
 - personelu,
- testów na obecność pozostałości substancji farmakologicznie i/lub hormonalnie aktywnych, antybiotyków, pestycydów lub innych szkodliwych substancji w mleku lub w przetworach mlecznych,
- kryteriów mające zastosowanie do surowego mleka jako surowca,
- mikrobiologicznych kryteriów mających zastosowanie do produktów gotowych,
- produkcji, wprowadzania do obrotu i przywozu mięsa gatunków nieobjętych szczególnymi wymogami, w szczególności mięsa gadów i produkty z niego wytwarzanych przeznaczonych do spożycia przez ludzi.

W zależności od gatunków, szczególne wymogi mogą zostać ustanowione w odniesieniu do:

- kryteriów mikrobiologicznych i parazytologicznych,
- higieny podczas uboju,
- testów na obecność pozostałości”.

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1997 i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1996 r.

W imieniu Rady

I. YATES

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 28 października 1999 r.

zmieniająca załącznik II do dyrektywy Rady 92/118/EWG ustanawiającej warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG

(notyfikowana jako dokument nr C(1999) 3493)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(1999/724/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 97/79/WE², w szczególności art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) szczególne zasady mające zastosowanie do przygotowywania żelatyny przeznaczonej na potrzeby przemysłu farmaceutycznego, kosmetycznego i na inne potrzeby techniczne i wyrobów medycznych są w trakcie przygotowywania; regulacje dotyczące tych produktów mogą być wyłączone z zakresu niniejszej decyzji;
- (2) powinny zostać ustanowione szczególne warunki zdrowia publicznego mające zastosowanie do przygotowywania żelatyny przeznaczonej do spożycia przez ludzi; zakładając, że te warunki są takie same dla żelatyny przeznaczonej do spożycia przez ludzi jak i dla żelatyny nieprzeznaczonej do spożycia przez ludzi, i zakładając, że warunki higieny pozostają takie same, to oba te rodzaje żelatyny mogą być produkowane i składowane w tym samym zakładzie;
- (3) powinny zostać ustalone metody autoryzacji, rejestracji i inspekcji oraz wymagania higieny, które muszą być przestrzegane przez zakłady produkujące żelatynę; niektóre

¹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

² Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31.

warunki zdrowotne zawarte w dyrektywie Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów mięsnych oraz niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego³, ostatnio zmienionej dyrektywą 97/76/WE⁴ i dyrektywą Rady 93/43/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r., w sprawie higieny środków spożywczych⁵ dotyczą również przygotowywania żelatyny;

- (4) dnia 26 i 27 marca 1996 r., Naukowy Komitet Sterujący przyjął opinię w sprawie bezpieczeństwa żelatyny, która była następnie, dnia 18 i 19 lutego 1999 r., uaktualniona; ta opinia dotyczyła warunków, które powinny być spełnione przy pozyskiwaniu surowca do produkcji żelatyny, wyborze rodzaju tego surowca i/lub procesie produkcji żelatyny przeznaczonej do spożycia przez ludzi, tak, aby zapewnić, że będzie ona wolna od gąbczastej encefalopatii bydła (BSE); zgodnie z tą opinią Naukowy Komitet Sterujący rozróżnia zalecane środki w zależności od kategorii ryzyka geograficznego; ostateczne wprowadzenie w życie tych zaleceń może nastąpić dopiero po sklasyfikowaniu krajów i regionów; dnia 21 maja 1999 r., podczas ogólnej sesji Komitetu Międzynarodowego Biura ds. Epizootii (IOE), przyjęto wniosek Międzynarodowej Komisji ds. Kodeksu Ochrony Zdrowia Zwierząt dotyczący kryteriów ustalania statusu BSE kraju lub regionu; zgodnie z procedurą ustanowioną w zaleceniu Komisji 98/477/WE⁶, dotyczącym zasobu informacji niezbędnych we wnioskach o ocenę epidemiologicznego statusu kraju odnośnie przenoszalnej gąbczastej encefalopatii, niektóre Państwa Członkowskie i państwa trzecie przedstawiły dane niezbędne w celu umożliwienia dokonania oceny ich ryzyka geograficznego w tym względzie; uwzględniając ostatni rozwój Kodeksu IOE w sprawie BSE, powyżej wspomniany proces oceny naukowej nie został zakończony i nie podjęto wynikających z niego decyzji, wprowadzenie w życie zasad dotyczących żelatyny pochodzącej z kości przeżuwaczy powinno być zawieszane do momentu rozpoczęcia stosowania ustawodawstwa wspólnotowego dotyczącego klasyfikacji krajów i regionów w zakresie ich statusu BSE; niezwłocznie po przyjęciu przez Wspólnotę tego ustawodawstwa Komisja rozpocznie procedury wprowadzające w życie zasady dotyczące produkcji żelatyny pochodzącej z kości przeżuwaczy;
- (5) Komisja przyjęła decyzję 97/534/WE⁷, ostatnio zmienioną decyzją Rady 98/745/WE⁸ w sprawie zakazu stosowania materiału stanowiącego zagrożenie pod względem przenośnej gąbczastej encefalopatii;
- (6) Komisja przyjęła decyzję 98/272/WE⁹ w sprawie pomiarów epidemiologicznych przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) zmieniającą decyzję 94/474/WE; decyzja ta ustanawia środki, które mają być stosowane wobec zwierząt podejrzanych, że są nosicielami przenośnej gąbczastej encefalopatii (BSE);
- (7) zmiana Kodeksu Ochrony Zdrowia Zwierząt (IOE) w sprawie BSE (Kodeks IOE w

³ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁴ Dz.U. L 10 z 16.1.1998, str. 25.

⁵ Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 1.

⁶ Dz.U. L 212 z 30.7.1998, str. 58.

⁷ Dz.U. L 216 z 8.8.1997, str. 95.

⁸ Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 113.

⁹ Dz.U. L 122 z 24.4.1998, str. 59.

sprawie BSE) została przyjęta podczas ogólnego zgromadzenia IOE w Paryżu dnia 29 maja 1998 r.; art. 3.2.13.3 tego Kodeksu zaleca, aby w przypadku gdy żelatyna przygotowywana jest wyłącznie ze skór pochodzących ze zdrowych zwierząt, władze weterynaryjne mogły zezwalać na nieograniczony przywóz i tranzyt przez ich terytoria tej żelatyny i kolagenu niezależnie od statusu kraju wywozu; art. 3.2.13.15 Kodeksu określa warunki dotyczące rodzaju surowców i metod przetwarzania żelatyny i kolagenu z kości, które muszą być spełnione w celu umożliwienia handlu tymi towarami;

- (8) żelatyna jest przygotowywana z kości hodowanych przeżuwaczy oraz ze skór dziko żyjących zwierząt łownych, skór świń i drobiu, ścięgien, skór i ości ryb; nadzór w celu zapewnienia higienicznych warunków uboju bydła zapobiega zanieczyszczeniom skór materiałami powodującymi zagrożenie przenoszalną gąbczastą encefalopatią; jest rzeczą właściwą, aby powyżej wymienione surowce pochodziły ze zdrowych zwierząt i były pozyskiwane, transportowane, składowane i przenoszone w odpowiednich warunkach higieny; w celu zapewnienia możliwości śledzenia źródła tych surowców jest rzeczą wskazaną, aby od garbarni i punktów skupu zajmujących się skupowaniem tych materiałów w celu bycia ich dostawcami, wymagać autoryzacji i rejestracji; ponadto jest rzeczą wskazaną ustanowienie wzoru dokumentu handlowego, który powinien towarzyszyć tym surowcom w trakcie ich transportu, w czasie dostarczania ich do punktów skupu, garbarni i zakładów przetwórczych żelatyny;
- (9) Naukowy Komitet Sterujący w wyżej wspomnianej opinii stanowczo zaleca, aby producenci żelatyny wprowadzili w życie i respektowali procedurę analizy ryzyka i krytycznych punktów kontroli; środki odnoszące się do ustanowionych przez same zakłady punktów kontrolnych zgodnie z art. 7 dyrektywy 77/99/EWG dotyczą własnych procedur kontrolnych tych zakładów produkujących żelatynę, określonych w art. 4 ust. 2 dyrektywy 92/118/EWG;
- (10) normy produktów gotowych powinny być ustalone w celu zapewnienia, że będą one chronione przed zanieczyszczeniami substancjami lub drobnoustrojami stanowiącymi zagrożenie dla zdrowia konsumentów; w oczekiwaniu na ocenę naukową tych norm jest rzeczą pożądaną, aby wprowadzić tymczasowe ogólnie uznane normy dotyczące ochrony przed zanieczyszczeniami;
- (11) należy ustanowić wymagania dotyczące pakowania, składowania i transportu produktów gotowych;
- (12) niezbędne jest ustanowienie szczególnych zasad zdrowotnych regulujących przywóz surowców przeznaczonych do produkcji żelatyny spożywczej oraz żelatyny spożywczej; w sytuacjach, gdy istnieje możliwość zaakceptowania warunków oferujących równoważne gwarancje w państwie trzecim, kraj ten może złożyć do Komisji wniosek o rozpatrzenie takiej akceptacji;
- (13) przyjęcie szczególnych zasad regulujących produkcję żelatyny pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia zasad organizacji środków zapobiegania i kontroli przenoszalnej gąbczastej encefalopatii;
- (14) środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu

Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku II do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 2 skreśla się tiret drugie.

Artykuł 2

Załącznik do niniejszej decyzji dodaje się jako załącznik II do dyrektywy 92/118/EWG rozdział 4.

Artykuł 3

Załącznik do niniejszej decyzji może zostać zmieniony zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 18 dyrektywy 92/118/EWG, w szczególności w celu uwzględnienia rozwoju wiedzy naukowej i technologicznej jak i porad udzielonych przez właściwy Komitet Naukowy Komisji.

Artykuł 4

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 czerwca 2000 r. Nie stosuje się jej do żelatyny spożywczej wyprodukowanej przed tą datą.

Jednakże przepisy części II pkt 2 tiret pierwsze Załącznika stosuje się od dnia ustalonego przez Komisję, która stanowi zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18 dyrektywy 92/118/EWG.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 października 1999 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ROZDZIAŁ 4

SZCZEGÓLNE WARUNKI ZDROWOTNE DOTYCZĄCE ŻELATYNY SPOŻYWCZEJ

Niniejszy rozdział ustanawia warunki zdrowotne mające zastosowanie wobec wprowadzanej do obrotu i przywożonej żelatyny spożywczej, ale z wyłączeniem żelatyny przeznaczonej na potrzeby przemysłu farmaceutycznego, kosmetycznego i dla innych zastosowań technicznych i wyrobów medycznych.

Do celów niniejszego rozdziału stosuje się poniższe definicje:

- żelatyna: naturalna, rozpuszczalna proteina, żelująca lub nieżelująca, otrzymywana poprzez częściową hydrolizę kolagenu z kości, ości, skór i ścięgien zwierząt (w tym ryb i drobiu),
- skóry: wszystkie tkanki skórne i podskórne,
- garbowanie: wzmacnianie skór przy pomocy roślinnych środków garbujących, soli chromu i innych substancji, takich jak sole glinu i żelaza, aldehydy i chinony lub inne syntetyczne środki utwardzające,
- kraj lub region kategorii 1: kraj lub region sklasyfikowany jako wolny od BSE zgodnie z prawodawstwem ustawodawstwem wspólnotowym,
- kraj lub region kategorii 2: kraj lub region sklasyfikowany jako tymczasowo wolny od BSE zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym,
- kraj lub region kategorii 3: kraj lub region sklasyfikowany jako stanowiący niskie ryzyko BSE zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym,
- kraj lub region kategorii 4: kraj lub region sklasyfikowany jako stanowiący wysokie ryzyko BSE zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym.

Żelatyna spożywcza podlega następującym warunkom:

I. Warunki dotyczące zakładów produkujących żelatynę

Żelatyna spożywcza pochodzi z zakładów, które:

1. spełniają warunki ustanowione w rozdziałach I, II, V, VI, VII, VIII, IX i X Załącznika do dyrektywy 93/43/EWG;
2. są zatwierdzone i zarejestrowane zgodnie z art. 11 dyrektywy 77/99/EWG;
3. podlegają nadzorowi warunków produkcji realizowanemu przez właściwą władzę zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział IV stosownie do

przypadku;

4. realizują własne programy kontroli zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 dyrektywy 77/99/EWG;
5. przez okres dwóch lat przechowują rejestry miejsc pochodzenia wszelkich przychodzących surowców i wszelkich wychodzących produktów;
6. przedstawiają i wprowadzają w życie system umożliwiający powiązanie każdej wysłanej partii towaru, każdej przyjętej partii surowca oraz warunków i okresu produkcji.

II. Wymagania dotyczące surowców stosowanych przy produkcji żelatyny

1. Do produkcji żelatyny spożywczej mogą być używane następujące materiały:
 - kości,
 - skór hodowlanych przeżuwaczy,
 - skór świńskich,
 - skór z drobiu,
 - ścięgien,
 - skór zwierząt łownych,
 - ości i skór z ryb.
2. Używanie kości przeżuwaczy urodzonych, hodowanych i poddanych ubojowi w krajach lub regionach kategorii 4 jest zabronione.
3. Używanie skór skierowanych do garbowania jest zabronione.
4. Surowce wymienione w ust. 1 pierwsze pięć tiret pochodzą ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w ubojniach i których tusze zostały uznane za dopuszczone do spożycia przez ludzi w wyniku inspekcji przeprowadzonych *ante i post motrem*.
5. Surowce wymienione w ust. 1 tiret szóste pochodzą od zwierząt poddanych ubojowi sanitarnemu, których tusze zostały uznane za dopuszczone do spożycia przez ludzi w wyniku inspekcji ustanowionej w art. 3 dyrektywy Rady 92/45/EWG¹⁰.
6. Surowce wymienione w ust. 1 pierwsze sześć tiret pochodzą z ubojni, zakładów rozbioru, zakładów przetwórstwa mięsnego, zakładów przetwórstwa zwierzyny łownej, zakładów odtłuszczania kości, garbarni, punktów skupu, sklepów sprzedaży detalicznej lub pomieszczeń do nich przylegających, których jedynym celem jest rozbieranie i magazynowanie mięsa i drobiu w celu bezpośredniego zaopatrzenia konsumenta

¹⁰ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35.

końcowego.

7. Surowiec wymieniony w ust. 1 tiret ostatnie pochodzi z zakładów przetwórstwa rybnego, zatwierdzonych i zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą Rady 91/493/EWG¹¹.
8. Punkty skupu i garbarnie, które zamierzają dostarczać surowiec do produkcji żelatyny spożywczej są w tym konkretnym celu specjalnie upoważniane i rejestrowane przez właściwe organy i spełniają następujące wymagania:
 - a) muszą być wyposażone w pomieszczenia do składowania z twardą posadzką i gładkimi ścianami łatwymi do mycia i dezynfekcji;
 - b) w odpowiednim przypadku muszą być wyposażone w urządzenia chłodnicze;
 - c) pomieszczenia do magazynowania muszą być odpowiednio zadbane i utrzymywane w należyłym stanie czystości tak aby nie stanowiły źródła zanieczyszczenia surowców;
 - d) jeśli surowce niezgodne z niniejszymi wymaganiami są magazynowane i/lub przetwarzane w tych punktach skupu lub garbarniach, to przez wszystkie etapy ich obecności w tych pomieszczeniach, od przyjęcia, poprzez składowanie, przetwarzanie i wysyłanie muszą być oddzielone od surowców zgodnych z tymi wymaganiami;
 - e) pomieszczenia te muszą podlegać inspekcjom przeprowadzanym przez właściwe organy w odpowiednich odstępach czasu w celu zapewnienia, że wymagania niniejszego rozdziału są należycie spełniane oraz w celu sprawdzenia dokumentów rachunkowych i/lub świadectw zdrowia umożliwiających wyśledzenie miejsca pochodzenia surowca.
9. Przywóz do Wspólnoty surowców przeznaczonych do produkcji żelatyny spożywczej podlega następującym przepisom:
 - Państwa Członkowskie dopuszczają przywóz tych surowców jedynie z tych państw trzecich, które są umieszczone w wykazie ustanowionym w ramach decyzji Rady 79/542/EWG¹² lub decyzji Komisji 94/85/WE¹³ lub decyzji Komisji 97/296/WE¹⁴, lub decyzji 94/86/WE¹⁵ odpowiednio,
 - każdej przesyłce towarzyszy świadectwo ustanowione zgodnie ze wzorem i procedurą przewidzianą w art. 18 tej dyrektywy.

III. Transport i składowanie surowców

1. Transport surowców przeznaczonych do produkcji żelatyny musi być przeprowadzany

¹¹ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 15.

¹² Dz.U. L 146 z 14.6.1979, str. 15.

¹³ Dz.U. L 44 z 17.2.1994, str. 31.

¹⁴ Dz.U. L 122 z 14.5.1997, str. 21.

¹⁵ Dz.U. L 44 z 17.2.1994, str. 33.

w odpowiednich warunkach czystości przy pomocy właściwych środków transportu.

W trakcie transportu, dostawy, w punkcie skupu, garbarni i w zakładzie przetwórczym żelatyny surowcowi musi towarzyszyć dokument handlowy zgodny z wzorem ustanowionym w części VIII tego rozdziału.

2. Surowiec musi być transportowany i składowany w stanie schłodzonym lub zamrożonym, chyba że podlega przetworzeniu w ciągu 24 godzin od rozpoczęcia transportu.

W drodze odstępstwa od wymagań poprzedniego akapitu wobec odtłuszczonych i suszonych kości lub osseiny, solonych, suszonych i wapnowanych skór oraz skór poddanych alkalizacji lub zakwaszeniu - surowce te mogą być składowane i transportowane w temperaturze otoczenia.

3. Pomieszczenia do składowania muszą być utrzymywane w stosownym stanie sprawności i czystości, tak aby nie stanowiły źródła zanieczyszczenia lub skażenia surowca.

IV. Wymagania, które muszą być spełnione przy produkcji żelatyny

1. Żelatyna musi być produkowana przy zachowaniu następujących wymagań:
 - wszystkie kości przeżuwaczy pochodzące ze zwierząt urodzonych, hodowanych i poddanych ubojowi w krajach lub regionach kategorii 3 muszą być dokładnie rozkruszone i odtłuszczone gorącą wodą, następnie zanurzone w rozpuszczonym kwasie solnym (o minimalnym stężeniu 4% i $\text{pH} < 1,5$) na okres co najmniej 2 dni, po czym poddane procesowi alkalizacji w nasyconym roztworze wapna ($\text{pH} > 12,5$) przez okres co najmniej 20 dni, następnie poddane sterylizacji w temperaturze 138-140 °C przez cztery sekundy, lub równoważnemu procesowi zatwierdzonemu przez Komisję po konsultacji z odpowiednim Komitetem Naukowym,
 - inne surowce poddaje się działaniu kwasu lub zasady, po którym następuje jedno lub więcej płukań. Następnie należy odpowiednio zmodyfikować wskaźnik pH. Żelatynę uzyskuje się poprzez jednokrotne lub wielokrotnie ogrzewanie tego materiału. Kolejnym krokiem jest oczyszczanie poprzez przefiltrowanie i sterylizację.
2. Po zakończeniu procesu opisanego w ust. 1 żelatyna może być wysuszona i stosownie do okoliczności sproszkowana lub spreparowana w formie laminatu.
3. Stosowanie konserwantów innych niż ditlenek siarki i nadtlenek wodoru jest zabronione.
4. Żelatyna spożywcza i żelatyna nie przeznaczona do spożycia przez ludzi mogą być produkowane i składowane w tych samych pomieszczeniach jedynie wówczas, gdy dotyczące ich wymagania są dokładnie takie same.

V. Wymagania dotyczące produktów gotowych

Każda partia produkcji żelatyny podlega testom w celu zapewnienia, że spełnia następujące kryteria:

1. Kryteria mikrobiologiczne

Parametry mikrobiologiczne	Limit
Całkowita ilość bakterii tlenowcowych	10 ³ /g
miano coli (Coliform) (30 °C)	0/g
miano coli (Coliform) (44,5 °C)	0/10g
Beztlenowe bakterie obniżające siarczyn (bez produkcji gazu)	10/g
<i>Clostridium perfringens</i>	0/g
Gronkowiec <i>aureus</i>	0/g
<i>Salmonella</i>	0/25g

2. Pozostałości

Pierwiastki	Limit
As	1 ppm
Pb	5 ppm
Cd	0.5 ppm
Hg	0.15 ppm
Cr	10 ppm
Cu	30 ppm
Zn	50 ppm
Wilgoć (105 °C)	15%
Popiół (550 °C)	2%
SO ₂ (Reith Williems)	50 ppm
H ₂ = ₂ (Europejska Farmakopea 1986 (V ₂ O ₂))	10 ppm

VI. Pakowanie, składowanie i transport

1. Żelatyna spożywcza musi być pakowana, składowana i transportowana w odpowiednich warunkach higienicznych, w szczególności:

- specjalne pomieszczenie musi być przeznaczone na przechowywanie materiałów do pakowania żelatyny,
 - żelatyna musi być pakowana w pomieszczeniu specjalnie przeznaczonym do tego celu.
2. Opakowania jednostkowe i zbiorcze żelatyny muszą:
- być zaopatrzone w znak identyfikacyjny zawierający następujące informacje: Nazwy lub litery identyfikujące kraj pochodzenia, dużymi literami, np.: AT – B – DK – D – F – FI – IRL – L – NL – P – SE - UK, po których podany jest numer rejestracyjny zakładu i jeden z następujących inicjałów: CE – WE – EF – EG – EK - EY,
- oraz
- następujące słowa: „Żelatyna spożywcza”.
3. Żelatynie towarzyszy podczas transportu dokument handlowy, zgodnie z art. 3 pkt A pkt 9 lit. a) dyrektywy 77/99/EWG, który zawiera słowa „żelatyna spożywcza” oraz datę produkcji.

VII. Przywóz żelatyny z państw trzecich

- A. Państwa Członkowskie zapewniają, że żelatyna spożywcza jest przywożona tylko, jeśli:
- pochodzi z państwa trzeciego umieszczonego w wykazie w Załączniku do decyzji Komisji 94/278/WE¹⁶ część XIII,
 - pochodzi z zakładu spełniającego warunki ustanowione w części I niniejszego rozdziału,
 - została wyprodukowana z surowca spełniającego wymagania części II i III niniejszego rozdziału,
 - została wyprodukowana zgodnie z warunkami ustalonymi w części IV niniejszego rozdziału,
 - spełnia kryteria części V oraz wymagania części VI.1 niniejszego rozdziału,
 - na zawierających ją opakowaniach jednostkowych i zbiorczych podane są następujące dane szczegółowe:

Kod ISO odnoszący się do kraju pochodzenia, po którym następuje numer rejestracyjny zakładu,

¹⁶ Dz.U. L 120 z 11.5.1994, str. 44.

oraz

- towarzyszy jej świadectwo, którego wzorzec ustanowiony jest w ramach procedur przewidzianych w art. 18 niniejszej dyrektywy.

B. Zgodnie z procedurą art. 18 niniejszej dyrektywy Komisja może uznać środki ochrony zdrowia stosowane przy produkcji żelatyny spożywczej przez państwo trzecie za zapewniające zabezpieczenia równoważne tym, które są stosowane przed wprowadzeniem żelatyny do obrotu wewnątrz Wspólnoty, jeżeli że państwo trzecie dostarczy w tym względzie obiektywnych dowodów.

Jeśli Komisja uznaje takie środki ochrony zdrowia stosowane przez państwo trzecie za równoważne wówczas zgodnie z tymi samymi procedurami przyjmuje odpowiednie warunki regulujące przywóz żelatyny spożywczej, w tym świadectwo, które musi towarzyszyć produktowi.

VIII. Wzór dokumentu handlowego dla surowca przeznaczonego do produkcji żelatyny spożywczej

DOKUMENT HANDLOWY

dla surowca przeznaczonego do produkcji żelatyny spożywczej

Numer dokumentu handlowego:

I. Identyfikacja surowca

Charakter surowca:

Surowiec pochodzi z następujących gatunków zwierząt:

.....

Waga netto:

Znak identyfikacyjny (paleta lub pojemnik):

II. Miejsce pochodzenia surowca¹:

Ubojnia

Adres zakładu:

Zezwolenie weterynaryjne / numer rejestracyjny:

Zakład rozbioru

Adres zakładu:

Zezwolenie weterynaryjne / numer rejestracyjny:

Zakład przetwórstwa mięsnego

Adres zakładu:

Zezwolenie weterynaryjne / numer rejestracyjny:

Zakład produkcji innych towarów pochodzenia zwierzęcego

Adres zakładu:

Zezwolenie weterynaryjne / numer rejestracyjny:

¹ Niepotrzebne skreślić.

Zakład przetwórstwa mięsa zwierząt łownych

Adres zakładu:

Numer zezwolenia weterynaryjnego:

Zakład przetwórstwa rybnego

Adres zakładu:

Zezwolenie weterynaryjne / numer rejestracyjny:

Punkty skupu

Adres punktu:

Numer rejestracji weterynaryjnej:

Garbarnia

Adres zakładu:

Numer rejestracji weterynaryjnej:

Sklepy sprzedaży detalicznej

Adres:

Numer rejestracji weterynaryjnej:

Pomieszczenia przyległe do punktów sprzedaży, gdzie rozbiera i składa się mięso i drób wyłącznie w celu zaopatrywania konsumenta końcowego

Adresy:

III. Miejsce przeznaczenia surowca

Surowiec zostanie wysłany do następującego zakładu (punktu skupu / garbarni / zakładu produkcji żelatyny)¹:

Nazwa:

Adres:

IV. Oświadczenie

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, że przeczytałem i zrozumiałem przepisy załącznika

¹ Niepotrzebne skreślić.

II do dyrektywy 92/118/EEG część II i III rozdział 4, i że¹:

- powyżej opisane skóry z hodowanych przeżuwaczy, kości, skóry świńskie, skóry z drobiu i ścięgna pochodzą ze zwierząt, które zostały poddany ubojowi w ubojniach, i których tusze uznane zostały za zdadne do spożycia w wyniku inspekcji *ante* i *post mortem*

i/lub

- powyżej opisane skóry ze zwierzyny łownej pochodzą z odstrzelonych zwierząt, których tusze zostały uznane za zdadne do spożycia w wyniku inspekcji przeprowadzonej na mocy art. 3 dyrektywy 92/45/EEG

i/lub

- powyżej opisane skóry i ości ryb pochodzą z zakładów przetwórstwa rybnego na potrzeby spożywcze lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą 91/493/EEG.

Sporządzono w: dnia

.....
(podpis właściciela zakładu lub jego przedstawicieli)

DYREKTYWA 2002/33/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 21 października 2002 r.

zmieniająca dyrektywy Rady 90/425/EWG i 92/118/EWG odnośnie do wymagań sanitarnych w zakresie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Liczne akty Wspólnoty ustanawiają warunki sanitarne odnośnie do zwierząt i warunki zdrowia publicznego w zakresie przetwarzania i likwidacji odpadów zwierzęcych oraz w zakresie produkcji, wprowadzania na rynek, handlu i przywozu produktów pochodzenia zwierzęcego, nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- 2) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r., ustanawiające przepisy sanitarne, dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁴ zastąpiło zasady zawarte w tych aktach.
- 3) W celu uwzględnienia tych nowych przepisów, należy dokonać nowelizacji dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego⁵ oraz dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., ustanawiająca warunki sanitarne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A

¹ Dz.U. C 62 E z 27.02.2001, str. 166.

² Dz.U. C 193 z 10.07.2001, str. 31.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2001 r. (Dz.U. C 53 z 28.02.2002, str. 22), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 20 listopada 2001 r. (Dz.U. C 45 E z 19.02.2002, str. 66) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1.

⁵ Dz.U. L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49).

pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 90/425/EWG, załącznik A rozdział I sekcja 1 tiret siódme otrzymuje brzmienie:

„- rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października, ustanawiające przepisy sanitarne, dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1).”

Artykuł 2

W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 2 skreśla się lit. e) i g);
2. art. 3 otrzymuje brzmienie:
 - a) w tiret pierwsze, skreśla się następujące wyraz: „łącznie z żelatynami, nieprzeznaczonymi do spożycia przez ludzi”; oraz
 - b) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„- każdy nowy produkt pochodzenia zwierzęcego, przeznaczony do spożycia przez ludzi, którego wprowadzanie na rynek Państwa Członkowskiego zostało dopuszczone po dacie, przewidzianej w art. 20, nie może być przedmiotem handlu lub przywozu do czasu podjęcia decyzji zgodnie z ust. 1 art. 15 po dokonaniu, jeśli stosowne w świetle opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 81/651/EWG, oceny realnego ryzyka rozprzestrzenienia poważnych chorób przenaszalnych, które mogą powstać wskutek przemieszczania produktu, nie tylko w odniesieniu do gatunków z których dany produkt pochodzi lecz także w odniesieniu do innych gatunków mogących przenosić chorobę, stać się siedliskiem choroby lub stanowić ryzyko dla zdrowia ludzkiego,”;
3. w art. 10 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) o ile nie sprecyzowano inaczej w załączniku II, produkty muszą pochodzić z przedsiębiorstw, znajdujących się na liście Wspólnoty, sporządzonej zgodnie z procedurą, ustanowioną w art. 18;”;
4. W załączniku I wprowadza się następujące zmiany:
 - a) skreśla się rozdział 1, 3 i 4;

- b) w rozdziale 5 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) w tytule dodaje się następujące wyrazy: ”przeznaczone do spożycia przez ludzi”;
 - (ii) w części A skreśla się co następuje:

„A. W przypadku gdy przeznaczone są do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.”;
 - (iii) skreśla się część B;
- c) w rozdziale 6 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) w tytule dodaje się następujące wyrazy:

”przeznaczone do spożycia przez ludzi”;
 - (ii) w części I wprowadza się następujące zmiany:
 - ust. A otrzymuje brzmienie:

„A. W odniesieniu do handlu, do stworzenia dokumentu lub świadectwa, przewidzianego w dyrektywie 77/99/EWG, stwierdzającego, że zostały spełnione wymagania dyrektywy;”
 - w ust. B(1) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) produkt spełnia wymagania dyrektywy 80/215/EWG;”
- d) w rozdziale 7 skreśla się część II; oraz
- e) skreśla się rozdziały 8, 10 oraz 12-15.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w dniu 30 kwietnia 2003 r. i niezwłocznie powiadamią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 21 października 2002 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

P. COX

Przewodniczący

W imieniu Rady

P. S. MØLLER

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 29 września 2003 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 92/118/EWG w odniesieniu do wymagań dla kolagenu przeznaczanego do spożycia przez ludzi, oraz uchylająca decyzję 2003/42/WE

(Notyfikowana jako dokument numer C(2003)3393)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/721/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/118/EWG z 17 grudnia 1992 r. ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz, w zakresie czynników chorobotwórczych, do dyrektywy 90/425/EWG¹, ostatnio zmienioną decyzją Komisji 2003/42/WE², a w szczególności jej art. 15 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Powinny zostać określone szczegółowe warunki zdrowotne dla przygotowywania kolagenu przeznaczanego do spożycia przez ludzi. Pod warunkiem że te warunki są takie same dla kolagenu przeznaczanego do spożycia przez ludzi i dla kolagenu nieprzeznaczanego do spożycia przez ludzi, oraz pod warunkiem że warunki higieny są również takie same, powinna być możliwość produkcji i/lub przechowywania obu typów kolagenu w tym samym zakładzie.
- (2) Powinny zostać określone warunki udzielania zezwolenia, rejestracja oraz warunki higieny dla zakładów przygotowujących kolagen. Istotne dla przygotowania kolagenu są pewne warunki zdrowotne zawarte w dyrektywie Rady 77/99/EWG z 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi³, ostatnio zmienionej rozporządzeniem (WE) Nr 807/2003⁴, oraz w dyrektywie Rady 93/43/EWG z 14 czerwca 1993 r. w sprawie higieny środków spożywczych⁵.
- (3) Artykuł 2.3.13.7 Międzynarodowego Kodeksu Zdrowia Zwierząt (2001) wydanego przez Międzynarodowe Biuro do spraw Epizooocji dotyczący BSE zaleca, aby administracja weterynaryjna zezwalała na przywóz i tranzyt żelatyny i kolagenu przez

¹ Dz.U.WE L 62 z 15.3.1993 r., s. 49.

² Dz.U.WE L 13 z 18.1.2003 r., s. 24.

³ Dz.U.WE L 26 z 31.1.1977 r., s. 85.

⁴ Dz.U.WE L 122 z 16.5.2003 r., s. 36.

⁵ Dz.U.WE L 175 z 19.7.1993 r., s. 1.

ich terytoria bez ograniczeń, bez względu na status eksportujących państw, jeżeli produkty są przygotowywane wyłącznie z futer i skór.

- (4) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z 22 maja 2001 r. ustanawiającego przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych⁶, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1234/2003⁷, futra i skóry w rozumieniu dyrektywy 92/118/EWG, pochodzące od zdrowych przeżuwaczy oraz kolagen pochodzący z takich futer i skór nie podlegają ograniczeniom co do wprowadzania na rynek.
- (5) 10 i 11 maja 2001 r. Naukowy Komitet Sterujący przyjął opinię dotyczącą bezpieczeństwa w odniesieniu do pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (dalej zwanych „TSE”) kolagenu produkowanego ze skór przeżuwaczy.
- (6) Surowiec używany do produkcji kolagenu składa się głównie z tkanki łącznej skór i ścięgien bydła, skór cielęcych, skór owczych i skór wieprzowych. W celu zapewnienia bezpieczeństwa, surowiec musi pochodzić od zwierząt, które podczas badania przed i poubojowego uznano za zdatne do spożycia przez ludzi. Taki materiał musi również być pozyskiwany, transportowany, przechowywany i poddawany obróbce w jak najbardziej higieniczny sposób.
- (7) Centra gromadzenia i garbarnie, które zamierzają dostarczać surowiec powinny być autoryzowane i rejestrowane, aby zapewnić możliwość śledzenia surowca. Powinien zostać również określony wzór dokumentu handlowego towarzyszącego surowcowi podczas transportu oraz w czasie dostarczania go do centrów gromadzenia, garbarni i zakładów przetwarzania kolagenu.
- (8) Jest rzeczą właściwą dokonanie zmiany obecnego dokumentu handlowego dla surowca przeznaczonego do produkcji żelatyny do spożycia przez ludzi, w celu uwzględnienia szczegółów dotyczących procedur kontrolnych w pewnych Państwach Członkowskich.
- (9) Powinny być ustalone normy dla produktu końcowego, aby zapewnić, że nie jest on skażony substancjami lub drobnoustrojami stanowiącymi zagrożenie dla zdrowia konsumenta. Do czasu dokonania naukowej oceny tych standardów, jest rzeczą właściwą przyjęcie, na tymczasowych zasadach, ogólnie przyjętych norm dotyczących skażenia. Powinny zostać również określone wymagania dla pakowania, przechowywania i transportu produktów końcowych.
- (10) Konieczne jest ustalenie szczegółowych przepisów zdrowotnych dla przywozu kolagenu i surowca przeznaczonego do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi. Powinny zostać sporządzone wzory świadectw zdrowia, które mają towarzyszyć importowanemu kolagenowi i surowcowi przeznaczonemu do produkcji kolagenu do spożycia przez ludzi. Jest również konieczne, aby zostały przyjęte przez Komisję warunki oparte na wniosku przedłożonym przez państwo trzecie, oferujące równoważne gwarancje.
- (11) Przyjęcie szczegółowych przepisów dla produkcji kolagenu powinno być bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów co do zapobiegania i kontroli TSE.
- (12) Dyrektywa 92/118/EWG powinna więc zostać odpowiednio zmieniona.
- (13) Decyzja 2003/42/WE zmieniła dyrektywę 92/118/EWG, ze skutkiem od 30 września 2003 r., jeśli chodzi o szczegółowe warunki zdrowotne dla kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi oraz wymagań dla świadectw dla kolagenu i surowca do produkcji kolagenu, przeznaczonego do wysyłki do Wspólnoty Europejskiej w celu spożycia przez ludzi.

⁶ Dz.U.WE L 147 z 31.5.2001 r., s. 1.

⁷ Dz.U.WE L 173 z 11.7.2003 r., s. 6.

- (14) Wspólnota importuje z państw trzecich surowiec i kolagen, włącznie z kolagenem spełniającym pewne wymagania techniczne, który nie jest dostępny we Wspólnocie.
- (15) Zjednoczone Królestwo zażądało odroczenia stosowania nowych szczegółowych warunków zdrowotnych, aby móc uwzględnić racje swych producentów, którzy uzależnieni są od przywozu z państw trzecich.
- (16) Negocjacje w celu znalezienia rozwiązania problemów odnoszących się do przywozu kolagenu, mające na celu zezwolenie, aby taki przywóz był w pełni zgodny z nowymi szczegółowymi warunkami zdrowotnymi, mogą być teraz uznane za zakończone.
- (17) Jest rzeczą właściwą danie czasu na zakończenie kroków administracyjnych tych negocjacji, jednak ten okres powinien być jak najkrótszy.
- (18) Został znaleziony błąd w Załączniku do decyzji 2003/42/WE - towarzyszący dokument handlowy dla surowca przeznaczonego do produkcji kolagenu w niezamierzony sposób wymaga pieczęci urzędowego lekarza weterynarii. Błąd ten powinien zostać poprawiony.
- (19) Dla jasności decyzja 2003/42/WE powinna więc zostać uchylona i zastąpiona niniejszą decyzją.
- (20) Środki przewidziane w tej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik II do dyrektywy 92/118/WE zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Artykuł 1 niniejszej decyzji stosuje się od 31 grudnia 2003 r. Nie stosuje się on do kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi, który został wyprodukowany lub importowany przed tą datą.

Artykuł 3

Decyzję 2003/42/WE uchyla się ze skutkiem natychmiastowym.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja jest skierowana do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 29 września 2003 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Rozdział 4 załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG zmienia się jak następuje:

1. Nagłówek „Seksja A” umieszcza się przed tytułem.
2. W części VIII pkt II pod nagłówkami „Zakłady innych produktów zwierzęcych”, „Centra pozyskiwania” oraz „Garbarnia”, drugi wiersz zastępuje się następującym: „Numer rejestracyjny”.
3. Dodaje się następującą sekcję B:

„SEKCJA B SZCZEGÓŁOWE WARUNKI ZDROWOTNE DLA KOLAGENU PRZEZNACZONEGO DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

I. Ogólne

1. Niniejsza sekcja ustala warunki zdrowotne dla wprowadzania na rynek i przywozu kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi.
2. Do celów niniejszej sekcji stosują się definicje „skóry” oraz „garbowania” zawarte w sekcji A.

Stosują się również następujące definicje:

- (a) „kolagen” oznacza produkt na bazie białka pochodzący ze skór i ścięgien zwierząt, włącznie z kośćmi jedynie w przypadku świń, drobiu i ryb, wytwarzany metodą określoną w części V poniżej.
 - (b) „kolagen przeznaczony do spożycia przez ludzi” oznacza kolagen przeznaczony do spożycia albo jako pokarm, albo włączony do lub opakowany wokół pokarmu lub produktu do spożycia przez ludzi.
3. Kolagen przeznaczony do spożycia przez ludzi musi spełniać warunki określone w częściach II – X poniżej.

II. Zakłady produkujące kolagen

Kolagen przeznaczony do spożycia przez ludzi pochodzi z zakładów, które spełniają warunki określone w części I sekcji A.

III. Surowce i zakłady je dostarczające

1. Następujące surowce mogą być używane do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi:
 - (a) skóry przeżuwaczy hodowlanych;
 - (b) skóry, kości i jelita wieprzowe;
 - (c) skóra i kości drobiowe;
 - (d) ścięgna
 - (e) skóry zwierząt dziko żyjących; oraz
 - (f) skóra i kości ryb.
2. Stosowanie skór do procesów garbowania jest zakazane.
3. Surowce spełniają następujące wymagania:
 - dla surowców wymienionych w ust. 1 lit. a)-d), stosują się wymagania określone w ust. 4 części II sekcji A;
 - dla surowca, o którym mowa w ust. 1 lit. e), stosują się wymagania określone w ust. 5 części II sekcji A;

- dla surowców wymienionych w ust. 1 lit. a)-e) stosują się wymagania określone w ust. 6 części II sekcji A, z zastrzeżeniem, że żaden materiał nie może pochodzić z zakładów odtłuszczania kości przeżuwaczy; oraz
 - dla surowca, o którym mowa w ust. 1 lit. f) stosują się wymagania określone w ust. 7 części II sekcji A.
4. Centra gromadzenia i garbarnie dostarczające surowiec do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi muszą posiadać szczegółowe zezwolenie do tego celu i być zarejestrowane przez właściwe władze oraz spełniać wymagania określone w ust. 8 części II sekcji A.

IV. Transport i przechowywanie surowca

1. Transport i przechowywanie surowca przeznaczonego do produkcji kolagenu są dokonywane zgodnie z częścią III sekcji A.
2. Podczas transportu oraz w czasie dostarczania do centrów gromadzenia, garbarni i zakładów przetwórstwa kolagenu, surowcom musi towarzyszyć dokument handlowy zgodny ze wzorem ustalonym w części IX tej sekcji.

V. Wytwarzanie kolagenu

1. Kolagen musi być produkowany w procesie, który zapewnia, że surowiec podlega obróbce obejmującej mycie, dostosowanie pH przy użyciu kwasu lub zasady, po którym następuje jedno lub więcej płukań, filtracje i wytrącanie; albo równoważnym procesie zatwierdzony przez Komisję po zasięgnięciu opinii właściwego Komitetu Naukowego.
2. Po poddaniu procesowi, o którym mowa powyżej w ust. 1 kolagen musi być poddany procesowi suszenia.
3. Kolagen nieprzeznaczony do spożycia przez ludzi może być produkowany i przechowywany w tym samym zakładzie, co kolagen przeznaczony do spożycia przez ludzi tylko wówczas, gdy jest produkowany i przechowywany z zastosowaniem dokładnie tych samych warunków, określonych w tej sekcji.
4. Stosowanie konserwantów innych niż dozwolone w prawodawstwie Wspólnoty jest zakazane.

VI. Produkty końcowe

Przyjmuje się odpowiednie środki, włącznie z badaniami, w celu zapewnienia, aby każda partia produkcji kolagenu spełniała kryteria mikrobiologiczne i dotyczące pozostałości, określone w części V sekcji A, lecz tam gdzie to konieczne w celu uzyskania zamierzonych produktów takich jak osłonki na bazie kolagenu nie stosuje się ograniczenia co do wilgotności i popiołu.

VII. Pakowanie, przechowywanie i transport

1. Kolagen przeznaczony do spożycia przez ludzi musi być opakowany, paczkowany, przechowywany i transportowany w zadowalających warunkach higieny, a w szczególności spełniać warunki określone w ust. 1 części VI sekcji A.
2. Opakowania i paczki zawierające kolagen muszą mieć oznaczenie identyfikacyjne zawierające szczegóły wymienione w pierwszym tiret ust. 2 części VI sekcji A i mieć napis: „Kolagen nadający się do spożycia przez ludzi” oraz datę przygotowania i numer partii.

3. Podczas transportu kolagenowi musi towarzyszyć dokument handlowy, zgodnie z art. 3(A) ust. 9 lit. a) dyrektywy 77/99/EWG, mający napis: „Kolagen nadający się do spożycia przez ludzi” oraz datę przygotowania i numer partii.

VIII. Przywóz z państw trzecich kolagenu i surowców przeznaczonych do produkcji kolagenu do spożycia przez ludzi

1. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz do Wspólnoty kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi tylko wówczas, gdy:
 - (a) pochodzi z państw trzecich wymienionych w części XIII załącznika do decyzji Komisji 94/278/WE⁸;
 - (b) pochodzi z zakładów spełniających warunki ustalone w części II tej sekcji;
 - (c) został wyprodukowany z surowca, który spełnia wymagania części III i IV tej sekcji;
 - (d) został wytworzony zgodnie z warunkami określonymi w części V tej sekcji;
 - (e) odpowiada kryteriom zawartym w części VI oraz warunkom opakowywania, pakowania, przechowywania i transportu zawartym w części VII(1) tej sekcji;
 - (f) ma na opakowaniach i paczkach oznaczenie identyfikacyjne zawierające dane wyszczególnione w szóstym akapicie części VII (A) sekcji A; oraz
 - (g) towarzyszy mu świadectwo zdrowia zgodne ze wzorem ustalonym w części X(a) tej sekcji.
2. Państwa Członkowskie zezwalają na przywóz do Wspólnoty surowca wymienionego w części III(1) tej sekcji do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi tylko wówczas, gdy:
 - (a) pochodzi z państw trzecich wymienionych odpowiednio w decyzji Rady 79/542/EWG⁹ lub w decyzji Komisji 94/85/WE¹⁰ lub w decyzji 94/86/WE¹¹ lub w decyzji Komisji 97/296/WE¹²; oraz
 - (b) świadectwo zdrowia zgodne ze wzorem określonym w części X (b) tej sekcji towarzyszy każdej partii wysyłkowej surowca.
3. Świadectwa zdrowia, o których mowa powyżej w ust. 1 lit. g) i 2 lit. b) składają się z jednego arkusza i są wypełniane w przynajmniej w jednym języku urzędowym Państwa Członkowskiego, przez które partia wysyłkowa jest po raz pierwszy wprowadzana do Wspólnoty oraz w przynajmniej jednym języku Państwa Członkowskiego przeznaczenia.
4. Komisja może uznać, zgodnie z procedurą art. 18, przepisy zdrowotne stosowane przez państwo trzecie do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi za dające gwarancje równoważne do gwarancji dawanych dla wprowadzania kolagenu na rynek we Wspólnocie, jeżeli państwo trzecie, którego sprawa dotyczy dostarcza obiektywnego dowodu w tej sprawie. Komisja uznając tę równoważność przyjmuje, zgodnie z tą samą procedurą, warunki określające przywóz kolagenu do spożycia przez ludzi.

⁸ Dz.U.WE L 120 z 11.5.1994 r., s. 44.

⁹ Dz.U.WE L 146 z 14.6.1979 r., s. 15.

¹⁰ Dz.U.WE L 44 z 17.2.1994 r., s. 31.

¹¹ Dz.U.WE L 44 z 17.2.1994 r., s. 33.

¹² Dz.U.WE L 122 z 14.5.1997 r., s. 21.

IX. Wzór dokumentu handlowego dla surowca przeznaczonego do produkcji kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi

Numer dokumentu handlowego.....

1. Identyfikacja surowca

Rodzaj (np. skóra):.....

Gatunek zwierzęcia (np. bydło, trzoda chlewna):

Waga netto (kg):.....

Oznaczenie identyfikacyjne (paleta lub kontener):

2. Pochodzenie surowca

- Rzeźnia

Adres zakładu:.....

.....
Weterynaryjny numer identyfikacyjny/rejestracji:.....

- Zakład rozbioru

Adres zakładu:.....

.....
Weterynaryjny numer identyfikacyjny/rejestracji:.....

- Zakład produkcji produktów mięsnych

Adres zakładu:.....

.....
Weterynaryjny numer identyfikacyjny/rejestracji:.....

- Zakład produkcji innych produktów zwierzęcych

Adres zakładu:.....

.....
Numer rejestracji:.....

- Zakład przetwórstwa dziczyzny

Adres zakładu:.....

.....
Weterynaryjny numer identyfikacyjny:.....

- Zakład produkcji produktów rybnych

Adres zakładu:.....

.....
Weterynaryjny numer identyfikacyjny/rejestracji:.....

- Centra pozyskiwania

Adres zakładu:.....

.....

Numer rejestracji:.....

- *Garbarnia*

Adres zakładu:.....

.....

Numer rejestracji:.....

- *Sklep detaliczny*

Adres:.....

.....

- *Pomieszczenie przyległe do punktu sprzedaży, gdzie odbywa się rozbiór i przechowywanie mięsa i drobiu, tylko do celu bezpośredniej dostawy do ostatecznego konsumenta*

Adres:.....

3. Przeznaczenie surowca

Nazwa centrum gromadzenia/garbarni/zakładu produkcji kolagenu (1), do którego wysyła się surowiec:

.....

Adres:.....

.....

4. Deklaracja

Ja, niżej podpisany, deklaruję, że przeczytałem i zrozumiałem postanowienia części III i IV sekcji B rozdziału 4 załącznika II dyrektywy 92/118/EWG, i że:

- wyżej opisane skóry przeżuwaczy hodowlanych/skóry, kości i jelita wieprzowe/skóra i kości drobiu/ścięgna pochodzące od zwierząt, które zostały poddane ubojowi w ubojni i których tusze zostały uznane za zdatne do spożycia przez ludzi w wyniku badania przed i poubojowego, oraz/albo (1)
- wyżej opisane skóry od zwierząt dziko żyjących pochodzą od zwierząt odstrzelonych, których tusze zostały uznane za zdatne do spożycia przez ludzi w wyniku badania ustalonego w art. 3 dyrektywy Rady 92/45/EWG (Dz.U. WE L 268 z 24.9.1991 r., s. 15), oraz/lub (1)
- wyżej opisane skóra i kości ryb pochodzą z zakładów wytwarzających produkty rybne do spożycia przez ludzi lub zarejestrowanych zgodnie z dyrektywą Rady 91/493/EWG (Dz.U. WE L 268 z 24.9.1991 r., s. 15) (1).

Sporządzono w (miejsce)....., dnia (data).....

.....
(Podpis właściciela/ki zakładu lub jego/jej przedstawiciela) (2)

.....
(Nazwisko wielkimi literami)

(1) Niepotrzebne skreślić

(2) Podpis musi być w kolorze innym niż kolor druku.

**X (a) Wzór Świadectwa Zdrowia
dla kolagenu przeznaczonego do spożycia przez ludzi i do wysyłki do Wspólnoty
Europejskiej**

Uwaga dla importera: niniejsze świadectwo jest do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć wysyłce do momentu przybycia do posterunku kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa zdrowia:.....

Państwo przeznaczenia:.....

Państwo eksportujące:.....

Odpowiedzialne ministerstwo:.....

Departament wydający świadectwo:.....

1. Identyfikacja kolagenu

Rodzaj produktów:.....

Gatunek zwierząt i rodzaj używanych surowców (np. bydłęca skóra):.....

.....

Data wytworzenia:.....

Typ opakowania:.....

Liczba paczek:.....

Gwarantowany okres przechowywania:.....

Waga netto (kg):.....

Adres(y) i numer(y) rejestracji zatwierdzonego(ych) i zarejestrowanego(ych) zakładu(ów):

.....

2. Przeznaczenie kolagenu

Kolagen będzie wysłany z:.....(miejsce załadunku)

do:.....(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu (1):.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....

Nazwa i adres otrzymującego przesyłkę:.....

3. Zaświadczenie zdrowotne

Ja, niżej podpisany, deklaruję, że jestem świadomy postanowień sekcji B rozdziału 4 załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG i zaświadczam, że wyżej opisany kolagen:

- pochodzi z zakładów spełniających warunki ustalone w części II tej sekcji;
- został wyprodukowany z surowców, które spełniają warunki zawarte w części III i IV tej sekcji;
- został wyprodukowany zgodnie z warunkami zawartymi w części V tej sekcji; oraz
- spełnia warunki zawarte w części VI i VII (1) tej sekcji.

Sporządzono w.....(miejsce), dnia.....(data)

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii (2))

.....
(Nazwisko wielkimi literami)

.....
Pieczęć urzędowego lekarza weterynarii (2)

(1) Podać nazwę i numer rejestracyjny (wagony kolejowe i ciężarówki), numer lotu (samolot) lub nazwę (statek). Informacja ma być aktualizowana w przypadku wylądunku i przeładunku.

(2) Podpis i pieczęć muszą być w kolorze innym niż druk.

**X (b) Wzór Świadcstwa Zdrowia
dla surowca przeznaczonego do wysyłki do Wspólnoty Europejskiej do produkcji
kolagenu do spożycia przez ludzi**

Uwaga dla importera: niniejsze świadectwo jest tylko do celów weterynaryjnych i musi towarzyszyć wysyłce do momentu przybycia do posterunku kontroli granicznej.

Numer referencyjny świadectwa zdrowia:.....

Państwo przeznaczenia:.....

Państwo eksportujące:.....

Odpowiedzialne ministerstwo:.....

Departament wydający świadectwo:.....

1. Identyfikacja surowca

Gatunek zwierząt i rodzaj używanych surowców (np. bydlęca skóra):.....

.....

Data produkcji:.....

Typ opakowania:.....

Liczba paczek:.....

Gwarantowany okres przechowywania:.....

Waga netto (kg):.....

2. Pochodzenie surowca

Adres(y) i numer(y) rejestracji zatwierdzonego(ych) i zarejestrowanego(ych) zakładu(ów) produkcji:

.....

3. Przeznaczenie surowca

Surowiec będzie wysłany z:.....(miejsce załadunku)

do:.....(państwo i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu (1):.....

Nazwa i adres wysyłającego:.....

Nazwa i adres otrzymującego przesyłkę:.....

4. Zaświadczenie zdrowotne

Ja, niżej podpisany, deklaruję, że jestem świadomy postanowień sekcji B rozdziału 4 załącznika II do dyrektywy 92/118/EWG i zaświadczam, że wyżej opisany surowiec spełnia wymagania części III tej sekcji, a w szczególności że:

- wyżej opisane skóry przeżuwaczy hodowlanych/skóry, kości i jelita wieprzowe /skóra i kości drobiowe/ścięgna pochodzące od zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni, i których tusze zostały uznane po badaniu przed- i poubojowym za zdatne do spożycia przez ludzi, oraz/albo (2)
- wyżej opisane skóry dzikich zwierząt pochodzą od odstrzelonych zwierząt, których tusze zostały uznane za zdatne do spożycia przez ludzi po badaniach ustalonych w art. 3 dyrektywy Rady 92/45/EWG oraz/albo (2)
- wyżej opisane skóra i kości ryb pochodzą z zatwierdzonych zakładów wytwarzających produkty rybne do spożycia przez ludzi, posiadających zezwolenie na wywóz;

Sporządzono w.....(miejsce), dnia.....(data)

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii(2))

.....
(Nazwisko wielkimi literami)

.....
Pieczęć urzędowego lekarza weterynarii (2)

(1) Podać nazwę i numer rejestracyjny (wagony kolejowe i ciężarówki), numer lotu (samolot) lub nazwę (statek). Informacja ma być aktualizowana w przypadku wyładunku i przeładunku.

(2) Niepotrzebne skreślić.

(3) Podpis i pieczęć muszą być w kolorze innym niż druk.

DYREKTYWA RADY 92/119/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta zostały wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót żywymi zwierzętami stanowi ważne źródło dochodów ludności rolniczej;

konieczność ustanowienia na poziomie wspólnotowym środków kontroli, podejmowanych w przypadku wybuchu choroby, w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora rolnego i przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

ognisko tej choroby może w krótkim czasie przybrać rozmiary epidemii, powodując śmiertelność i straty, które mogą z kolei doprowadzić do gwałtownego spadku rentowności hodowli;

należy podjąć środki kontroli kiedy tylko pojawi się podejrzenie wystąpienia choroby, aby umożliwić podjęcie natychmiastowych i skutecznych działań jak tylko obecność choroby zostanie potwierdzona;

podejmowane środki muszą dopuszczać zapobieganie rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności poprzez staranne kontrolowanie przemieszczania się zwierząt i produktów mogących przenosić infekcję;

zapobieganie chorobom we Wspólnocie nie powinno opierać się na polityce szczepień; jednakże, ważne jest poczynienie przygotowań do szczepień, jeżeli powaga okoliczności wymaga takiego działania;

w celu zapewnienia rozpoznania wszystkich szczepionych zwierząt, niezbędna jest identyfikacja tych zwierząt; w celu udzielenia koniecznych gwarancji, moc szczepionki musi

¹ Dz.U. nr C 148 z 7.06.1991, str. 12.

² Dz.U. nr C 280 z 28.04.1992, str. 124.

³ Dz.U. nr C 339 z 31.12.1991, str. 12.

być zatwierdzona przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

staranne badanie epidemiologiczne jest istotne dla zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób; Państwa Członkowskie muszą powołać w tym celu specjalne jednostki;

w celu zapewnienia skuteczności systemu kontroli, rozpoznanie choroby musi być zharmonizowane i musi być przeprowadzane pod nadzorem wyznaczonych laboratoriów, których koordynacja może być prowadzona przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

art. 3 decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁴ stosuje się w przypadku wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załączniku I;

wspólne środki mające na celu kontrolę tych chorób tworzą podstawę utrzymywania jednolitej normy zdrowia zwierząt;

należy także ustanowić szczególne przepisy dla każdej choroby, począwszy od choroby pęcherzykowej świń,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia ogólne wspólnotowe środki kontroli, które mają być stosowane w razie wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1. *gospodarstwo*: oznacza wszelkie przedsiębiorstwo (rolne lub inne) położone na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym zwierzęta są trzymane lub hodowane;
2. *zwierzę*: oznacza każde zwierzę domowe należące do gatunku mogącego być bezpośrednio dotkniętym daną chorobą lub każde dzikie zwierzę - kręgowiec, co do którego istnieje prawdopodobieństwo udziału w epidemii choroby, jako nosiciela lub rezerwuaru choroby zakaźnej;
3. *wektor*: oznacza każde dzikie zwierzę kręgowce lub bezkręgowce, które może mechanicznie lub biologicznie przekazywać i rozprzestrzeniać dany czynnik choroby;
4. *właściciel lub opiekun*: oznacza każdą osobę lub osoby, fizyczne lub prawne, będące właścicielem zwierząt, lub którym powierzono hodowanie wymienionych zwierząt, za wynagrodzeniem finansowym lub nieodpłatnie;
5. *okres inkubacji*: oznacza prawdopodobny okres upływający między narażeniem się na działanie czynnika choroby i początkiem objawów klinicznych. Czas trwania tego

⁴ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. nr L 66 z 13.03.1991, str. 18).

okresu to okres określony w załączniku I dla danej choroby;

6. *potwierdzenie choroby zakaźnej*: oznacza oświadczenie właściwego organu o wystąpieniu jednej z chorób wymienionych w załączniku I, które zostało oparte na wynikach laboratoryjnych; w przypadku epidemii, właściwy organ może także potwierdzić obecność choroby na podstawie wyników klinicznych i/lub epidemiologicznych;
7. *właściwy organ*: oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego odpowiedzialny za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych lub inny organ weterynaryjny, któremu delegowano tę odpowiedzialność;
8. *urzędowy lekarz weterynarii*: oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, by istniał obowiązek natychmiastowego powiadomienia właściwego organu o podejrzeniu wystąpienia jednej z chorób wymienionych w załączniku I.

Artykuł 4

1. Jeżeli istnieje podejrzenie, że zwierzęta w gospodarstwie są zakażone lub zarażone jedną z chorób wymienionych w załączniku I, Państwa Członkowskie zapewniają niezwłocznie wszczęcie przez urzędowego lekarza weterynarii dochodzenia z urzędu w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności danej choroby, w szczególności obowiązku pobrania przez niego próbek niezbędnych do badania laboratoryjnego. W tym celu zwierzęta, o których mowa, mogą zostać przetransportowane do laboratoriów pod nadzorem właściwego organu, która podejmuje stosowne kroki w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się choroby.

2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby, gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez właściwy organ, który w szczególności wymaga:

- a) sporządzenia spisu wszystkich kategorii zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę, liczby zwierząt już padłych, zarażonych lub które mogły ulec zakażeniu lub zarażeniu; spis należy aktualizować w celu uwzględnienia zwierząt urodzonych lub padłych w trakcie okresu podejrzenia; informacje w spisie muszą być aktualizowane i okazane na żądanie, a także mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;
- b) trzymania w razie potrzeby wszystkich zwierząt znajdujących się w gospodarstwie, które należą do gatunków podatnych na chorobę w swoich pomieszczeniach lub zamknięcia ich w innym miejscu, gdzie mogą być odizolowane, w stosownych przypadkach biorąc pod uwagę możliwą rolę wektorów;
- c) by żadne zwierzęta należące do gatunków podatnych nie wchodziły na teren gospodarstwa ani go nie opuszczały;
- d) zakazu przemieszczania:

- osób, zwierząt należących do innych gatunków niepodatnych na chorobę i pojazdów do lub z gospodarstwa,
 - mięsa lub zwierząt padłych, paszy zwierzęcej, sprzętu, odpadów, odchodów, ściółki, obornika lub czegokolwiek, co może przenosić daną chorobę;
- e) uzyskania zezwolenia właściwego organu, który określa warunki zapobiegania ryzyku rozprzestrzenienia się choroby; zainstalowanie odpowiednich środków dezynfekcji przy wejściach i wyjściach z budynków lub miejsc, w których trzymane są zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę oraz samego gospodarstwa;
- f) przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego zgodnie z art. 8.
3. Do czasu wprowadzenia środków urzędowych ustanowionych w ust. 2, właściciel lub opiekun zwierzęcia podejrzanego o chorobę podejmie wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyjątkiem lit. f) tego ustępu.
4. Właściwy organ może zastosować każdy ze środków przewidzianych w ust. 2 wobec innych gospodarstw, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym podejrzewa się obecność choroby uzasadniają podejrzenie co do możliwości zarażenia.
5. Środki określone w ust. 1 i 2 nie zostaną wycofane, dopóki podejrzenie występowania choroby nie zostanie wykluczone przez urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 5

1. Po urzędowym potwierdzeniu obecności jednej z chorób wymienionych w załączniku I w gospodarstwie, Państwo Członkowskie zapewnia, że w uzupełnieniu do środków określonych w art. 4 ust. 2, właściwy organ wymaga zastosowanie następujących środków:
- a) wszystkie zwierzęta w gospodarstwie należące do gatunków podatnych na chorobę mają być bezzwłocznie zabite na miejscu. Zwierzęta, które padły lub zostały zabite należy, jeżeli jest to możliwe, spalić, zakopać na miejscu albo zniszczyć w zakładzie utylizacji odpadów zwierzęcych. Działania te przeprowadza się w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko rozprzestrzeniania się czynnika choroby;
 - b) wszelkie substancje lub odpady, takie jak pasza zwierzęca, ściółka, obornik lub gnojowica, które mogły ulec skażeniu, są niszczone lub odpowiednio zagospodarowywane. Zagospodarowanie, przeprowadzone zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii, ma zapewnić zniszczenie wszelkich czynników lub wektorów czynników choroby;
 - c) po przeprowadzeniu działań wymienionych w lit. a) i b), budynki, w których mieściły się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę, ich otoczenie, pojazdy używane do przewozu i cały sprzęt, który mógł ulec skażeniu należy wyczyścić i zdezynfekować zgodnie z art. 16;
 - d) przeprowadza się dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8.

2. W razie zagospodarowania odpadów poprzez ich zakopanie, musi ono być wystarczająco głębokie, aby zapobiec wykopaniu przez zwierzęta mięsożerne padliny lub odpadów wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), oraz musi ono być dokonane w odpowiedniej glebie w celu zapobieżenia skażeniu wód gruntowych lub innym zagrożeniom zanieczyszczenia środowiska.

3. Właściwy organ może rozszerzyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 na inne sąsiednie gospodarstwa, jeżeli ich położenie, ukształtowanie lub kontakty z gospodarstwem, w którym potwierdzone zostało występowanie choroby, uzasadniają podejrzenie co do możliwości zakażenia.

4. Na wznowienie hodowli w gospodarstwie uzyskuje się zezwolenie właściwego organu, po dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii zadowolającej inspekcji z czyszczenia i dezynfekcji wykonanych zgodnie z art. 16.

Artykuł 6

Jeżeli dziko żyjące zwierzęta są zarażone lub podejrzewa się, że są zarażone, Państwa Członkowskie zapewniają podjęcie właściwych działań. Państwa Członkowskie powiadamiają o zastosowanych przez nie środkach Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego ustanowionego decyzją 68/361/EWG⁵.

Artykuł 7

1. W przypadku gospodarstw, które składają się z dwóch lub więcej oddzielnych jednostek produkcyjnych, właściwy organ może odstąpić od wymogów art. 5 ust. 1 lit. a) odnośnie do zdrowych jednostek produkcyjnych zarażonego gospodarstwa, pod warunkiem że urzędowy lekarz weterynarii potwierdził, że struktura i rozmiar tych jednostek oraz przeprowadzane w nich działania są całkowicie oddzielone od pomieszczeń przebywania, przetrzymywania, personelu, wyposażenia i żywienia, tak aby uniknąć rozprzestrzeniania się czynnika choroby z jednej jednostki do drugiej.

2. W razie odwołania się do przepisów ust. 1, zasady określone w decyzji Komisji 88/397/EWG⁶ stosuje się *mutatis mutandis*. Zasady te mogą być zmienione dla danej choroby na mocy procedury ustanowionej w art. 25 w celu uwzględnienia szczególnego charakteru choroby.

Artykuł 8

1. Dochodzenie epidemiologiczne dotyczy:

- a) długości okresu podczas którego choroba mogła występować w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem;
- b) możliwego źródła pochodzenia choroby w gospodarstwie i identyfikacji innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta należące do gatunków podatnych na chorobę i które mogły ulec zarażeniu lub zakażeniu;

⁵ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

⁶ Decyzja Komisji 88/397/EWG z dnia 12 lipca 1988 r. koordynująca zasady ustanowione przez Państwa Członkowskie w zastosowaniu art. 6 dyrektywy Rady 85/511/EWG (Dz.U. nr L 189 z 20.07.1988, str. 25).

- c) przepływ osób, zwierząt, zwierząt padłych, pojazdów, sprzętu lub wszelkich innych substancji, które mogły przenosić czynnik choroby do lub z danego gospodarstwa;
- d) właściwego występowania i rozprowadzania wektorów choroby.

2. Należy powołać jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do zapewnienia w miarę możliwości najszybszego zwalczania choroby oraz dla przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego.

Przepisy ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostają ustanowione przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 9

1. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uznaje na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 albo, z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostają poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdza lub uzna na podstawie potwierdzonych danych, że choroba mogła być przeniesiona z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 5 albo z tego ostatniego do innych gospodarstw w wyniku przemieszczania się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, te inne gospodarstwa zostaną poddane urzędowemu nadzorowi zgodnie z art. 4; nadzór ten nie zostanie zniesiony do czasu urzędowego wykluczenia podejrzenia występowania choroby w gospodarstwie.

3. Jeżeli gospodarstwo podlega przepisom ust. 2, właściwy organ utrzymuje w mocy przepisy art. 4 względem takiego gospodarstwa przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji właściwy dla każdej choroby, który nastąpił po prawdopodobnym czasie wystąpienia infekcji, ustalonym na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8.

4. Właściwy organ może, jeżeli uzna, że zezwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie środków przewidzianych w ust. 1 i 2 do części gospodarstwa i znajdujących się tam zwierząt, z zastrzeżeniem, iż gospodarstwo może wypełnić warunki określone w art. 7 lub znajdują się tam tylko zwierzęta należące do gatunków podatnych na choroby.

Artykuł 10

1. Po urzędowym potwierdzeniu rozpoznania jednej z chorób, o których mowa, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ ustanowi wokół zarażonego gospodarstwa strefę ochronną, o minimalnym promieniu trzech kilometrów, która zawiera się w strefie nadzorowanej o minimalnym promieniu 10 kilometrów. Ustanowienie stref musi uwzględniać czynniki geograficzne, administracyjne, ekologiczne i epidemiologiczne odnoszące się do chorób, o których mowa, oraz urządzenia monitorujące.

2. Jeżeli strefy znajdują się na terytorium więcej niż jednego Państwa Członkowskiego,

właściwe organy zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w ustanawianiu stref wymienionych w ust. 1. W razie konieczności, strefa ochronna i strefa nadzorowana zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

3. Na właściwie uzasadniony wniosek Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 może zostać podjęta decyzja o zmianie (w szczególności o zmniejszeniu lub zwiększeniu) granic stref ustanowionych w ust. 1 lub okresu stosowania ograniczeń, z uwzględnieniem:

- ich położenia geograficznego i czynników ekologicznych,
- warunków meteorologicznych,
- występowania, rozprzestrzeniania się i typów wektorów,
- wyników badań epidemiologicznych przeprowadzonych zgodnie z art. 8,
- wyników badań laboratoryjnych,
- rzeczywiście zastosowanych środków kontroli.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zapewniają, by w obszarze ochronnym były stosowane następujące środki:

- a) identyfikacja wszystkich gospodarstw w strefie ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
- b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę; badania klinicznego tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badania laboratoryjnego; prowadzenia rejestru wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość wizyt pozostanie proporcjonalna do stopnia zagrożenia epizootią w gospodarstwach największego ryzyka;
- c) zakaz przemieszczania i przewozu zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;
- d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie w którym są trzymane, z wyjątkiem przewozu pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni położonej w tej strefie w celu ich natychmiastowego uboju lub, jeżeli w strefie nie znajduje się rzeźnia pod nadzorem weterynaryjnym, do rzeźni w strefie nadzorowanej wyznaczonej przez właściwy organ. Przewóz ten może być zatwierdzony przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie ochronnej zostają utrzymane w mocy przynajmniej przez maksymalny okres inkubacji typowy dla danej choroby, po rozdysponowaniu zwierzętami z zarażonego gospodarstwa zgodnie z art. 5, i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może wyznaczyć okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie niezwłocznie informują Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Po upływie okresu wskazanego w akapicie pierwszym, przepisy stosowane do strefy nadzorowanej stosuje się również do strefy ochronnej.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają stosowanie w strefie nadzorowanej następujących środków:

- a) identyfikacja we wszystkich gospodarstwach zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę;
- b) zakaz przemieszczania zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę na drogach publicznych z wyjątkiem prowadzenia ich na pastwisko lub do budynków gospodarczych; właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez ich wyładowywania i zatrzymywania się;
- c) zezwolenie właściwego organu na przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w obrębie strefy nadzorowanej;
- d) pozostawienie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę wewnątrz strefy nadzorowanej przez maksymalny okres inkubacji, po tym, jak odnotowano najnowszy przypadek choroby. W późniejszym terminie zwierzęta mogą być usunięte z tej strefy w celu przewozu ich pod urzędowym nadzorem bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju. Zezwolenie takie może być udzielone przez właściwy organ tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że w stosunku do żadnego ze zwierząt nie zachodzi podejrzenie zarażenia. Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej zwierząt.

2. Środki zastosowane w strefie nadzorowanej zostają utrzymane w mocy przez okres przynajmniej równy maksymalnemu okresowi inkubacji po rozdysponowaniu zwierzętami z gospodarstwa zgodnie z art. 5 i po przeprowadzeniu czyszczenia i dezynfekcji zgodnie z art. 16. Jednakże, jeżeli choroba jest przenoszona przez wektor owada, właściwy organ może ustalić okres obowiązywania środków lub ustanowić przepisy dla ewentualnego wprowadzenia zwierząt wskaźnikowych. Państwa Członkowskie informują niezwłocznie Komisję i inne Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o zastosowanych przez nie środkach.

Artykuł 13

Jeżeli zakazy ustanowione w art. 11 ust. 1 lit. d) i art. 12 ust. 1 lit. d) pozostają w mocy powyżej 30 dni z powodu występowania dalszych przypadków choroby i w wyniku tego powstają problemy z przechowywaniem zwierząt, właściwy organ może, na wniosek właściciela wyjaśniającego jego podstawę, zezwolić na usunięcie zwierząt z gospodarstwa w strefie ochronnej lub strefie nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:

- a) urzędowy lekarz weterynarii sprawdził stan faktyczny,
- b) przeprowadzono inspekcję wszystkich zwierząt w gospodarstwie,
- c) zwierzęta, które mają być przewiezione przeszły badanie kliniczne z wynikiem negatywnym,
- d) każde ze zwierząt zostało oznakowane identyfikatorem usznym lub zidentyfikowane w inny przyjęty sposób,
- e) gospodarstwo miejsca przeznaczenia jest położone w strefie ochronnej lub w strefie nadzorowanej.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, w tym czyszczenie i dezynfekcję ciężarówek po przewozie w celu uniknięcia ryzyka rozprzestrzeniania się czynnika choroby w trakcie takiego przewozu.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwa władza podejmuje niezbędne środki w celu poinformowania o obowiązujących ograniczeniach przynajmniej osoby osiedlone w strefach ochronnej i nadzorowanej i czyni niezbędne przygotowania do wprowadzenia przez niego tych środków.

2. Jeżeli w danym regionie dana epidemia jest szczególnie poważna, Państwo Członkowskie przyjmuje dodatkowe środki zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26.

Artykuł 15

Na zasadzie odstępstwa od przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, przepisy szczególne odnoszące się do środków kontroli i zwalczania danej choroby:

- są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II odnoszącym się do choroby pęcherzykowej świń,
- są, dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I, przyjmowane przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną na wniosek Komisji.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) środki dezynfekcyjne i owadobójcze, które mają zostać zastosowane oraz ich stężenia, w razie potrzeby, zostały urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;

- b) czyszczenie, dezynfekcja i dezynsekcja były przeprowadzane pod urzędowym nadzorem:
- zgodnie z poleceniami przekazanymi przez urzędowego lekarza weterynarii,
 - oraz
 - w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika choroby;
- c) po zakończeniu czynności wymienionych w lit. b), urzędowy lekarz weterynarii upewnia się, że środki zastosowano poprawnie i że upłynął odpowiedni okres, nie krótszy niż 21 dni, dla zapewnienia, że dana choroba została w pełni zwalczona przed ponownym wprowadzeniem zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę.
2. Procedury czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa:
- są, w przypadku choroby pęcherzykowej świń, podane w załączniku II,
 - są określone, w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej choroby wymienionej w załączniku I, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 15 tiret drugie.

Artykuł 17

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w każdym Państwie Członkowskim wyznacza się:
- a) krajowe laboratorium w którym wyposażenie oraz doświadczony personel jest stale gotowy do pełnego oznaczania, w szczególności przy pierwszym przypadku wystąpienia danej choroby, typu, podtypu i wariantu odpowiedniego wirusa i potwierdzenie wyników otrzymanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
 - b) krajowe laboratorium, w którym testowane są odczynniki stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.
2. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych, oraz za stosowanie odczynników.
3. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z określonych chorób są odpowiedzialne za koordynację standardów i metod diagnostycznych ustalonych przez każde laboratorium dla rozpoznania tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu:
- a) mogą zaopatrywać krajowe laboratoria w odczynniki diagnostyczne;
 - b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;
 - c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;

- d) przechowują wyizolowane wirusy tych chorób z przypadków potwierdzonych w Państwach Członkowskich;
 - e) zapewnią potwierdzenie wyników pozytywnych uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.
4. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium właściwego w sprawie danej choroby, mogą korzystać z usług krajowego laboratorium innego Państwa Członkowskiego, mającego kompetencje w tym zakresie.
5. Wykaz krajowych laboratoriów dla choroby pęcherzykowej świń jest wymieniona w załączniku II.
6. Krajowe laboratoria wyznaczone dla każdej z wymienionych chorób współpracują z poszczególnymi laboratoriami wzorcowymi Wspólnoty określonymi w art. 18.
7. Komisja przyjmie szczegółowe przepisy wprowadzające niniejszy artykuł zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 18

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne właściwe dla choroby pęcherzykowej świń zostało wskazane w załączniku II.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne dla każdej z innych chorób wymienionych w załączniku I zostaną wyznaczone zgodnie z procedurą ustaloną art. 15 tiret drugie w kontekście przygotowania szczególnych środków dla każdej z chorób.
3. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratoriów określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostały ustanowione w załączniku III.

Artykuł 19

1. Szczepienie przeciw chorobom wymienionym w załączniku I nie może być przeprowadzane, za wyjątkiem, kiedy jest ono przeprowadzane jako uzupełnienie środków kontroli podjętych w chwili wystąpienia choroby, zgodnie z następującymi przepisami:
- a) decyzją o wprowadzeniu szczepienia jako uzupełnienia środków kontroli podjętą przez Komisję, w porozumieniu z zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26;
 - b) decyzja ta jest oparta w szczególności na następujących kryteriach:
 - stopień koncentracji zwierząt danych gatunków w zaatakowanej strefie,
 - charakterystyka i skład każdej ze stosowanych szczepionek,

- procedury nadzoru dystrybucji, składowania i stosowania szczepionek,
 - gatunek i wiek zwierząt, które mogą lub muszą być szczepione,
 - obszary, na których szczepienie może lub musi być przeprowadzone,
 - czas trwania akcji szczepień.
2. W przypadku określonym w ust. 1:
- a) zostanie zakazane szczepienie lub doszczepianie zwierząt należących do gatunków podatnych na daną chorobę w gospodarstwach określonych w art. 4;
 - b) zostaną zakazane zastrzyki z surowicy wysoce odpornościowej.
3. W razie odwołania się do szczepień, należy stosować następujące zasady:
- a) wszystkie szczepione zwierzęta muszą być oznaczone wyraźnym i czytelnym znakiem zgodnie ze sposobem przyjętym w procedurze przewidzianej w art. 25;
 - b) wszystkie szczepione zwierzęta muszą pozostać w strefie szczepienia, chyba, że zostaną wysłane do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ do natychmiastowego uboju, w którym to przypadku przemieszczanie zwierząt może być dozwolone tylko po przeprowadzeniu przez urzędowego lekarza weterynarii badania wszystkich zwierząt podatnych na chorobę w gospodarstwie i potwierdzeniu przez niego, że żadne ze zwierząt nie jest podejrzewane o zarażenie chorobą.
4. Po zakończeniu szczepień, przemieszczanie zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę ze strefy szczepienia może być dozwolone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26, po upływie okresu określonego w tej samej procedurze.
5. Państwa Członkowskie informują regularnie Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o postępie odnośnie podjętych środków szczepień.
6. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1, decyzja o wprowadzeniu szczepień interwencyjnych może być podjęta przez zainteresowane Państwo Członkowskie, po zawiadomieniu Komisji, pod warunkiem, że nie zostaną naruszone podstawowe interesy Wspólnoty. Decyzja taka musi w szczególności uwzględniać stopień koncentracji zwierząt w pewnych regionach, potrzebę ochrony poszczególnych ras i obszar geograficzny na którym jest przeprowadzane szczepienie. Decyzja taka zostanie niezwłocznie rozpatrzona, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 26 przez Stały Komitet Weterynaryjny, który może podjąć decyzję o utrzymaniu, zmianie lub rozszerzeniu środków lub też o zaprzestaniu ich stosowania.

Artykuł 20

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny do zastosowania odnośnie do wszystkich chorób wymienionych w załączniku I, który określa środki krajowe wprowadzane w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób, o których mowa.

Plan ten musi zezwalać na dostęp do pomieszczeń, sprzętu, personelu i innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i sprawnego zwalczenia ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne, które należy stosować podczas sporządzania planów interwencyjnych zostały określone w załączniku IV pkt 1-5 i 10, wraz z pkt. 6-9 odnoszącymi się do kryteriów przyjmowanych dla danej choroby. Państwa Członkowskie mogą jednakże ograniczyć się do stosowania kryteriów określonych w pkt. 6-9, jeżeli kryteria w pkt. 1-5 i 10 zostały już przyjęte kiedy plany zostały przedstawione w celu zastosowania środków kontroli wobec innej choroby.

3. Plany interwencyjne przygotowane zgodnie z kryteriami wymienionymi w załączniku IV zostaną przedłożone Komisji:

- (i) nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń;
- (ii) nie później niż sześć miesięcy po wprowadzeniu szczególnych środków dla innych chorób wymienionych w załączniku I.

4. Komisja bada plany interwencyjne w celu ustalenia, czy umożliwiają one osiągnięcie pożądanego celu i przedstawia zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu propozycje wymaganych poprawek, w szczególności, aby zapewnić ich zgodność z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie konieczności z poprawkami, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Plany mogą następnie być zmienione lub uzupełnione, zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia zmian okoliczności i szczególnego charakteru danej choroby.

Artykuł 21

Na zasadzie odstępstwa od warunków przewidzianych w art. 19 i 20 odnośnie do środków interwencyjnych, które mają być przyjęte przez Państwa Członkowskie w celu uwzględnienia naturalnych, geograficznych ograniczeń, w szczególności francuskich departamentów zamorskich, Azorów i Madery oraz ich oddalenia od głównej części terytorium Wspólnoty, zainteresowane Państwo Członkowskie uzyskuje zezwolenie na zastosowanie szczególnych środków kontroli właściwych dla każdej z chorób wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Zainteresowane Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego powiadamia Komisję i inne Państwa Członkowskie o środkach, jakie podjęło w tym zakresie, w szczególności o środkach kontroli wprowadzonych w celu zapewnienia, że zwierzęta z terytoriów, o których mowa lub produkty pochodzące od takich zwierząt nie są wysyłane do innych terytoriów Wspólnoty.

Zgodnie z procedurą informowania określoną w akapicie drugim, art. 20 stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 22

Eksperci Komisji mogą, we współpracy z właściwymi organami, w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą oni sprawdzić reprezentatywny procent gospodarstw, aby stwierdzić, czy właściwe organy sprawdzają, czy gospodarstwa te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na terytorium którego jest przeprowadzana kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy ekspertom wykonującym swoje obowiązki.

Szczegółowe zasady wprowadzenia niniejszego artykułu zostają określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25.

Artykuł 23

1. Zasady regulujące finansowy udział Wspólnoty w środkach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy zostały ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

2. W art. 3 decyzji 90/424/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) do wykazu chorób wyszczególnionych w ust. 1 dodaje się chorobę:

„choroba krwotoczna jeleni”

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zainteresowane Państwo Członkowskie kwalifikuje się również do udziału finansowego Wspólnoty, jeżeli w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób wymienionych w ust. 1, dwa lub więcej Państw Członkowskich współpracuje ściśle podczas kontroli epidemii, w szczególności w przeprowadzaniu badań epidemiologicznych i obserwacji choroby. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki danych rynków, podjęta zostaje decyzja co do specjalnego udziału finansowego Wspólnoty zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 41.”

Artykuł 24

1. Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji w razie potrzeby zmienia załączniki I, III i IV, w szczególności w celu uwzględnienia zmian w badaniach naukowych i metodach diagnostycznych.

2. Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, zmienić załącznik II, w szczególności w celu uwzględnienia zmian technicznych, technologicznych i metod diagnostycznych.

Artykuł 25

1. W razie stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący bezzwłocznie przedstawia tę kwestię Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie projektu w terminie określonym przez przewodniczącego w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje wydana większością głosów ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada ma przyjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek co do środków jakie powinny zostać podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty zwrócenia się do Rady, Rada nie stanowi, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 26

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia tę kwestię Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Głosy Państw Członkowskich w Komitecie są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia jest przyjęta większością 54 głosów.

4. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub, jeżeli opinia nie została przedstawiona, Komisja bezzwłocznie przedstawia Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie 15 dni od dnia w którym kwestia została jej przedłożona, Komisja przyjmuje proponowane środki i natychmiast wprowadza je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 27

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 października 1993 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Ustalenie ostatecznego terminu przeniesienia tych przepisów do ustawodawstwa krajowego na dzień 1 października 1993 r. nastąpi bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach przewidzianych w dyrektywie 90/425/EWG.

Artykuł 28

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ CHORÓB DO OBOWIĄZKOWEGO ZGŁOSZENIA

Choroba	Maksymalny okres inkubacji
Pomór bydła	21 dni
Pomór małych przeżuwaczy	21 dni
Choroba pęcherzykowa świń	28 dni
Choroba niebieskiego języka	40 dni
epizootyczna choroba krwotoczna jeleni	40 dni
Ospa owiec i kóz (Capripox)	21 dni
Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej	21 dni
Choroba cieszyńska	40 dni
Guzowata choroba skóry bydła	28 dni
Gorączka doliny Rift	30 dni

ZAŁĄCZNIK II

SZCZEGÓLNE ŚRODKI DO KONTROLI NIEKTÓRYCH CHORÓB

W uzupełnieniu przepisów ogólnych ustanowionych w niniejszej dyrektywie, należy stosować następujące środki szczególne dla choroby pęcherzykowej świń.

1. Opis choroby

Choroba trzody chlewnej, która jest klinicznie nie do odróżnienia od pryszczycy wywołuje pęcherzyki na tarczy ryja, wargach, języku i koronkach szpary międzyrąbicowej. Choroba przebiega z różnym nasileniem i może zarazić stado świń bez ujawnienia się przez wystąpienie zmian klinicznych. Wirus jest w stanie przetrwać przez długi okres poza ciałem nawet w świeżym mięsie; jest nadzwyczaj odporny na zwykłe środki odkażające i jest znany z trwałości i stabilności w zakresie 2,5-12 pH. W szczególności niezbędne są staranne czyszczenie i dezynfekcja.

2. Okres inkubacyjny

Do celów niniejszej dyrektywy, maksymalny okres inkubacji przyjmuje się na 28 dni.

3. Procedury diagnostyczne dla potwierdzenia i zróżnicowanej diagnozy choroby pęcherzykowej świń

Szczegółowe metody zbierania materiałów do diagnozy, laboratoryjne badania diagnostyczne, wykrywanie przeciwciał i ocena wyników badań laboratoryjnych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25 przed wejściem w życie dyrektywy.

4. Potwierdzenie występowania choroby pęcherzykowej świń

Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 6 niniejszej dyrektywy, występowanie choroby może być potwierdzone:

- a) w gospodarstwach, w których wirus choroby pęcherzykowej świń został wyizolowany ze świń lub z otoczenia;
- b) w gospodarstwach posiadających świnie seropozytywne na chorobę pęcherzykową świń, pod warunkiem, że u tych lub innych świń w gospodarstwie występują zmiany charakterystyczne dla choroby pęcherzykowej świń;
- c) w gospodarstwach posiadających świnie u których występują kliniczne objawy choroby lub które są seropozytywne, pod warunkiem, że istnieje bezpośredni związek epidemiologiczny z potwierdzonym ogniskiem choroby;
- d) w innych stadach, w których wykryto świnie seropozytywne. W tym przypadku właściwy organ, przed potwierdzeniem obecności choroby, podejmuje dalsze badania, w szczególności poprzez ponowne pobranie próbek i ponowne przetestowanie w odstępie 28 dni między ich pobraniem. Przepisy art. 4 są wiążące do zakończenia dalszych badań. Jeżeli dalsze badania nie dostarczą

dowodów obecności choroby, chociaż świnie są w dalszym ciągu seropozytywne, właściwy organ zapewnia, by testowane świnie były zabite i zniszczone pod jego nadzorem lub poddane ubojowi w rzeźni przez nią wyznaczonej na terytorium ich kraju.

Właściwy organ zapewnia, by od chwili przybycia do rzeźni świnie były przetrzymywane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń i by ich mięso było używane wyłącznie na rynku krajowym.

5. Laboratoria diagnostyczne

Belgia:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles
Dania:	Statens Veterinaere Institut for Virusforskning, Lindholm
Niemcy:	Bundeforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Paul – Ehrlich - Straße, 7400 Tübingen.
Francja:	Laboratoire central de recherche vétérinaire, Maisons – Alfort.
Grecja:	Ινστιτούτο Λοιμωδών και Παρασιτικών Νοσημάτων, Νεαπόλεως 21, Αγία Παρασκευή
Irlandia:	Institute for Animal Health, Pirbright, Woking,
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale della Lombardia e dell'Emilia Romana, Brescia.
Luksemburg:	Institut national de recherches vétérinaires, Groeselenberg 99, B-1180 Bruxelles.
Niderlandy:	Centraal Diergeneeskundig Institut, Lelystad.
Portugalia:	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária, Lisboa.
Hiszpania:	Laboratorio de Alta Seguridad Biológica (INIA), 28130 Madrid.

Zjednoczone Królestwo: Institute for Animal Health,
Pirbright,
Woking,
Surrey

6. Wspólnotowe laboratorium referencyjne

AFRC Institute for Animal Health,
Pirbright Laboratory,
Ash Road,
Pirbright,
Woking,
Surrey GU24 ONF,
Zjednoczone Królestwo.

7. Strefa ochronna

1. Rozmiary strefy ochronnej są zgodne z określonymi w art. 10 niniejszej dyrektywy.
2. W przypadku choroby pęcherzykowej świń, w drodze odstępstwa, środki ustanowione w art. 11 niniejszej dyrektywy zastępuje się środkami:
 - a) zidentyfikowanie wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
 - b) przeprowadzenie okresowych wizyt w gospodarstwach ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę, badania kliniczne tych zwierząt, w tym, w razie potrzeby, pobranie próbek do badań laboratoryjnych; trzeba prowadzić zapisy wizyt i poczynionych ustaleń, przy czym częstotliwość tych wizyt pozostaje proporcjonalna do stopnia zagrożenia wystąpienia epidemii w gospodarstwach największego ryzyka;
 - c) zakazane jest przemieszczanie i przewóz zwierząt należących do gatunków podatnych na chorobę po drogach publicznych i prywatnych, z wyłączeniem dróg zaopatrzeniowych gospodarstw. Właściwy organ może jednakże odstąpić od zakazu przewozu zwierząt drogą lub koleją bez wyładunku lub zatrzymywania;
 - d) jednakże, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25, możliwe jest odstępstwo dla świń przeznaczonych do uboju przybywających spoza strefy ochronnej i będących w drodze do rzeźni, która znajduje się w tej strefie;
 - e) zakazane jest opuszczanie ciężarówek i innych pojazdów oraz sprzętu wykorzystywanego w strefie ochronnej do przewozu świń i innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. pasze, obornik, gnojowica itd.) z:
 - (i) gospodarstwa położonego na obszarze strefy ochronnej;

(ii) strefy ochronnej;

(iii) rzeźni,

bez ich uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami przewidzianymi przez właściwy organ. W szczególności ciężarówki i inne pojazdy, które były wykorzystywane do przewozu świń nie mogą opuścić obszaru strefy ochronnej bez uprzedniej inspekcji dokonanej przez organ;

f) świnie nie mogą być przemieszczane z gospodarstwa, w którym są trzymane przez 21 dni od zakończenia wstępnego czyszczenia i dezynfekcji gospodarstwa zakażonego, jak ustanowiono w art. 26; po upływie 21 dni możliwe jest zezwolenie na przemieszczenie świń z gospodarstwa, o którym mowa:

(i) bezpośrednio do rzeźni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej znajdującej się w granicach stref ochronnej i nadzorowanej z zastrzeżeniem, że:

- została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,
- zostały przeprowadzone badania kliniczne świń, które mają być oddane do uboju;
- każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;
- świnie przewożone są w pojazdach opieczętowanych przez właściwy organ.

Właściwy organ odpowiedzialny za rzeźnię zostaje poinformowany o zamiarze wysłania do niej świń.

Po przybyciu do rzeźni świnie są trzymane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń. Pojazd i sprzęt wykorzystywany do przewozu zostaje wyczyszczony i zdezynfekowany przed opuszczeniem rzeźni.

Podczas badania przeprowadzonego w wyznaczonej rzeźni przed ubojem i po jego dokonaniu, właściwy organ zwraca uwagę na wszelkie objawy dotyczące obecności wirusa pęcherzykowej choroby świń.

W razie uboju świń na podstawie tych przepisów, pobrana zostaje statystycznie reprezentatywna próbka krwi. W przypadku pozytywnego wyniku jej badania prowadzącego do potwierdzenia wystąpienia choroby pęcherzykowej świń, zastosowanie znajdują

środki ustanowione w ust. 9 pkt 3;

(ii) w wyjątkowych okolicznościach, bezpośrednio do innych obiektów gospodarstw, a znajdujących się na obszarze strefy ochronnej, z zastrzeżeniem, że:

- została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie,
- zostały przeprowadzone badania kliniczne świń przeznaczonych do przemieszczenia, z wynikiem negatywnym;
- każda ze świń została oznaczona identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;

g) świeże mięso świń określone w lit. f) (i) zostaje oznaczone zgodnie z Załącznikiem do dyrektywy Rady 71/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷, a następnie poddane zabiegom zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁸. Czynności te dokonuje się w zakładzie wyznaczonym przez właściwy organ.

Mięso jest wysłane do tego zakładu pod warunkiem, że przesyłka zostanie opieczetowana przed wysłaniem i pozostaje zapieczetowana przez cały czas trwania transportu

Jednakże, na odpowiednio umotywowany wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 25 niniejszej dyrektywy, mogą być przyjmowane szczególne rozwiązania, w szczególności w odniesieniu do znakowania mięsa i jego późniejszego wykorzystania oraz przeznaczenia produktów przetworzonych.

3. Zastosowanie środków podejmowanych na obszarze strefy ochronnej jest kontynuowane co najmniej do czasu, gdy:

- a) zostaną podjęte wszystkie ze środki ustanowione w art. 16 niniejszej dyrektywy;
- b) zostanie przeprowadzone w odniesieniu do wszystkich gospodarstw na obszarze strefy ochronnej:
 - (i) badanie kliniczne świń, które wykazało, że nie mają objawów chorobowych na obecność pęcherzykowej choroby świń; oraz

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

⁸ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/687/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 16).

- (ii) serologiczne badanie próbki statystycznej świń, bez wykrycia przeciwciał choroby pęcherzykowej świń. Program przeglądu serologicznego uwzględnia kwestię przenoszenia pęcherzykowej choroby świń oraz sposobu, w jakim trzymane są świnię. Program zostaje zatwierdzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 25 niniejszej dyrektywy przed dniem jej wejścia w życie.

Badania i pobieranie próbek określone w (i) oraz (ii) nie mogą mieć miejsca przed upływem 28 dni od zakończenia wstępnych działań w zakresie czyszczenia i dezynfekcji zarażonego gospodarstwa.

- 4. Z chwilą, gdy upłynie termin, określony w pkt. 3, przepisy odnoszące się do strefy nadzorowanej stosuje się również w odniesieniu strefy ochronnej.

8. Strefa nadzorowana

- 1. Rozmiar strefy nadzorowanej określa się zgodnie z art. 10.
- 2. W przypadku choroby pęcherzykowej świń środki ustanowione w art. 12 niniejszej dyrektywy zastępuje się następującymi środkami:
 - a) zidentyfikowane zostają wszystkie gospodarstwa ze zwierzętami należącymi do gatunków podatnych na chorobę;
 - b) zezwala się na wszelkie przemieszczenia świń z gospodarstwa znajdującego się na obszarze strefy nadzorowanej, za wyjątkiem bezpośredniego przemieszczenia do rzeźni, z zastrzeżeniem, że świnię nie przybywały do tego gospodarstwa w ciągu poprzedzających 21 dni; właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta prowadzi rejestr przemieszczania świń;
 - c) właściwy organ może zezwalać na przemieszczenie świń ze strefy nadzorowanej, z zastrzeżeniem, że:
 - w okresie 48 godzin poprzedzających takie przemieszczenie została przeprowadzona inspekcja wszystkich świń w gospodarstwie;
 - w okresie 48 godzin poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone badanie kliniczne świń, z wynikiem negatywnym;
 - w okresie 14 dni poprzedzających przemieszczenie zostało przeprowadzone serologiczne badanie statystycznej próbki świń przeznaczonych do przemieszczenia, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń. Jednakże, w przypadku świń przeznaczonych do uboju, badanie serologiczne może zostać przeprowadzone na podstawie próbek krwi pobranych w rzeźni przeznaczenia wyznaczonej przez właściwy organ na swoim terytorium. W przypadku wyniku pozytywnego potwierdzającego obecność pęcherzykowej choroby świń, stosuje się środki określone w ust. 9 pkt 3;

- każda ze świń została oznakowana identyfikatorem usznym lub zidentyfikowana w inny przyjęty sposób;
 - ciężarówki i inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystywany do przewozu świń muszą być oczyszczone i zdezynfekowane po każdym takim transporcie;
- d) zakazane zostanie opuszczanie strefy nadzorowanej przez ciężarówki, inne pojazdy oraz sprzęt wykorzystany do przewozu świń, innego żywego inwentarza lub materiałów, które mogły być skażone w trakcie użycia na obszarze strefy nadzorowanej, bez uprzedniego oczyszczenia i zdezynfekowania zgodnie z procedurami ustanowionymi przez właściwy organ po każdym takim przewozie.
3. a) Rozmiary strefy nadzorowanej mogą zostać zmienione zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 10 ust. 3.
- b) Środki podejmowane w strefie nadzorowanej stosuje się co najmniej do czasu, gdy:
- (i) zostaną podjęte wszystkie środki ustanowione w art. 16;
 - (ii) zostaną podjęte wszystkie środki wymagane w odniesieniu do strefy ochronnej.

9. Ogólne środki wspólne

W przypadku wystąpienia choroby pęcherzykowej świń stosuje się następujące dodatkowe środki:

1. w przypadkach, gdy obecność choroby pęcherzykowej świń zostaje urzędowo potwierdzona, Państwa Członkowskie zapewniają, że, w uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 4 ust. 2 i art. 5 niniejszej dyrektywy, mięso świń poddanych ubojowi w okresie między prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a zastosowaniem środków urzędowych zostało, w każdym przypadku, odnalezione i zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa choroby pęcherzykowej świń;
2. jeżeli urzędowy lekarz weterynarii ma podstawy do podejrzeń, że świnie w którymkolwiek gospodarstwie mogły zostać zarażone w wyniku przemieszczenia się osób, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób, to świnie w gospodarstwie podlegają ograniczeniom dotyczącym przemieszczania, określonych w art. 9 niniejszej dyrektywy co najmniej do czasu, gdy gospodarstwo zostanie poddane:
 - a) badaniu klinicznemu świń, z wynikiem negatywnym;
 - b) badaniu serologicznemu statycznej próbki świń, bez wykrycia przeciwciał pęcherzykowej choroby świń, zgodnie z ust. 7 pkt 3 lit. b) pkt (ii).

Badania określone w lit. a) i b) nie mogą być przeprowadzone przed upływem 28 dni od chwili prawdopodobnego zarażenia gospodarstwa w wyniku przemieszczania się ludzi, zwierząt, pojazdów lub w inny sposób.

3. W razie potwierdzenia obecności choroby pęcherzykowej świń w rzeźni, właściwy organ zapewnia, aby:
 - a) dokonano niezwłocznie uboju wszystkich świń znajdujących się w rzeźni;
 - b) zwierzęta padłe i odpadki poubojowe pochodzące z zarażonych i zakażonych świń zostały zniszczone pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć rozprzestrzeniania się wirusa choroby pęcherzykowej świń;
 - c) nastąpiło oczyszczenie i dezynfekcja budynków i wyposażenia, w tym pojazdów, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z instrukcjami ustanowionymi przez właściwy organ;
 - d) zostało przeprowadzone dochodzenie epidemiologiczne zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy;
 - e) żadne świny nie były ponownie sprowadzane w celu dokonania uboju co najmniej 24 godzin po zakończeniu czyszczenia i dezynfekcji przeprowadzonych zgodnie z lit. c).

10. Czyszczenie i dezynfekcja zarażonych budynków

W uzupełnieniu do środków ustanowionych w art. 16 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. *Procedura wstępnego czyszczenia i dezynfekcji*

- a) Z chwilą usunięcia padłych świń w celu ich zniszczenia, te części gospodarstwa, w których trzymane były świny, i inne części gospodarstwa, które zostały skażone podczas dokonywania uboju, powinny zostać spryskane środkiem dezynfekującym zatwierdzonym zgodnie z art. 16, w stężeniu właściwym dla pęcherzykowej choroby świń. Użyty środek dezynfekcyjny powinien pozostawać na powierzchni co najmniej 24 godziny.
- b) Wszelki rozrzucone fragmenty tkanek lub porozlewana krew powinny zostać starannie zebrane i zniszczone wraz ze zwłokami zwierząt (uboju powinno się zawsze dokonywać na nieprzepuszczalnej powierzchni).

2. *Procedura dalszego czyszczenia i dezynfekcji*

- a) Obornik, ściółka, skażony pokarm, itd. powinny zostać usunięte z budynków, zgromadzone w pryzmach i spryskane zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Gnojowica powinna zostać poddana odpowiednim zabiegom zabicia wirusa.

- b) Wszelkie przenośne urządzenia powinny zostać usunięte z pomieszczeń oraz pojedynczo oczyszczone i zdezynfekowane.
- c) Tłuszcz i inne zabrudzenia powinny być usunięte z powierzchni poprzez nawilżenie środkiem neutralizującym, a następnie zmyte wodą pod ciśnieniem.
- d) Dalsze stosowanie środka dezynfekującego powinno nastąpić poprzez spryskanie wszystkich powierzchni.
- e) Dające się zapieczętować pomieszczenia powinny być poddane odymianiu.
- f) Po inspekcji dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii należy uzgodnić zakres koniecznych napraw uszkodzonych podłóg, ścian itd. i niezwłocznie przeprowadzić odpowiednie roboty.
- g) Należy dokonać kontroli zakończonych napraw, aby zapewnić, że zostały wykonane w sposób zadawalający.
- h) Części pomieszczeń wolne od materiałów palnych można poddać zabiegom gorąca przy użyciu urządzenia do wypalania.
- i) Powierzchnie powinny zostać spryskane alkalicznym środkiem dezynfekcyjnym mającym pH wyższe niż 12,5 lub innym zatwierdzonym środkiem dezynfekcyjnym. Środek dezynfekcyjny należy spłukać po upływie 24 godzin.

3. *Procedura ostatecznego czyszczenia i dezynfekcji*

Zabiegi przy użyciu urządzenia do wypalania lub alkalicznego środka dezynfekcyjnego (ust. 2 lit. h) lub i)) powinny zostać powtórzone po upływie 14 dni.

11. **Odtworzenie zarażonego stada**

W uzupełnieniu środków ustanowionych w art. 5 ust. 4 niniejszej dyrektywy, stosuje się również następujące środki:

1. Odtwarzania stada nie można rozpocząć przed upływem czterech tygodni od zakończenia pełnej dezynfekcji pomieszczeń, tj. trzeciego etapu procedur dotyczących czyszczenia i dezynfekcji.
2. Przy ponownym wprowadzeniu świń uwzględnia się sposób prowadzenia działalności przez gospodarstwo, które musi być zgodne z jedną z następujących procedur:
 - a) w przypadku gospodarstw trzymających świnię na wolnym powietrzu, odtwarzanie stada rozpoczyna się od wprowadzenia ograniczonej liczby prosiąt wskaźnikowych, które zostały uprzednio zbadane z wynikiem

negatywnym na obecność przeciwciał wirusa choroby pęcherzykowej świń. Prosięta wskaźnikowe są umieszczone, zgodnie z warunkami ustalonymi przez właściwy organ, na obszarze całego zarażonego gospodarstwa i poddane badaniu klinicznemu 28 dni po umieszczeniu ich w gospodarstwie, oraz pobraniu próbek do celów badania serologicznego.

Jeżeli żadne z prosiąt nie wykazuje klinicznych dowodów potwierdzających obecność pęcherzykowej choroby świń i nie zostały rozwinięte przeciwciała wirusa choroby, może mieć miejsce pełne odtworzenie stada;

- b) dla innych form hodowli, odtwarzanie stada świń następuje albo zgodnie z zachowaniem środków przewidzianych w lit. a) albo w drodze pełnego odtworzenia stada, z zastrzeżeniem, że:
- wszystkie świnię przybędą w okresie ośmiu dni i będą pochodzić z gospodarstw znajdujących się poza obszarami ograniczonymi w związku z pęcherzykową chorobą świń oraz są seronegatywne,
 - żadna ze świń nie może opuścić gospodarstwa przez okres 60 dni od przybycia ostatniej ze świń,
 - odbudowane stado poddane są badaniu klinicznemu i serologicznemu zgodnie z warunkami określonymi przez właściwy organ. Badania te mogą być przeprowadzone najwcześniej w 28 dniu po przybyciu ostatniej świni.

12. Najpóźniej do dnia 1 października 1997 r., Komisja przedkłada Radzie sprawozdanie przygotowane na podstawie opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego w sprawie rozwoju badań i procedur diagnostycznych, jak również rozwoju działań technicznych i naukowych w zakresie pęcherzykowej choroby świń wraz z odpowiednimi wnioskami wynikającymi z ustaleń zawartych w sprawozdaniu. Rada stanowi większością kwalifikowaną nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od ich przedłożenia.

ZAŁĄCZNIK III

WSPÓLNOTOWE LABORATORIA REFERENCYJNE DLA DANYCH CHORÓB

Zakres funkcji i obowiązków wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla poszczególnych chorób obejmuje:

1. koordynację, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich dla diagnozowania danych chorób, w szczególności poprzez:
 - a) typowanie, składowanie i dostarczanie szczepów wirusów choroby w celu wykonania testów serologicznych i przygotowania odpowiedniej surowicy z przeciwciałami;
 - b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu dokonania normalizacji testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - c) tworzenie i utrzymywanie zbioru szczepów wirusów i wyizolowanych próbek danej choroby;
 - d) organizowanie na poziomie wspólnotowym okresowych badań porównawczych w odniesieniu do procedur diagnostycznych;
 - e) gromadzenie i zestawianie danych i informacji o stosowanych metodach diagnostycznych i wynikach testów przeprowadzanych we Wspólnocie;
 - f) dokonywanie charakterystyki wyizolowanych próbek wirusa danej choroby przy zastosowaniu najnowocześniejszych metod dla umożliwienia większego zrozumienia epizootologii choroby;
 - g) dotrzymanie kroku rozwojowi zachodzącemu na świecie w zakresie nadzorowania, epizootologii i zapobiegania w odniesieniu do danej choroby;
 - h) utrzymywanie poziomu najwyższego wyspecjalizowania w odniesieniu do wirusa danej choroby i innych odpowiednich wirusów w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - i) pozyskanie dokładnej wiedzy w zakresie przygotowania i stosowania produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych w walce z daną chorobą;
2. udzielanie skutecznej pomocy w diagnozowaniu ognisk choroby w Państwach Członkowskich poprzez przyjmowanie wyizolowanych próbek wirusa do potwierdzającego zdiagnozowania, scharakteryzowania i dla przeprowadzenia badań epizootologicznych;
3. umożliwianie szkoleń ekspertów w zakresie diagnostyki laboratoryjnej z uwzględnieniem potrzeby harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie.

ZAŁĄCZNIK IV

MINIMALNE KRYTERIA W ODNIESIENIU DO PLANÓW INTERWENCYJNYCH

Plany interwencyjne spełniają co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie centrum kryzysowego na szczeblu krajowym, którego zadaniem będzie koordynacja wszystkich środków podjętych w związku z kryzysem w zainteresowanym Państwie Członkowskim;
2. stworzenie wykazu lokalnych centrów kontroli chorób dysponujących odpowiednim wyposażeniem umożliwiającym koordynowanie stosowania środków kontroli choroby na szczeblu lokalnym;
3. dostarczenie szczegółowej informacji na temat personelu zajmującego się stosowaniem środków kontroli choroby, ich umiejętnościach i zakresie ich obowiązków;
4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami / organizacjami bezpośrednio lub pośrednio zaangażowanymi w działania związane z walką z ogniskiem choroby;
5. udostępnienie wyposażenia i odpowiednich materiałów w celu prawidłowego przeprowadzania działań związanych z kontrolowaniem choroby;
6. sporządzenie szczegółowych instrukcji w zakresie działań, które należy podjąć w razie podejrzenia i potwierdzenia infekcji lub zarażenia, w tym odnośnie sposobu usuwania zwierząt padłych;
7. przeprowadzanie szkoleń w celu podnoszenia i rozwijania umiejętności personelu w zakresie zwalczania chorób i procedur administracyjnych;
8. dysponowanie przez laboratoria diagnostyczne wyposażeniem do przeprowadzenia badań pośmiertnych, konieczną zdolnością dokonywania badań serologicznych, histologicznych itd., oraz dysponowanie specjalistami odnośnie do szybkiego diagnozowania. Muszą być zapewnione rozwiązania dla szybkiego przewozu próbek;
9. szacowanie ilości potrzebnych szczepionek przeciwko danej chorobie, w przypadku decyzji przeprowadzania akcji szczepień interwencyjnych;
10. ustanowienie przepisów nadających uprawnienia niezbędne do wprowadzania planów interwencyjnych.

DYREKTYWA RADY 2002/60/WE

z dnia 27 czerwca 2002 r.

ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzającą ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń¹, w szczególności jej art. 15 i art. 24 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ogólne środki ustanowione w dyrektywie 92/119/EWG mają na celu zapobieganie dalszemu szerzeniu się niektórych chorób zwierząt o głównym znaczeniu gospodarczym, w szczególności kontrolowanie przemieszczania się zwierząt i produktów mogących rozprzestrzeniać infekcję.
- (2) Międzynarodowe Biuro Epizootii (OIE) jest technicznym organem referencyjnym do spraw zdrowia zwierząt, uznanym przez Światową Organizację Handlu. Sporządziło ono wykaz chorób epidemicznych zwierząt o głównym znaczeniu gospodarczym (wykaz A).
- (3) Odpowiednie i konieczne jest, aby dyrektywa 92/119/EWG dotyczyła wszystkich chorób epidemicznych zwierząt zawartych w wykazie A, z wyjątkiem tych, dla których ustanowiono już przepisy szczególne na poziomie wspólnotowym.
- (4) Choroba cieszyńska nie jest już uwzględniona w wykazie A. Dlatego właściwym jest usunięcie tej choroby z wykazu określonego w załączniku I do dyrektywy 92/119/EWG.
- (5) Afrykański pomór świń jest chorobą o głównym znaczeniu gospodarczym, uwzględnioną w wykazie A, występującą na niektórych ograniczonych obszarach Wspólnoty. Dlatego też właściwym jest uchwalenie środków wspólnotowych zwalczania tej choroby.
- (6) Afrykański pomór świń powinien być uwzględniony w wykazie określonym w

¹ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 69. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

załączniku I do dyrektywy 92/119/EWG oraz należy ustanowić przepisy szczególne w celu jego zwalczania, zgodnie z art. 15 wyżej wymienionej dyrektywy.

- (7) Należy przyjąć środki w celu kontrolowania przemieszczania się świń oraz produktów z nich pochodzących z obszarów objętych ograniczeniami z powodu wybuchu afrykańskiego pomoru świń. Środki te powinny mieć charakter podobny do tych ustanowionych na poziomie wspólnotowym w celu zwalczania innych chorób świń, takich jak choroba pęcherzykowa świń i klasyczny pomór świń.
- (8) Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń², powinna być stosowana w szczególności jako wzorzec dla ustanawiania szczególnych środków zwalczania afrykańskiego pomoru świń. Jednakże, należy wprowadzić dostosowania, szczególnie z powodu różnic pomiędzy tymi dwiema chorobami, obecnego braku szczepionek, oraz w szczególności z powodu okresu inkubacji afrykańskiego pomoru świń i możliwości przenoszenia tej choroby przez nosicieli.
- (9) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji³,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne środki wspólnotowe zwalczania afrykańskiego pomoru świń.

Niniejsza dyrektywa usuwa chorobę cieszyńską z grupy chorób, do których stosuje się ogólne środki kontroli ustanowione w dyrektywie 92/119/EWG.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „świnia” oznacza wszystkie zwierzęta z rodziny *Suidae*, włącznie z dzikami;
- b) „dzik” oznacza świnie, która nie jest trzymana lub hodowana w gospodarstwie;
- c) „gospodarstwo” oznacza obszar rolny lub inny na terenie Państwa Członkowskiego, na którym świnie są hodowane lub trzymane na stałe lub tymczasowo. Definicja ta nie obejmuje ubojni, środków transportu ani ogrodzonych obszarów, gdzie trzyma się dziki oraz gdzie można na nie polować; takie ogrodzone obszary muszą mieć strukturę i rozmiary, które powodują, iż środki ustanowione w art. 5 ust. 1 nie mają zastosowania;

² Dz.U. L 316 z 1.12.2001, str. 5.

³ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- d) „instrukcja diagnostyczna” oznacza instrukcję diagnostyczną określoną w art. 18 ust. 3;
- e) „świnia podejrzana o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń” oznacza wszystkie świny i tusze wieprzowe wykazujące objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany patologiczne lub reakcję na badania laboratoryjne przeprowadzone zgodnie z instrukcją diagnostyczną, które wykazują możliwość obecności afrykańskiego pomoru świń;
- f) „przypadek chorobowy afrykańskiego pomoru świń” lub „świnia zarażona afrykańskim pomorem świń” oznacza każdą świnię lub tuszę wieprzową:
- w przypadku której urzędowo stwierdzono objawy kliniczne lub pośmiertne zmiany patologiczne związane z afrykańskim pomorem świń, oraz
 - u której urzędowo stwierdzono obecność choroby w wyniku badań laboratoryjnych przeprowadzonych zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
- g) „ognisko afrykańskiego pomoru świń” oznacza gospodarstwo, w którym wykryto jeden lub kilka przypadków afrykańskiego pomoru świń;
- h) „ognisko pierwotne” oznacza ognisko w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁴;
- i) „obszar zakażony” oznacza obszar Państwa Członkowskiego na którym, po stwierdzeniu jednego lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń u dzików, stosuje się środki zwalczania choroby zgodnie z art. 15 lub 16;
- j) „przypadek pierwotny afrykańskiego pomoru świń u dzików” oznacza każdy przypadek afrykańskiego pomoru świń wykryty u dzików na obszarach, na których nie stosuje się żadnych środków zgodnie z art. 15 lub 16;
- k) „gospodarstwo kontaktowe” oznacza gospodarstwo do którego afrykański pomór świń mógł się przedostać, na skutek umiejscowienia, przemieszczania się osób, świń lub pojazdów lub w jakikolwiek inny sposób;
- l) „właściciel” oznacza każdą osobę lub osoby fizyczne lub prawne, które posiadają prawo własności świń, lub którym zarzuca się trzymanie wyżej wymienionych zwierząt, dla zysku lub też nie;
- m) „właściwy organ” oznacza właściwy organ w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 90/425/EWG⁵;

⁴ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE (Dz.U. L 235 z 19.9.2000, str. 27).

⁵ Dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

- n) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ Państwa Członkowskiego;
- o) „przetwarzanie” oznacza jeden z rodzajów obróbki materiału wysokiego ryzyka ustanowionych w art. 3 dyrektywy 90/667/EWG⁶, stosowanych w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń;
- p) „zabijanie” oznacza zabijanie świń w rozumieniu art. 2 ust. 6 dyrektywy 93/119/EWG⁷;
- q) „ubój” oznacza ubój świń w rozumieniu art. 2 ust. 7 dyrektywy 93/119/EWG;
- r) „nosiciel” oznacza kleszcza z gatunku *Ornithodoros erraticus*.

Artykuł 3

Powiadamianie o afrykańskim pomorze świń

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ jest obowiązkowo i natychmiast powiadamiany o obecności lub podejrzeniu obecności afrykańskiego pomoru świń.
2. Bez uszczerbku dla istniejących przepisów prawa wspólnotowego w sprawie powiadamiania o ogniskach chorób zwierząt, Państwo Członkowskie, na terytorium którego stwierdzono występowanie afrykańskiego pomoru świń:
 - a) powiadamia o chorobie i dostarcza informacji Komisji i innym Państwom Członkowskim zgodnie z załącznikiem I w sprawie:
 - ognisk afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych w gospodarstwach,
 - przypadków afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych w ubojniach lub środkach transportu,
 - przypadków pierwotnych afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych u dzików,
 - wyników dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
 - b) dostarcza informacje Komisji i innym Państwom Członkowskim w sprawie kolejnych przypadków afrykańskiego pomoru świń stwierdzonych u dzików na obszarach zakażonych, zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. a) i ust. 4.

Artykuł 4

Środki w przypadkach podejrzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie

⁶ Dyrektywa Rady z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁷ Dyrektywa Rady z dnia 22 grudnia 1993 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas uboju lub zabijania (Dz.U. L 340 z 31.12.1993, str. 21).

1. W przypadku, gdy w gospodarstwie znajduje się jedna lub więcej świń podejrzanych o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ niezwłocznie rozpoczął urzędowe dochodzenie mające na celu stwierdzenie lub wykluczenie obecności wyżej wymienionej choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

Podczas wizyty urzędowego lekarza weterynarii w gospodarstwie, przeprowadza się również kontrolę rejestru i oznakowania identyfikacyjnego świń określonego w art. 4 i 5 dyrektywy Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt⁸.

2. W przypadku, gdy właściwy organ stwierdza, że nie można wykluczyć obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie, musi niezwłocznie umieścić gospodarstwo pod urzędowym nadzorem i w szczególności zarządzić, co następuje:

- a) wszystkie świny różnych kategorii w gospodarstwie muszą być policzone i należy sporządzić wykaz obejmujący liczbę świń z każdej kategorii, które zachorowały, padły lub są podejrzane o zarażenie; wykaz musi być uaktualniany z uwzględnieniem świń urodzonych i padłych w okresie podejrzenia o chorobę; informacje na temat wykazu są dostępne na życzenie i mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;
- b) wszystkie świny w gospodarstwie pozostają w swoich pomieszczeniach lub są przetrzymywane w innym miejscu tak, aby były odizolowane;
- c) żadna świnia nie może zostać wpuszczona lub wypuszczona z terenu gospodarstwa. Właściwy organ może, w miarę potrzeby, rozszerzyć zakaz opuszczania gospodarstwa na inne gatunki zwierząt i zażądać zastosowania właściwych środków w celu zniszczenia gryzoni lub insektów;
- d) żadna tusza wieprzowa nie może opuścić terenu gospodarstwa bez zezwolenia udzielonego przez właściwy organ;
- e) mięso, produkty wieprzowe, nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń, pasza dla zwierząt, narzędzia, materiały lub odpady, które mogłyby przenieść afrykański pomór świń nie mogą opuścić terenu gospodarstwa bez zezwolenia wydanego przez właściwy organ; mięso, produkty wieprzowe, nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstwa w celach handlu wewnątrzspółnotowego;
- f) przemieszczanie się osób z gospodarstwa lub do gospodarstwa odbywa się za zezwoleniem wydanym przez właściwy organ;
- g) przemieszczanie pojazdów do gospodarstwa lub z gospodarstwa odbywa się za zezwoleniem wydanym przez właściwy organ;
- h) używa się właściwych środków dezynfekujących przy wejściach i wyjściach do pomieszczeń, gdzie trzymane są świny, oraz budynków gospodarstwa; wszystkie osoby wchodzące lub opuszczające gospodarstwa trzodowe, muszą postępować zgodnie z odpowiednimi zasadami higieny niezbędnymi do zmniejszenia ryzyka szerzenia się

⁸ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 32. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

wirusa afrykańskiego pomoru świń. Dodatkowo, wszystkie środki transportu są starannie dezynfekowane przed opuszczeniem gospodarstwa;

- i) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8.
3. W przypadku, gdy wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, właściwy organ:
 - a) może zastosować środki przewidziane w art. 5 ust. 1 w gospodarstwie określonym w ust. 2 niniejszego artykułu; jednakże, właściwy organ może, jeśli stwierdzi że pozwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie tych środków wyłącznie do świń podejrzanych o zarażenie lub zarażonych wirusem afrykańskiego pomoru świń i do tej części gospodarstwa, gdzie świnię były trzymane, pod warunkiem że świnię te były trzymane i karmione w pełnej separacji od innych świń w tym gospodarstwie. W każdym przypadku należy pobrać odpowiednią ilość próbek z zabitych świń, w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń, zgodnie z instrukcją diagnostyczną;
 - b) może ustanowić tymczasową strefę kontroli wokół gospodarstwa określonego w ust. 2; w gospodarstwach trzodowych znajdujących się w tej strefie stosuje się niektóre lub wszystkie środki określone w ust. 1 lub 2.
 4. Po ich przyjęciu, środki, przewidziane w ust. 2, stosuje się dopóki obecność afrykańskiego pomoru świń nie zostanie urzędowo wykluczona.

Artykuł 5

Środki w przypadku stwierdzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie

1. W przypadkach, gdy obecność afrykańskiego pomoru świń została urzędowo stwierdzona w gospodarstwie, Państwa Członkowskie zapewniają, że oprócz środków określonych w art. 4 ust. 2, właściwy organ nakazuje, co następuje:
 - a) wszystkie świnię w gospodarstwie należy niezwłocznie zabić pod urzędowym nadzorem i w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń podczas transportu lub zabijania;
 - b) należy pobrać odpowiednią liczbę próbek, zgodnie z instrukcją diagnostyczną, z zabitych świń, w celu ustalenia sposobu, w jaki wirus afrykańskiego pomoru świń przedostał się do gospodarstwa oraz czasu, przez jaki mógł być obecny w gospodarstwie, zanim powiadomiono o chorobie;
 - c) tusze świń, które padły lub zostały zabite mają zostać przetworzone pod urzędowym nadzorem;
 - d) mięso ze świń ubitych w czasie pomiędzy prawdopodobnym przedostaniem się choroby do gospodarstwa a podjęciem urzędowych środków, gdy to jest możliwe, jest znaczone i przetwarzane pod urzędowym nadzorem;
 - e) nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń pobrane z gospodarstwa w czasie pomiędzy

prawdopodobnym przedostaniem się choroby do gospodarstwa a podjęciem urzędowych środków są znaczone i przetwarzane pod urzędowym nadzorem w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń;

- f) wszystkie substancje i odpady które mogą zostać zakażone, takie jak pasze, mają zostać przetworzone; wszystkie materiały jednorazowego użytku, które mogą być zakażone, w szczególności stosowane do zabijania muszą zostać zniszczone; powyższe działania muszą być przeprowadzone zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;
- g) po zabiciu świń, budynki gdzie przebywały świnię, pojazdy używane do transportu świń lub ich tusz oraz wyposażenie, ściółkę, obornik i gnojowicę, które mogły być skażone, należy wyczyścić, oraz jeżeli jest to niezbędne, poddać dezynfekcji i dezynsekcji oraz potraktować zgodnie z art. 12;
- h) w przypadku ogniska pierwotnego choroby, izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń musi być poddany procedurze laboratoryjnej przewidzianej w instrukcji diagnostycznej w celu określenia typu genetycznego;
- i) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8.

2. W przypadkach, gdy ognisko zostało stwierdzone w laboratorium, zoo, parku natury lub na ogrodzonym obszarze, gdzie trzyma się świnię do celów naukowych lub celów związanych z ochroną gatunków lub ochroną rzadkich ras hodowlanych, dane Państwo Członkowskie może zdecydować o odstąpieniu od ust. 1 lit. a) i e) pod warunkiem, że nie ma to negatywnego wpływu na podstawowe interesy Wspólnoty.

O takiej decyzji niezwłocznie powiadamia się Komisję.

We wszystkich przypadkach Komisja niezwłocznie zbada sytuację wraz z zainteresowanym Państwem Członkowskim i Stałym Komitetem Weterynaryjnym przy najbliższej okazji. W razie konieczności, należy przyjąć środki w celu powstrzymania szerzenia się choroby zgodnie z procedurą wymienioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 6

Środki w przypadku stwierdzenia afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwach składających się z różnych jednostek produkcyjnych

1. W przypadku, gdy obecność afrykańskiego pomoru świń zostaje stwierdzona w gospodarstwach składających się z dwóch lub więcej odrębnych jednostek produkcyjnych i w celu umożliwienia zakończenia tuczu świń, właściwy organ może zdecydować o odstąpieniu od przepisów art. 5 ust. 1 lit. a) w odniesieniu do jednostek produkcyjnych posiadających zdrowie świnię w zakażonym gospodarstwie, pod warunkiem że urzędowy lekarz weterynarii potwierdzi, iż struktura, rozmiar i odległość pomiędzy tymi jednostkami produkcyjnymi oraz prowadzona w nich działalność są takie, że jednostki produkcyjne zapewniają w pełni odseparowane udogodnienia dla trzymania, hodowli i karmienia, tak aby wirus nie mógł rozprzestrzeniać się z jednej jednostki produkcyjnej na drugą.

2. Jeżeli stosuje się odstępstwo określone w ust. 1, Państwa Członkowskie opracowują szczegółowe zasady jego stosowania w świetle zapewnienia gwarancji zdrowotnych zwierząt.

3. Państwa Członkowskie stosujące to odstępstwo niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Komisja we wszystkich przypadkach niezwłocznie bada sytuację razem z zainteresowanym Państwem Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przy najbliższej okazji. W razie konieczności, należy przyjąć środki w celu powstrzymania szerzenia się choroby, zgodnie z procedurą wymienioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 7

Środki w gospodarstwach kontaktowych

1. Gospodarstwa zostają uznane za gospodarstwa kontaktowe, gdy urzędowy lekarz weterynarii uzna lub stwierdzi na podstawie dochodzenia epidemiologicznego, przeprowadzonego zgodnie z art. 8, że afrykański pomór świń mógł być przeniesiony z innych gospodarstw do gospodarstwa określonego w art. 4 lub 5, lub też z tego gospodarstwa do innych gospodarstw.

Dopóki urzędowo nie wykluczy się obecności afrykańskiego pomoru świń w takim gospodarstwie, stosuje się art. 4.

2. Właściwy organ stosuje środki określone w art. 5 ust. 1 w gospodarstwach kontaktowych określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna.

Zgodnie z instrukcją diagnostyczną należy pobrać odpowiednią ilość próbek ze świń, które były zabite w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń w tych gospodarstwach.

Artykuł 8

Dochodzenie epidemiologiczne

Państwa Członkowskie zapewniają, iż dochodzenie epidemiologiczne w związku z podejrzeniem przypadków lub ognisk afrykańskiego pomoru świń jest prowadzone na podstawie ankiet przygotowanych w ramach planów awaryjnych określonych w art. 21.

Powyższe dochodzenie musi uwzględnić przynajmniej:

- a) okres, podczas którego wirus afrykańskiego pomoru świń mógł występować w gospodarstwie, zanim wystąpiło podejrzenie lub powiadomienie o chorobie;
- b) prawdopodobne źródło afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie i identyfikację innych gospodarstw, gdzie świnie mogły być zarażone lub skażone z tego samego źródła;
- c) przemieszczanie się osób, pojazdów, świń, tusz, nasienia, mięsa lub wszelkich materiałów, które mogły przenieść wirus do danego gospodarstwa lub z danego gospodarstwa;
- d) możliwość szerzenia się choroby poprzez nosicieli lub dziki.

Jeżeli wyniki powyższego dochodzenia wskazują, że afrykański pomór świń mógł przenieść się z gospodarstw lub do gospodarstw znajdujących się na terenie innego Państwa Członkowskiego, Komisja i zainteresowane Państwa Członkowskie są niezwłocznie informowane.

Artykuł 9

Ustanowienie okręgów zapowietrzonych i zagrożonych

1. Niezwłocznie po urzędowym stwierdzeniu rozpoznania afrykańskiego pomoru świń u świń w gospodarstwie, właściwy organ ustanawia okręg zapowietrzony o promieniu, co najmniej trzech kilometrów wokół ogniska choroby, który jest włączony do okręgu zagrożenia o promieniu, co najmniej 10 kilometrów.

Środki przewidziane w art. 10 i 11 stosuje się w odpowiednich okręgach.

2. Przy ustanawianiu okręgów, właściwy organ musi uwzględnić:

- a) wyniki dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego zgodnie z art. 8;
- b) położenie geograficznie, w szczególności naturalne i sztuczne granice;
- c) umiejscowienie i sąsiedztwo gospodarstw;
- d) przemieszczanie i obrót świniami oraz dostęp do ubojni i zakładów przetwórczych tusz;
- e) urzędnicy i personel w celu kontrolowania przemieszczania świń w okręgach, w szczególności jeżeli świnie przeznaczone do zabicia muszą zostać przewiezione z gospodarstwa pochodzenia.

3. Jeżeli okręg obejmuje części terytoriów kilku Państw Członkowskich, właściwe władze zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w sprawie ustanowienia okręgu.

4. Właściwy organ podejmuje wszelkie niezbędne środki obejmujące użycie widocznych znaków i ostrzeżeń oraz wykorzystanie mediów, na przykład prasy i telewizji, w celu zapewnienia, iż wszystkie osoby przebywające w okręgach zapowietrzonych i zagrożonych są w pełni świadome ograniczeń obowiązujących zgodnie z art. 10 i 11, oraz podejmuje takie środki, jakie uznaje za właściwe w celu zapewnienia odpowiedniego stosowania wyżej wymienionych środków.

Artykuł 10

Środki w ustanowionym okręgu zapowietrzonym

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w okręgu zapowietrzonym stosuje się następujące środki:

- a) przeprowadza się jak najszybciej spis wszystkich gospodarstw; po ustanowieniu okręgu zapowietrzonego, gospodarstwa te odwiedza urzędowy lekarz weterynarii w ciągu nie

więcej niż siedmiu dni, w celu przeprowadzenia badania klinicznego świń i sprawdzenia rejestru oraz oznakowań identyfikacyjnych świń określonych w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;

- b) zabrania się przemieszczania i transportu świń po drogach publicznych lub prywatnych, z wyjątkiem dróg dojazdowych do gospodarstw, o ile nie jest to dozwolone przez właściwy organ przy zezwoleniu na przemieszczanie określone w lit. f). Nie stosuje się tego zakazu w przypadku drogowego lub kolejowego tranzytu świń bez rozładunku lub postojów. Ponadto, zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, można zastosować odstępstwo w stosunku do świń pochodzących spoza okręgu zapowietrzonego przewożonych w celu bezpośredniego uboju do ubojni znajdującej się w wyżej wymienionym okręgu;
- c) samochody ciężarowe i inne pojazdy oraz wyposażenie używane do transportu świń lub innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. tusze, pasza, obornik, gnojowica, itp.), muszą być wyczyszczone, poddane dezynfekcji, oraz jeżeli jest to konieczne dezynsekcji, natychmiast po skażeniu zgodnie z art. 12. Żaden samochód ciężarowy lub pojazd, który był używany do transportu świń, nie może opuścić okręgu bez uprzedniego wyczyszczenia i dezynfekcji oraz zbadania i powtórnego dopuszczenia do transportu przez właściwy organ;
- d) żadne inne zwierzęta domowe nie mogą być przywiezione lub wywiezione z gospodarstwa bez zezwolenia właściwego organu;
- e) właściwy organ jest niezwłocznie powiadamiany o wszystkich przypadkach padłych lub chorych świń w gospodarstwie, oraz przeprowadza stosowne dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą opuszczać gospodarstwa, w którym były trzymane przez co najmniej 40 dni po zakończeniu wstępnego oczyszczania i dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw. Po upływie 40 dni, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z powyższego gospodarstwa w celu bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu bezpośredniego uboju,
 - zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są bezpośrednio zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
 - w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach obszaru zapowietrzonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;
- g) nasienie, komórki jajowe i zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstw znajdujących się w okręgu zapowietrzonego;
- h) wszelkie osoby przybywające lub opuszczające gospodarstwa trzodowe muszą stosować odpowiednie środki higieny, niezbędne w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia wirusa

afrykańskiego pomoru świń.

2. W przypadku, gdy zakazy przewidziane w ust. 1 utrzymywane są po upływie 40 dni z powodu kolejnych ognisk choroby oraz w związku z dobrostanem zwierząt lub innymi problemami wynikających z trzymania świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 3, właściwy organ może na uzasadniony wniosek właściciela, zezwolić na wywóz świń z gospodarstwa znajdującego się w okręgu zapowietrzonym w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu bezpośredniego uboju;
- b) zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
- c) w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zapowietrzonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z danego gospodarstwa, pod warunkiem, że:

- a) urzędowy lekarz weterynarii przeprowadził badanie kliniczne świń w gospodarstwie, w szczególności tych które mają być wywiezione, łącznie z pomiarem temperatury ciała zgodnie z procedurami określonymi w instrukcji diagnostycznej, oraz sprawdził rejestr i oznakowania identyfikacyjne świń określone w art. 4 i 5 dyrektywy 92/102/EWG;
- b) kontrole i badania określone w lit. a) nie wykazały obecności afrykańskiego pomoru świń, a wykazały zgodność z dyrektywą 92/102/EWG;
- c) świnie przewożone są w pojazdach opieczętowanych przez właściwy organ;
- d) pojazdy i wyposażenie użyte do transportu świń są niezwłocznie czyszczone i dezynfekowane po zakończeniu transportu zgodnie z przepisami określonymi w art. 12;
- e) jeżeli świnie są przeznaczone do uboju lub zabicia, należy pobrać odpowiednią ilość próbek z tych świń zgodnie z instrukcją diagnostyczną, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń w tych gospodarstwach;
- f) jeżeli świnie mają być przewiezione do ubojni:
 - właściwy organ odpowiedzialny za ubojnię został poinformowany o zamiarze przywozu świń i powiadamia właściwy organ wysyłający o ich przybyciu,
 - po przybyciu do ubojni, wyżej wymienione świnie są trzymane i poddawane ubojowi oddzielnie od innych świń,
 - podczas badania przed- i poubojowego przeprowadzonego przez wyznaczoną ubojnię, właściwy organ bierze pod uwagę wszelkie oznaki obecności afrykańskiego pomoru świń,

- świeże mięso z powyższych świń jest przetwarzane lub znaczone specjalnym znakiem określonym w art. 5a dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁹, oraz jest przetwarzane oddzielnie zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 4 ust. 1 lit. a) (i) dyrektywy Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi¹⁰. Czynności te dokonuje się w zakładzie wyznaczonym przez właściwy organ. Mięso jest wysłane do tego zakładu, pod warunkiem że przesyłka zostanie opieczętowana przed wysłaniem i pozostaje zapieczętowana przez cały czas trwania przewozu.

4. Środki stosowane w okręgu zapowietrzonym stosuje się, co najmniej do:

- a) czasu wyczyszczenia, dezynfekcji, oraz w razie potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw;
- b) czasu poddania świń w gospodarstwie badaniom klinicznym i laboratoryjnym, przeprowadzonym zgodnie z instrukcją diagnostyczną w celu wykrycia ewentualnej obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń.

Badania określone w lit. b) nie są przeprowadzane przed upływem 45 dni od ukończenia wstępnego czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji w zakażonych gospodarstwach.

5. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. f) i ust. 2 i 4, 40- i 45-dniowe okresy wymienione wyżej mogą zostać skrócone do 30 dni, jeżeli zgodnie z instrukcją diagnostyczną Państwa Członkowskie zastosowały intensywne programy pobierania próbek i testowania, umożliwiające wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń w danym gospodarstwie.

Artykuł 11

Środki w ustanowionym okręgu zagrożenia

1. Państwa Członkowskie zapewni, że następujące środki są stosowane w okręgu zagrożonym:

- a) sporządza się spis wszystkich gospodarstw trzodowych;
- b) zabrania się przemieszczania i transportu świń po drogach publicznych lub prywatnych, z wyjątkiem dróg dojazdowych do gospodarstw, o ile nie jest to dozwolone przez właściwy organ. Nie stosuje się tego zakazu w przypadku drogowego lub kolejowego tranzytu świń bez rozładunku lub postojów, oraz do świń pochodzących spoza okręgu zagrożonego, przewożonych w celu bezpośredniego uboju do ubojni znajdującej się w wyżej wymienionym okręgu;

⁹ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24 (S.E. SER. I (1972) str. 3). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹⁰ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- c) samochody ciężarowe i inne pojazdy oraz wyposażenie używane do transportu świń lub innego inwentarza żywego lub materiałów, które mogą być skażone (np. tusze, pasza, obornik, gnojowica, itp.), muszą być wyczyszczone, poddane dezynfekcji, oraz jeżeli jest to konieczne dezynsekcji, natychmiast po skażeniu zgodnie z art. 12. Żaden samochód ciężarowy lub pojazd, który był używany do transportu świń, nie może opuścić okręgu bez uprzedniego wyczyszczenia i dezynfekcji oraz zbadania i powtórnego dopuszczenia do transportu przez właściwy organ;
- d) żadne inne zwierzęta domowe nie mogą być przywiezione lub wywiezione z gospodarstwa w ciągu pierwszych siedmiu dni po ustanowieniu okręgu bez zezwolenia właściwego organu;
- e) właściwy organ jest niezwłocznie powiadamiany o wszystkich przypadkach padłych lub chorych świń w gospodarstwie, oraz przeprowadza stosowne dochodzenie zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;
- f) świnie nie mogą opuszczać gospodarstwa, w którym były trzymane, przez co najmniej 30 dni po zakończeniu wstępnego oczyszczania i dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw. Po upływie 30 dni, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może zezwolić na wywóz świń z wymienionego gospodarstwa w celu bezpośredniego transportu do:
 - ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zagrożonego lub zapowietrzonego w celu bezpośredniego uboju,
 - zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są niezwłocznie zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem,
 - w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zagrożonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu bezpośrednio powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Jednakże, jeżeli świnie mają być przewiezione do ubojni, na żądanie Państwa Członkowskiego, z dołączonym odpowiednim uzasadnieniem oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2, może zostać przyznane odstępstwo z art. 10 ust. 3 lit. e) i f) tiret czwarte, szczególnie w odniesieniu do znakowania mięsa z wyżej wymienionych świń i jego dalszego użycia oraz przeznaczenia przetworzonych produktów;

- g) nasienie, komórki jajowe lub zarodki świń nie mogą opuścić terenu gospodarstw znajdujących się w okręgu zagrożonym;
- h) wszelkie osoby przybywające lub opuszczające teren gospodarstwa trzodowego muszą stosować odpowiednie środki higieny, niezbędne w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń.

2. W przypadku, gdy zakazy przewidziane w ust. 1, utrzymywane są po upływie 40 dni z powodu kolejnych ognisk choroby oraz w związku z dobrostanem zwierząt lub innymi problemami wynikającymi z trzymania świń, z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 10 ust. 3, właściwy organ może na uzasadniony wniosek właściciela, zezwolić na wywóz

świń z gospodarstwa znajdującego się w okręgu zagrożonym w celu bezpośredniego transportu do:

- a) ubojni wyznaczonej przez właściwy organ, najlepiej w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego w celu niezwłocznego uboju;
- b) zakładu przetwórczego lub innego odpowiedniego miejsca, gdzie świnie są bezpośrednio zabijane, a ich tusze przetwarzane pod urzędowym nadzorem, lub
- c) w wyjątkowych przypadkach, do innych miejsc znajdujących się w granicach okręgu zapowietrzonego lub zagrożonego. Państwa Członkowskie przy stosowaniu niniejszego przepisu niezwłocznie powiadamiają Komisję w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Środki stosowane w okręgu zagrożonym stosuje się, co najmniej do:

- a) czasu wyczyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zakażonych gospodarstw;
- b) czasu poddania świń w gospodarstwie badaniom klinicznym i laboratoryjnym przeprowadzonym zgodnie z instrukcją diagnostyczną, w celu wykrycia ewentualnej obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń.

Badania wymienione w lit. b) nie są przeprowadzane przed upływem 40 od ukończenia wstępnego czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji w zakażonych gospodarstwach.

4. Jednakże, na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. f) i od ust. 2 i 3, 30-dniowe okresy wymienione w ust. 1 lit. f) oraz 40-dniowe okresy wymienione w ust. 2 i 3 mogą zostać skrócone odpowiednio do 21, 30 i 20 dni, jeżeli zgodnie z instrukcją diagnostyczną Państwa Członkowskie zastosowały intensywne programy pobierania próbek i testowania, umożliwiające wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń w danym gospodarstwie.

Artykuł 12

Czyszczenie, dezynfekcja i stosowanie środków owadobójczych

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) środki odkażające i środki owadobójcze, które mają być użyte oraz ich koncentraty są urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ;
- b) czyszczenie, dezynfekcja, oraz w miarę potrzeby dezynsekcja są przeprowadzane pod urzędowym nadzorem zgodnie z:
 - instrukcjami udzielonymi przez urzędowego lekarza weterynarii; i
 - zasadami i procedurami ustanowionymi w załączniku II.

Artykuł 13

Ponowne zasiedlenie gospodarstw trzodowych po wystąpieniu ognisk choroby

1. Ponowne zasiedlenie świń w gospodarstwach określonych w art. 5 może nastąpić dopiero po 40 dniach od zakończenia czyszczenia, dezynfekcji oraz w miarę potrzeby, dezynsekcji w danym gospodarstwie, zgodnie z ust. 2-5 niniejszego artykułu.
2. Ponowne zasiedlenie uwzględnia rodzaj gospodarowania praktykowany w danym gospodarstwie, oraz jest zgodne z procedurami określonymi w ust. 3 i 4.
3. W przypadku gospodarstw, w których wystąpienie choroby nie było powiązane z nosicielami, stosowana jest następująca procedura:
 - a) w odniesieniu do gospodarstw na otwartym powietrzu ponowne zasiedlenie świń rozpoczyna się od wprowadzenia świń objętych nadzorem, które zostały zbadane i nie wykryto u nich obecności przeciwciał wirusa afrykańskiego pomoru świń, lub pochodzących z gospodarstw nieobjętych żadnymi ograniczeniami związanymi z afrykańskim pomorem świń. Świnie objęte nadzorem umieszcza się zgodnie z wymogami właściwego organu w zakażonym gospodarstwie, oraz pobiera się od nich próbki po 45 dniach i przeprowadza testy na obecność przeciwciał, zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa przed otrzymaniem negatywnych wyników testów serologicznych; jeżeli żadna ze świń nie wytworzyła przeciwciał wirusa afrykańskiego pomoru świń, można rozpocząć proces pełnego ponownego zasiedlenia.
 - b) w odniesieniu do innych form hodowli, ponowne zasiedlenie świń jest przeprowadzane zgodnie ze środkami przewidzianymi w lit. a) lub jest oparte na całkowitym ponownym zasiedleniu, pod warunkiem że:
 - wszystkie świnie zostaną przywiezione w ciągu 20 dni i pochodzą z gospodarstw nieobjętych żadnymi ograniczeniami związanymi z afrykańskim pomorem świń,
 - świnie w odtwarzanym stadzie poddawane są testom serologicznym zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Pobieranie próbek przeprowadza się, co najmniej 45 dni po przybyciu ostatnich świń,
 - żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa przed otrzymaniem negatywnych wyników testów serologicznych.
4. W przypadku gospodarstw, w których wystąpienie choroby było związane z nosicielami, nie można rozpocząć ponownego zasiedlania, przez co najmniej sześć lat chyba, że:
 - a) pomyślnie przeprowadzono określone działania pod urzędowym nadzorem w celu eliminacji nosicieli z okolic i miejsc, gdzie świnie mają być trzymane lub mogą wejść w kontakt z nosicielem; lub
 - b) można było wykazać, iż przetrwanie nosiciela nie stanowi już znacznego zagrożenia przenoszenia afrykańskiego pomoru świń.

W późniejszym okresie, stosuje się środki ustanowione w ust. 3 lit. a).

Jednakże, oprócz wyżej wymienionych środków, żadna świnia nie może opuścić danego gospodarstwa po ukończeniu pełnego ponownego zasiedlenia, dopóki nie zostaną przeprowadzone dalsze badania serologiczne na obecność afrykańskiego pomoru świń z wynikiem negatywnym próbek pobranych od świń w gospodarstwie, co najmniej 60 dni po pełnym ponownym zasiedleniu, zgodnie z instrukcją diagnostyczną.

5. W przypadku, gdy wystąpienie choroby nie było związane z nosicielami, oraz jeżeli upłynęło ponad sześć miesięcy od ukończenia czyszczenia i dezynfekcji gospodarstwa, właściwy organ może zezwolić na odstępstwo od przepisów ust. 3, uwzględniając sytuację epidemiologiczną.

6. Ponowne zasiedlenie zwierząt domowych z gatunków innych niż świnie w gospodarstwach określonych w art. 5, wymaga zezwolenia wydawanego przez właściwy organ, który uwzględni zagrożenie szerzenia się choroby lub przetrwania nosicieli, spowodowane takim ponownym zasiedleniem.

Artykuł 14

Środki w przypadku, gdy istnieje podejrzenie lub potwierdzono wystąpienie afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu

1. W przypadku, gdy istnieje podejrzenie wystąpienia afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub w środkach transportu, Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ niezwłocznie rozpocznie urzędowe dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, zgodnie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

2. W przypadku wykrycia afrykańskiego wirusa pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, właściwy organ zapewni, że:

- a) wszystkie podatne zwierzęta w ubojni lub środkach transportu zostaną niezwłocznie zabite;
- b) tusze, podroby i odpady zwierzęce zwierząt podejrzanych o zarażenie i skażenie są przetwarzane pod urzędowym nadzorem;
- c) oczyszczanie, dezynfekcja, oraz w miarę potrzeby dezynsekcja budynków i wyposażenia, łącznie z pojazdami, odbywa się pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z art. 12;
- d) dochodzenie epidemiologiczne przeprowadza się zgodnie z art. 8 *mutatis mutandis*;
- e) izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń jest poddany procedurom laboratoryjnym ustanowionym w instrukcji diagnostycznej, w celu określenia genetycznego typu wirusa;
- f) środki określone w art. 7 stosuje się w gospodarstwie, z którego pochodzą zarażone świnie lub tusze i w innych kontaktowych gospodarstwach. O ile nie określono inaczej w dochodzeniu epidemiologicznym, środki ustanowione w art. 5 ust. 1 stosuje się do

gospodarstw pochodzenia zarażonych świń i tusz;

- g) nie wprowadza się ponownie żadnych zwierząt przeznaczonych do uboju czy transportu, przed upływem co najmniej 24 godzin po zakończeniu czyszczenia, dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji zgodnie z art. 12.

Artykuł 15

Środki w przypadku, gdy istnieje podejrzenie lub stwierdzono wystąpienie afrykańskiego pomoru świń u dzików

1. Niezwłocznie po otrzymaniu przez właściwy organ Państwa Członkowskiego informacji, że dziki są podejrzane o zarażenie, podejmuje on wszelkie właściwe środki w celu stwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby poprzez udzielenie informacji właścicielom świń i myśliwym, oraz przez badanie wszystkich dzików zastrzelonych lub martwych, włącznie z badaniami laboratoryjnymi.

2. Natychmiast po otrzymaniu informacji stwierdzającej przypadek pierwotny afrykańskiego pomoru świń u dzików, w celu zredukowania szerzenia się choroby, właściwy organ Państwa Członkowskiego niezwłocznie:

- a) ustanawia grupę ekspertów obejmującą lekarzy weterynarii, myśliwych, biologów życia naturalnego i epidemiologów. Grupa ekspertów pomaga właściwemu organowi w:
- zbadaniu sytuacji epidemiologicznej i określeniu obszaru zakażonego zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. b),
 - ustanowieniu właściwych środków stosowanych na zakażonych obszarach, w uzupełnieniu tych określonych w lit. b) i c); środki te mogą obejmować zawieszenie polowań i zakaz karmienia dzików,
 - sporządzeniu planu zwalczania, w celu przedłożenia go Komisji zgodnie z art. 16,
 - przeprowadzaniu kontroli w celu weryfikacji skuteczności środków przyjętych, celem zwalczania afrykańskiego pomoru świń na zakażonym obszarze;
- b) obejmują urzędowym dozorem gospodarstwa trzodowe na określonym zakażonym obszarze i w szczególności nakazują, co następuje:
- należy sporządzić urzędowy spis wszystkich kategorii świń we wszystkich gospodarstwach; spis jest uaktualniany przez właściciela. Informacje zawarte w spisie są dostępne na życzenie i mogą być sprawdzane przy każdej kontroli. Jednakże, w odniesieniu do gospodarstwa na wolnym powietrzu, pierwszy spis można przeprowadzić w oparciu o dane szacunkowe,
 - wszystkie świny w gospodarstwie muszą być trzymane w swoich kwaterach lub innym miejscu odizolowanym od dzików. Dzikie nie mogą mieć dostępu do jakichkolwiek materiałów, które mogłyby następnie wejść w kontakt ze świnią w gospodarstwie,

- żadna świnia nie może być przywieziona lub wywieziona z gospodarstwa, z wyjątkiem przypadków, gdy zezwoli na to właściwy organ, uwzględniając sytuację epidemiologiczną,
 - należy zastosować odpowiednie środki dezynfekcji, oraz w miarę potrzeby dezynsekcji przy wejściach i wyjściach z budynków, gdzie trzyma się świnie i w samym gospodarstwie,
 - wszystkie osoby mające kontakt z dzikami muszą stosować odpowiednie środki higieny, w celu zmniejszenia ryzyka szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń,
 - wszystkie świnie w gospodarstwie padłe lub chore na afrykański pomór świń muszą być zbadane na obecność afrykańskiego pomoru świń,
 - nie można przynieść do gospodarstwa żadnej części dzika, zastrzelonej lub martwej, ani żadnych materiałów czy wyposażenia, które mogły zostać zakażone wirusem afrykańskiego pomoru świń,
 - świnie, ich nasienie, zarodki czy komórki jajowe nie mogą opuścić zakażonego obszaru w celach handlu wewnątrzspółnotowego;
- c) ustalają, że wszystkie dziki zastrzelone lub martwe na określonych zakażonych obszarach są kontrolowane przez urzędowego lekarza weterynarii i zbadane na obecność afrykańskiego pomoru świń zgodnie z instrukcją diagnostyczną. Tusze wszystkich zwierząt, u których wyniki były pozytywne, są przetwarzane pod nadzorem urzędowym. W przypadku negatywnych wyników testu, Państwa Członkowskie zastosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹¹. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;
- d) zapewniają, że izolat wirusa afrykańskiego pomoru świń jest poddany procedurze laboratoryjnej ustanowionej w instrukcji diagnostycznej, w celu określenia typu genetycznego wirusa.

3. W przypadku, gdy stwierdzono przypadek afrykańskiego pomoru świń u dzików na obszarze Państwa Członkowskiego znajdującym się niedaleko terytorium innego Państwa Członkowskiego, zainteresowane Państwo Członkowskie współpracuje w ustanowieniu środków kontrolowania choroby.

Artykuł 16

Plany zwalczania afrykańskiego pomoru świń u pogłowia dzików

1. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w art. 15, w ciągu 90 dni od daty stwierdzenia przypadku pierwotnego afrykańskiego pomoru świń u dzików, Państwa

¹¹ Dz.U. L 268 z 14.9.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/79/WE (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 31).

Członkowskie przedstawiają Komisji pisemny plan środków podjętych w celu zwalczania choroby na obszarze określonym jako zakażony, oraz o środkach zastosowanych w gospodarstwach znajdujących się na tym obszarze.

Komisja zbada plan w celu ustalenia, czy pozwala on na osiągnięcie pożądanego celu. Plan, w razie konieczności ze zmianami, jest zatwierdzany zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

Plan może być następnie zmieniony i uzupełniony w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Jeżeli zmiany te dotyczą ponownego zdefiniowania zakażonego obszaru, Państwa Członkowskie zapewniają, że Komisja i inne Państwa Członkowskie zostaną niezwłocznie poinformowane o tych zmianach.

Jeżeli zmiany dotyczą innych przepisów planu, Państwa Członkowskie przedstawiają zmieniony plan Komisji w celu zbadania i ewentualnego zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 24 ust. 2.

2. Po zatwierdzeniu środków przewidzianych w planie wymienionym w ust. 1, zastępują one środki wstępne ustanowione w art. 15, w dniu podjęcia decyzji o zatwierdzeniu.

3. Plan wymieniony w ust. 1 zawiera informacje dotyczące:

- a) wyników dochodzenia epidemiologicznego i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 15 oraz geograficznego występowania choroby;
- b) definicji zakażonego obszaru na terytorium danego Państwa Członkowskiego. Przy definiowaniu zakażonego obszaru, właściwy organ musi uwzględnić:
 - wyniki przeprowadzonego dochodzenia epidemiologicznego oraz geograficzne występowanie choroby,
 - pogłowie dzików na tym obszarze,
 - istnienie głównych przeszkód naturalnych lub sztucznych ograniczających przemieszczanie dzików;
- c) organizacji ścisłej współpracy pomiędzy biologami, myśliwymi, organizacjami łowieckimi, nadleśnictwem oraz władzami weterynaryjnymi (zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne);
- d) kampanii informacyjnych prowadzonych w celu zwrócenia uwagi myśliwych na środki, które muszą przyjąć w ramach planu zwalczania choroby;
- e) określonych wysiłków zmierzających do ustalenia zakresu zarażenia wśród pogłowia dzików, poprzez badanie dzików zastrzelonych przez myśliwych lub znalezionych martwych, oraz poprzez analizę laboratoryjną obejmującą dochodzenie epidemiologiczne z podziałem na wiek;
- f) wymogów, do których muszą stosować się myśliwi w celu uniknięcia szerzenia się

choroby;

g) metod usuwania zastrzelonych lub znalezionych martwych dzików, w oparciu o:

- przetwarzanie pod nadzorem urzędowym, lub
- badanie przez urzędowego lekarza weterynarii oraz badania laboratoryjne przewidziane w instrukcji diagnostycznej. Tusze wszystkich zwierząt z pozytywnym wynikiem badań przetwarza się pod nadzorem urzędowym. W przypadku, gdy testy takie wykażą negatywne wyniki w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń, Państwa Członkowskie stosują środki ustanowione w art. 11 ust. 2 dyrektywy 92/45/EWG. Części nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi są przetwarzane pod nadzorem urzędowym;

h) dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzanego w przypadku każdego zastrzelonego lub znalezionego martwego dzika. Dochodzenie musi obejmować wypełnienie ankiety, która dostarcza informacji na temat:

- obszaru geograficznego, gdzie znaleziono martwe lub zastrzelone zwierzę,
- daty znalezienia martwego lub zastrzelonego zwierzęcia,
- osoby, która znalazła lub zastrzeliła zwierzę,
- wieku i płci świni,
- w przypadku zastrzelenia, symptomów przez zabiciem,
- w przypadku znalezienia martwego zwierzęcia, stanu tuszy,
- wyników testów laboratoryjnych;

i) programów nadzoru i środków zapobiegawczych stosowanych w gospodarstwach znajdujących się na obszarze określonym jako zakazony, oraz w miarę potrzeby w jego sąsiedztwie, łącznie z transportem oraz przemieszczaniem zwierząt w obrębie, z i do danego obszaru; środki te obejmują przynajmniej zakaz przemieszczania świń, ich nasienia, zarodków lub komórek jajowych z zakazanego obszaru w celach handlu wewnątrzspółnotowego, oraz mogą obejmować tymczasowy zakaz hodowli trzody chlewnej i tworzenia nowych gospodarstw;

j) inne kryteriów stosowanych w celu uchylecia podjętych środków;

k) władz odpowiedzialnych za nadzór i koordynację wydziałów odpowiedzialnych za wykonanie planu;

l) systemu informacyjnego ustanowionego w celu umożliwienia grupie ekspertów wyznaczonych zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. a) regularne badanie wyników planu zwalczania choroby;

m) środków monitorowania choroby obowiązujących najwcześniej 12 miesięcy po

rozpoznaniu ostatniego przypadku afrykańskiego pomoru świń u dzików na określonych zakazanych obszarach; te środki monitorowania obowiązują przynajmniej przez 12 dodatkowych miesięcy i obejmują przepisy już obowiązujące zgodnie z lit. e), g) i h).

4. Raz na pół roku Komisja oraz inne Państwa Członkowskie w Komitecie określonym w art. 23, otrzymują sprawozdanie dotyczące sytuacji epidemiologicznej na określonych obszarach oraz wyniki planu zwalczania choroby.

Bardziej szczegółowe zasady odnoszące się do informacji dotyczących tego zagadnienia, które powinny dostarczyć Państwa Członkowskie, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 17

Środki w celu zapobiegania szerzenia wirusa afrykańskiego pomoru świń przez nosicieli

1. W przypadku, gdy podejrzewa się obecność nosicieli w gospodarstwie, w którym stwierdzono obecność afrykańskiego pomoru świń, właściwy organ zapewnia, że:

- a) zakazane budynki i ich sąsiedztwo są sprawdzane na obecność nosicieli poprzez fizyczną kontrolę, oraz jeżeli jest to niezbędne poprzez schwytanie okazów zgodnie z załącznikiem III;
- b) w przypadku gdy stwierdza się obecności nosicieli:
 - przeprowadza się odpowiednie badania laboratoryjne w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności wirusa afrykańskiego pomoru świń u nosicieli,
 - ustanawia się dalsze odpowiednie środki monitorowania, sprawdzania i kontroli w gospodarstwie i na obszarze wokół niego;
- c) w przypadku gdy potwierdza się obecność nosicieli, ale ich kontrola jest niemożliwa, świnie, oraz w miarę potrzeby inne zwierzęta domowe nie są trzymane w gospodarstwie przez co najmniej sześć lat.

2. Dane Państwo Członkowskie dostarcza Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacje dotyczące wykonania ust. 1.

3. Dalsze środki monitorowania i kontroli nosicieli oraz zapobiegania afrykańskiemu pomorowi świń, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną art. 24 ust. 2.

Artykuł 18

Procedury diagnostyczne i wymogi bezpieczeństwa biologicznego

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) procedury diagnostyczne, pobieranie próbek i analiza laboratoryjne w celu wykrycia obecności afrykańskiego pomoru świń są przeprowadzane zgodnie z instrukcją

diagnostyczną;

- b) laboratorium krajowe jest odpowiedzialne za koordynację norm i metod diagnozy w każdym Państwie Członkowskim zgodnie z załącznikiem IV.

2. Laboratoria krajowe określone w załączniku IV współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty, jak podano w załączniku V. Bez uszczerbku dla przepisów decyzji Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii¹², w szczególności jej art. 28, kompetencje i obowiązki laboratorium są określone w tym załączniku.

3. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnozowania afrykańskiego pomoru świń oraz odpowiednich diagnoz różnicowych klasycznego pomoru świń, w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy i zgodnie z procedurą wymienioną w art. 23 ust. 2, przyjmuje się instrukcję diagnostyczną afrykańskiego pomoru świń tak, aby ustalić co najmniej:

- a) minimalne normy jakości, które muszą być przestrzegane przez laboratoria diagnostyczne afrykańskiego pomoru świń oraz dla transportu próbek;
- b) kryteria i procedury, które należy stosować podczas badań klinicznych lub poubojowych, mające na celu stwierdzenie lub wykluczenie obecności afrykańskiego pomoru świń;
- c) kryteria i procedury, które należy stosować podczas pobierania próbek od trzody chlewnej lub tusz, w celu stwierdzenia lub wykluczenia afrykańskiego pomoru świń poprzez badania laboratoryjne, obejmujące metody pobierania próbek dla serologicznych lub wirusologicznych badań przesiewowych przeprowadzanych w ramach stosowania środków przewidzianych w niniejszej dyrektywie;
- d) badania laboratoryjne stosowane do diagnozy afrykańskiego pomoru świń, obejmujące kryteria oceny wyników badań laboratoryjnych;
- e) techniki laboratoryjne dla określenia typu genetycznego izolatów wirusa afrykańskiego pomoru świń.

4. W celu zagwarantowania odpowiednich warunków bezpieczeństwa biologicznego dla ochrony zdrowia zwierząt, wirus afrykańskiego pomoru świń, jego genom oraz antygeny i szczepionki przeznaczone do badań, diagnozy lub produkcji, są używane lub stosowane wyłącznie w miejscach, przedsiębiorstwach lub laboratoriach zatwierdzonych przez właściwy organ.

Wykaz zatwierdzonych miejsc, przedsiębiorstw lub laboratoriów przedstawia się Komisji nie później niż dnia 1 stycznia 2004 r. i jest on uaktualniany w okresie późniejszym.

5. Załączniki IV i V oraz instrukcja diagnostyczna mogą być uzupełniane lub zmieniane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

¹² Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 16).

Artykuł 19

Stosowanie, produkcja i sprzedaż szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń

Państwa Członkowskie zapewniają, że:

- a) stosowanie szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń jest zabronione;
- b) manipulowanie, produkowanie, składowanie, dostarczanie, dystrybucja lub sprzedaż szczepionek przeciwko afrykańskiemu pomorowi świń na terytorium Wspólnoty są prowadzone pod urzędową kontrolą.

Jednakże, w celu uwzględnienia osiągnięć w badaniach naukowych i technicznych w zakresie produkcji takich szczepionek, Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie z dołączonymi w miarę potrzeby odpowiednimi propozycjami w celu uaktualnienia niniejszej dyrektywy.

Artykuł 20

Kontrole wspólnotowe

Eksperci z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu przy współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, w zakresie jaki jest niezbędny w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzane są kontrole, zapewnia ekspertom pomoc niezbędną do wypełniania ich obowiązków. Komisja informuje właściwy organ o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności regulujące procedurę dotyczącą współpracy z władzami krajowymi, przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 21

Plany awaryjne

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan awaryjny określający krajowe środki, które należy zastosować w przypadku wybuchu afrykańskiego pomoru świń, uwzględniając czynniki lokalne, w szczególności takie jak gęstość występowania świń, które mogą przyczynić się do szerzenia afrykańskiego pomoru świń.

Taki plan zapewni dostępność do pomieszczeń, wyposażenia, personelu oraz innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania wybuchu choroby.

2. Kryteria i wymogi, które należy stosować przy sporządzaniu planu awaryjnego, są określone w załączniku VI.

Zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, powyższe kryteria i wymogi mogą być zmienione i uzupełnione w celu uwzględnienia specyficznej natury afrykańskiego pomoru świń oraz postępu poczynionego w rozwoju środków kontroli choroby.

3. Komisja zbada plany w celu ustalenia, czy pozwalają one na osiągnięcie pożądanego celu i przedstawi zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszelkie wymagane zmiany, w szczególności w celu zapewnienia, że są one zgodne z planami innych Państw Członkowskich.

Plany, w razie potrzeby zmienione, są zatwierdzane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Plany mogą być następnie zmieniane lub uzupełniane zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji. W każdym przypadku, co pięć lat każde Państwo Członkowskie uaktualnia plan i przedstawia go Komisji do zatwierdzenia zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 22

Ośrodki kontroli choroby oraz grupy ekspertów

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń można niezwłocznie utworzyć w pełni funkcjonalne krajowe ośrodki kontroli choroby.

2. Krajowe ośrodki kontroli choroby kierują i monitorują działania lokalnych ośrodków kontroli choroby określonych w ust. 3. Są one odpowiedzialne, między innymi, za:

- a) określenie niezbędnych środków kontroli;
- b) zapewnienie szybkiego i skutecznego wykonania wyżej wymienionych środków przez lokalne ośrodki kontroli choroby;
- c) przydzielenie personelu oraz innych środków lokalnym ośrodkom kontroli choroby;
- d) dostarczanie informacji Komisji, pozostałym Państwom Członkowskim, krajowym organizacjom weterynaryjnym, władzom krajowym oraz organom rolniczym i handlowym;
- e) współpracę z laboratoriami diagnostycznymi;
- f) współpracę z prasą i innymi mediami;
- g) współpracę z władzami policji w celu zapewnienia podjęcia określonych środków prawnych.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń można niezwłocznie utworzyć w pełni funkcjonalne lokalne ośrodki kontroli choroby.

4. Niektóre funkcje krajowych ośrodków kontroli choroby mogą być jednakże przekazane lokalnym ośrodkom kontroli choroby, działającym na poziomie administracyjnym przewidzianym w art. 2 ust. 2 lit. p) dyrektywy 64/432/EWG¹³, oraz na innym poziomie, pod warunkiem, że nie są zagrożone cele krajowego ośrodka kontroli choroby.

5. Państwa Członkowskie stworzą stałą grupę operacyjną ekspertów w celu zapewnienia ekspertyzy niezbędnej do udzielania pomocy właściwemu organowi w przygotowaniach na wypadek choroby.

W przypadku ogniska choroby, grupa ekspertów pomaga właściwemu organowi przynajmniej w:

- a) dochodzeniu epidemiologicznym;
- b) pobieraniu próbek, badaniach i interpretacji wyników badań laboratoryjnych;
- c) ustaleniu środków kontroli choroby.

6. Państwa Członkowskie zapewnią, że krajowe i lokalne ośrodki kontroli choroby oraz grupy ekspertów posiadają odpowiedni personel, urządzenia i wyposażenie obejmujące systemy łączności, oraz jasną i skuteczną hierarchię służbową i zarządzanie w celu zapewnienia szybkiego wykonania środków kontroli choroby ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Szczegóły dotyczące personelu, urządzeń, wyposażenia, hierarchii służbowej oraz zarządzania krajowymi i lokalnymi ośrodkami kontroli choroby oraz grupami ekspertów, ustanawia się w planach awaryjnych określonych w art. 21.

7. Dalsze kryteria i wymogi dotyczące funkcji i obowiązków krajowych ośrodków kontroli choroby, lokalnych ośrodków kontroli choroby oraz grup ekspertów, mogą być ustanowione zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 ust. 2.

Artykuł 23

Zwyczajna procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977) (S.E. SER.I (1963-1964) str. 164). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 535/2002 (Dz.U. L 80 z 23.3.2002, str. 22).

Artykuł 24

Przyspieszona procedura regulacyjna

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 15 dni.

3. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 25

Zmiana załącznika I do dyrektywy 92/119/EWG

W załączniku I do dyrektywy 92/119/WE wyrazy „choroba cieszyńska” zastępuje się wyrazami „afrykański pomór świń”.

Artykuł 26

Środki wykonawcze

1. W załącznikach I-VI do niniejszej dyrektywy wprowadza się zmiany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 ust. 2.
2. Wszelkie szczegółowe zasady niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy mogą być przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23 ust. 2, lub gdzie wymaga tego sytuacja epidemiologiczna, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 24 ust. 2.

Artykuł 27

Przepisy przejściowe

Do czasu zastosowania niniejszej dyrektywy, przepisy przejściowe w sprawie kontroli afrykańskiego pomoru świń mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 28

Transpozycja do prawa krajowego

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy te stosuje się od dnia 1 lipca 2003 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy

lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 29

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 30

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 2002 r.

W imieniu Rady

M. ARIAS CAÑETE

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Powiadomienie o chorobie oraz inne informacje epidemiologiczne dostarczane przez Państwo Członkowskie w przypadku stwierdzenia afrykańskiego pomoru świń

1. W ciągu 24 godzin od stwierdzenia ogniska pierwotnego, pierwotnego przypadku u dzików, lub przypadku w ubojni lub środkach transportu, dane Państwo Członkowskie musi zgłosić poprzez System Zgłaszania Chorób Zwierząt ustanowiony zgodnie z art. 5 dyrektywy 82/894/EWG:
 - a) datę wysyłki;
 - b) czas wysyłki;
 - c) nazwę Państwa Członkowskiego;
 - d) nazwę choroby;
 - e) liczbę ognisk lub przypadków;
 - f) datę, kiedy nastąpiło podejrzenie afrykańskiego pomoru świń;
 - g) datę stwierdzenia;
 - h) metody stwierdzenia;
 - i) czy choroba została stwierdzona u dzików, świń w gospodarstwie, ubojni czy środkach transportu;
 - j) położenie geograficzne, gdzie stwierdzono ognisko afrykańskiego pomoru świń;
 - k) zastosowane środki kontroli choroby.

2. W przypadku ognisk pierwotnych lub przypadków w ubojni lub środkach transportu, dane Państwo Członkowskie musi przesłać następujące informacje, oprócz danych określonych w pkt 1:
 - a) liczbę podatnych świń w ognisku, ubojni lub środkach transportu;
 - b) liczbę padłych świń każdej kategorii w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu;
 - c) dla każdej kategorii, zachorowalność na chorobę oraz liczbę świń, u których stwierdzono afrykański pomór świń;
 - d) liczbę świń zabitych w ognisku, ubojni lub środkach transportu;
 - e) liczbę przetworzonych tusz;
 - f) w przypadku ogniska, jego odległość od najbliższego gospodarstwa trzodowego;

- g) jeżeli afrykański pomór świń został stwierdzony w ubojni lub środkach transportu, umiejscowienie gospodarstwa lub gospodarstw pochodzenia zarażonych świń lub tusz.
3. W przypadku ogniska wtórnego, informacje określone w pkt 1 i 2 muszą być przekazane w terminie ustanowionym w art. 4 dyrektywy 82/894/EWG.
4. Dane Państwo Członkowskie zapewnia, że informacje które mają być dostarczone zgodnie z pkt 1, 2 i 3, w związku z jakimkolwiek ogniskiem lub przypadkiem afrykańskiego pomoru świń w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu, są jak najszybciej przekazywane Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim w formie pisemnego sprawozdania obejmującego przynajmniej:
- a) datę, kiedy świnie w gospodarstwie, ubojni lub środkach transportu zostały zabite, a ich tusze przetworzone;
 - b) wyniki badań próbek pobranych z zabitych świń;
 - c) w przypadku gdy zastosowania odstępstwa określonego w art. 6 ust. 1, liczbę zabitych i przetworzonych świń oraz liczbę świń, które mają być ubite w późniejszym terminie włącznie z terminami ustanowionymi dla ich uboju;
 - d) wszelkie informacje odnoszące się do możliwego pochodzenia choroby, lub gdy to stwierdzone, rzeczywistego pochodzenia;
 - e) informacje dotyczące systemu kontroli ustanowionego w celu zapewnienia, że środki ustanowione w art. 10 i 11 dla kontroli przemieszczania zwierząt, są skutecznie stosowane;
 - f) w przypadku ogniska pierwotnego lub przypadku afrykańskiego pomoru świń w ubojni lub środkach transportu, genetyczny typ wirusa odpowiedzialnego za ognisko lub przypadek;
 - g) w przypadku gdy świnie zostały zabite w gospodarstwie kontaktowym lub gospodarstwach, gdzie trzymane są świnie podejrzane o zarażenie wirusem afrykańskiego pomoru świń, informacje na temat:
 - daty zabicia i liczby świń każdej kategorii, zabitych w każdym gospodarstwie,
 - ogniwa epidemiologicznego pomiędzy ogniskiem i przypadkiem afrykańskiego pomoru świń i każdego gospodarstwa kontaktowego, lub innych powodów podejrzenia obecności afrykańskiego pomoru świń w każdym podejrzanym o chorobę gospodarstwie,
 - wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych na podstawie próbek pobranych ze świń w gospodarstwie i po ich zabicu,

w przypadku gdy świnie w gospodarstwie kontaktowym nie zostały zabite, należy

dostarczyć informacje dotyczące powodu podjęcia takiej decyzji.

ZAŁĄCZNIK II

Zasady i procedury oczyszczania, dezynfekcji i stosowania środków owadobójczych

1. Ogólne zasady i procedury:
 - a) czynności czyszczenia i dezynfekcji, oraz gdzie jest to konieczne środki niszczenia gryzoni i insektów przy użyciu urzędowo zatwierdzonych produktów, muszą być przeprowadzone pod nadzorem urzędowym i zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii;
 - b) środki odkażające, które mają być użyte, oraz ich stężenie muszą być urzędowo zatwierdzone przez właściwy organ w celu zapewnienia zniszczenia wirusa afrykańskiego pomoru świń;
 - c) skuteczność środków odkażających musi być regularnie sprawdzana przed ich użyciem, ponieważ skuteczność niektórych środków odkażających zmniejsza się na skutek długotrwałego przechowywania;
 - d) wybór środków odkażających, środków owadobójczych oraz procedur dezynfekcji i dezynsekcji muszą uwzględniać charakter pomieszczeń, pojazdów oraz obiektów, które będą poddane ich działaniu;
 - e) należy zapewnić, że stosowane środki odtłuszczające, środki odkażające i środki owadobójcze nie straciły swojej skuteczności. Szczególnie należy stosować się do parametrów technicznych określonych przez producenta, takich jak ciśnienie, minimalna temperatura oraz wymagany czas kontaktu;
 - f) niezależnie od rodzaju użytego środka odkażającego, należy stosować następujące ogólne zasady:
 - starannie nasączyć środkiem odkażającym ściółkę, podściółkę oraz odchody,
 - umyć i wyczyścić poprzez staranne szorowanie podłogi, powierzchnie, rampy i ściany, jeżeli jest to możliwe po usunięciu lub rozebraniu wyposażenia lub instalacji, tak aby nie osłabić skuteczności procedur czyszczenia i dezynfekcji,
 - następnie, zastosować środek odkażający przez minimalny czas kontaktu według zaleceń producenta,
 - wodę używaną do czyszczenia należy usunąć zgodnie z instrukcjami urzędowego lekarza weterynarii w taki sposób, aby uniknąć ryzyka szerzenia się wirusa;
 - g) w przypadku gdy czyszczenie odbywa się za pomocą cieczy pod ciśnieniem, należy unikać ponownego skażenia uprzednio wyczyszczonych części;
 - h) należy uwzględnić mycie, dezynfekcję lub zniszczenie wyposażenia, instalacji,

przedmiotów lub przedziałów, które mogłyby zostać skażone;

- i) należy stosować się do procedur dezynfekcji i unikać ponownego skażenia;
- j) czyszczenie, dezynfekcja i dezynsekcja, wymagane w ramach niniejszej dyrektywy muszą być udokumentowane w rejestrze gospodarstwa lub dowodzie rejestracyjnym pojazdu, oraz w przypadku gdy wymaga się urzędowego zatwierdzenia, poświadczone przez nadzorującego urzędowego lekarza weterynarii.

2. Przepisy szczególne dotyczące czyszczenia i dezynfekcji zakażonych gospodarstw:

a) wstępne czyszczenie i dezynfekcja:

- podczas zabijania zwierząt, należy podjąć wszelkie niezbędne środki w celu uniknięcia lub zredukowania szerzenia się wirusa afrykańskiego pomoru świń. Powyższe środki obejmują, między innymi, instalację tymczasowego wyposażenia odkażającego, dostarczenie odzieży ochronnej, prysznicę, odkażanie użytego sprzętu, instrumentów i urządzeń oraz przerwanie dostarczania prądu do systemu wentylacji,
- tusze zabitych zwierząt muszą być odkażone,
- jeżeli tusze muszą być usunięte z gospodarstwa w celu przetworzenia, należy użyć zakrytych i szczelnych pojemników,
- jak najszybciej po usunięciu tusz świń w celach przetworzenia, te części gospodarstwa w których przebywały zwierzęta oraz wszelkie części innych budynków, dziedzińców, itp. skażonych podczas zabijania lub badania poubojowego, muszą być odkażone środkami zatwierdzonymi zgodnie z art. 12,
- wszelkie tkanki lub krew wydzielone podczas uboju lub badania poubojowego lub całkowitego skażenia budynków, dziedzińców, narzędzi, itp. muszą być starannie zebrane i przetworzone razem z tuszami,
- środki odkażające muszą pozostać na powierzchni przynajmniej przez 24 godziny;

b) końcowe czyszczenie i dezynfekcja:

- obornik i zużyta ściółka muszą być usunięte i potraktowane w sposób przewidziany w ust. 3 lit. a),
- tłuszcz i brud muszą być usunięte ze wszystkich powierzchni przy użyciu środków odtłuszczających, a powierzchnie umyte wodą,
- po wymyciu zimną wodą, należy ponownie zastosować opryskanie środkiem odkażającym,

- po upływie siedmiu dni w pomieszczeniach należy zastosować środek odtłuszczający, następnie spłukać go wodą, zastosować środek odkażający i ponownie spłukać wodą.

3. Dezynfekcja skażonej ściółki, obornika i gnojowicy:

- a) obornik i zużyta ściółka musza być ułożone w stertę, spryskane środkiem odkażającym i pozostawione na co najmniej 42 dni, lub zniszczone poprzez spalenie lub zakopanie;
- b) gnojowica musi być przechowywana przez co najmniej 60 dni od ostatniego dodania materiału zakażonego, chyba że właściwe władze zezwolą na skrócony czas przechowywania gnojowicy, która była skutecznie traktowana zgodnie z instrukcjami udzielonymi przez urzędowego lekarza weterynarii, w celu zapewnienia zniszczenia wirusa.

4. Jednakże, w drodze odstępstwa od pkt. 1 i 2, w przypadku gospodarstw na wolnym powietrzu, właściwy organ może ustanowić szczególne procedury czyszczenia i dezynfekcji, uwzględniając rodzaj gospodarstwa i warunki klimatyczne.

ZAŁĄCZNIK III

Wytyczne dla wyszukiwania nosicieli

1. Nosicieli należy szukać w pomieszczeniach, w których przebywały świnie oraz w ich sąsiedztwie.

Nosicieli zazwyczaj znajduje się w starych budynkach, w cieniu, gdzie panują przyjazne im warunki temperatury i wilgotności.

Najlepsze wyniki osiąga się, gdy poszukiwania prowadzi się pod koniec wiosny, latem i wczesną jesienią, kiedy nosiciele są najbardziej aktywni.

2. Należy stosować dwie metody:
 - a) poszukiwanie nosicieli w glebie, piasku lub pyłe wydobytych spomiędzy kamieniami (w przypadku obiektów zbudowanych z kamienia), lub ze szczelin lub pęknięć w ścianach pod glazurą, lub z podłogi pomieszczeń przy pomocy szczoteczki lub innych odpowiednich narzędzi. Ziemię i piasek należy odpowiednio przesiać. Można używać szkła powiększającego przy szukaniu młodych larw;
 - b) szukanie nosicieli przy użyciu pułapek CO₂. Pułapki muszą być umieszczone przez kilka godzin w przegrodach dla świń najlepiej w nocy lub w zacienionych miejscach. Pułapki muszą być zrobione w taki sposób, że gdy nosiciele zbliżą się wystarczająco blisko do źródła CO₂, uniemożliwi im to powrót do siedliska.

ZAŁĄCZNIK IV

Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń i ich obowiązki

1. Istnieją następujące krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń:

Belgia

Centre d'étude et de recherche vétérinaires et agrochimiques, 1180 Bruxelles

Dania

Danmarks Veterinære Institut - Afdeling for Virologi, Lindholm, 4771 Kalvehave

Niemcy

Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, Tübingen, 17498 Riems

Grecja

Veterinary Institute of Infectious and Parasitic Diseases, 15310 Ag. Paraskevi

Hiszpania

Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos (Madrid)

Francja

AFSSA-Ploufragan, Zoopole des Côtes d'Armor, 22440 Ploufragan

Irlandia

Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Dublin 15

Włochy

Istituto Zooprofilattico Sperimentale dell'Umbria e delle Marche, 06100 Perugia

Luksemburg

Laboratoire de médecine vétérinaire de l'État, 1020 Luxembourg

Niderlandy

Central Institute for animal disease control (CIDC-Lelystad), P.O. Box 2004, 8203 AA Lelystad

Austria

Bundessanstalt für veterinärmedizinische Untersuchungen in Mödling, Robert Koch-

Gasse 17, 2340 Mödling

Portugalia

Laboratório Nacional de Investigaçao Veterinária, 1500 Lisboa

Finlandia

Eläinlääkintä- ja elintarviketutkimuslaitos, 00231 Helsinki

Forskningsanstalten för veterinärmedicin och livsmedel, 00231 Helsingfors

Szwecja

Statens Veterinärmedicinska Anstalt, 75189 Uppsala

Zjednoczone Królestwo

Institute for Animal Health, Pirbright, Woking, Surrey GU24 0NF

2. Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń są odpowiedzialne za zapewnienie przeprowadzania analiz laboratoryjnych w każdym Państwie Członkowskim, w celu wykrycia obecności afrykańskiego pomoru świń i identyfikacji typu genetycznego izolatów wirusa, zgodnie z instrukcją diagnostyczną. W tym celu mogą one zawrzeć specjalne porozumienia ze wspólnotowym referencyjnym laboratorium lub innymi laboratoriami krajowymi.
3. Krajowe laboratoria afrykańskiego pomoru świń w każdym Państwie Członkowskim odpowiedzialne są za koordynację norm i metod diagnostycznych w każdym laboratorium diagnostycznym afrykańskiego pomoru świń na terenie danego Państwa. W tym celu:
 - a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne do poszczególnych laboratoriów;
 - b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych używanych w danym Państwie Członkowskim;
 - c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;
 - d) przechowują izolaty wirusa afrykańskiego pomoru świń ze stwierdzonych w danym Państwie Członkowskim przypadków i ognisk.

ZAŁĄCZNIK V

Wspólnotowe laboratorium referencyjne do spraw afrykańskiego pomoru świń

1. Wspólnotowym laboratorium referencyjnym do spraw afrykańskiego pomoru świń jest: Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, Spain.
2. Funkcjami i obowiązkami wspólnotowego laboratorium referencyjnego do spraw afrykańskiego pomoru świń są:
 - a) koordynacja, po skonsultowaniu z Komisją, metod stosowanych przez Państwa Członkowskie w celu diagnozowania afrykańskiego pomoru świń, w szczególności:
 - przechowywanie i dostarczanie hodowli komórkowych do celów diagnozy,
 - typowanie, przechowywanie i dostarczanie szczepów wirusa afrykańskiego pomoru świń do badań serologicznych oraz przygotowania antysurowic,
 - dostarczenie surowic wzorcowych, surowic połączonych lub innych odczynników wzorcowych do krajowych laboratoriów referencyjnych, w celu normalizacji testów i odczynników używanych w Państwach Członkowskich,
 - tworzenie i przechowywanie zbioru wirusa afrykańskiego pomoru świń,
 - organizowanie okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie Wspólnoty,
 - zbieranie i porządkowanie danych oraz informacji dotyczących stosowanych metod diagnozowania oraz wyników przeprowadzonych badań,
 - określanie izolatów wirusa przy użyciu najnowocześniejszych metod w celu lepszego poznania epizootiologii afrykańskiego pomoru świń,
 - posiadanie aktualnych informacji na temat nadzoru nad afrykańskim pomorem świń, epizootiologią i prewencją na całym świecie,
 - posiadanie opinii ekspertów w sprawie wirusa powodującego afrykański pomór świń i innych odpowiednich wirusów w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - b) dokonywanie niezbędnych uzgodnień w celach kształcenia lub doksztalcania ekspertów w diagnostyce laboratoryjnej w związku z harmonizowaniem technik laboratoryjnych;
 - c) dysponowanie przeszkolonym personelem dostępnym w sytuacjach krytycznych występujących we Wspólnocie;
 - d) prowadzenie działań badawczych, oraz jeśli jest to możliwe, koordynowanie

działań badawczych ukierunkowanych na poprawę kontrolowania afrykańskiego pomoru świń;

- e) przygotowywanie Protokołów technicznych na temat procedur, w celu sprawdzania efektywności środków odkażających przeciwko wirusowi afrykańskiego pomoru świń.
3. Wspólnotowe laboratoria referencyjne do spraw klasycznego pomoru świń i afrykańskiego pomoru świń organizują swoje działania w taki sposób, aby zapewnić odpowiednią koordynację testów porównawczych organizowanych na poziomie wspólnotowym w celach diagnozowania tych dwóch chorób.

ZAŁĄCZNIK VI

Kryteria i wymogi odnoszące się do planów awaryjnych

Państwa Członkowskie muszą zapewnić, że plany awaryjne spełniają przynajmniej następujące kryteria i wymogi:

- a) przyjęcie środków zapewniających, że istnieją przepisy prawne niezbędne do wykonania planów awaryjnych, które umożliwią przeprowadzenie szybkiej i skutecznej kampanii zwalczania choroby;
- b) przyjęcie środków zapewniających dostęp do funduszy awaryjnych, środków budżetowych oraz zasobów finansowych, w celu sfinansowania wszelkich aspektów zwalczania epidemii afrykańskiego pomoru świń;
- c) należy stworzyć system hierarchii służbowej w celu zapewnienia, że w przypadku ogniska epidemii, procedury podejmowania decyzji w sprawie epizootii są szybkie i skuteczne. W razie konieczności, system hierarchii służbowej musi podlegać centralnej jednostce decyzyjnej odpowiedzialnej za wszelkie strategie walki z chorobą. Dyrektor służb weterynaryjnych musi być członkiem tej jednostki i działać jako łącznik między centralną jednostką decyzyjną a krajowym ośrodkiem kontroli choroby, przewidzianym w art. 22;
- d) przyjęcie środków w celu zapewnienia, że dostępne są odpowiednie zasoby dla przeprowadzenia szybkiej i skutecznej kampanii, obejmujące pracowników laboratoriów, wyposażenie i infrastrukturę;
- e) należy zapewnić instrukcję. Musi ona zawierać pełny i szczegółowy praktyczny opis wszystkich procedur, instrukcji i środków, które należy zastosować w przypadku ogniska afrykańskiego pomoru świń;
- f) personel musi regularnie uczestniczyć w:
 - (i) programach kształcenia obejmujących objawy kliniczne afrykańskiego pomoru świń, badania epidemiologiczne oraz kontrolę choroby;
 - (ii) próbnym ćwiczeniach alarmowych organizowanych przynajmniej dwa razy w roku;
 - (iii) kształceniu w technikach komunikacji w celu zorganizowania kampanii informacyjnych dotyczących obecnych ognisk epidemii choroby, skierowanych do władz, rolników oraz lekarzy weterynarii.

DYREKTYWA RADY 93/53/EWG

z dnia 24 czerwca 1993 r.

wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

ryby są wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót rybami stanowi ważne źródło dochodów w sektorze akwakultury;

należy ustanowić środki zwalczania na poziomie wspólnotowym podejmowane w przypadku wybuchu choroby w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora akwakultury i przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

w celu objęcia chorób środkami, należy odwoływać się do wykazów ustanowionych w załączniku A do dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁴;

ognisko takich chorób może szybko przybrać rozmiary epizootii, powodując śmiertelność i zaburzenia na skalę powodującą znaczne obniżenie rentowności akwakultury;

w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby muszą zostać podjęte środki zwalczania, aby podjąć natychmiastowe i skuteczne działania po potwierdzeniu wystąpienia choroby;

środki te muszą zmierzać do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności przez uważne kontrolowanie przemieszczania ryb i produktów, które mogą rozprzestrzeniać infekcję;

zapobieganie chorobom we Wspólnocie musi opierać się na polityce nieprzeprowadzania szczepień;

¹ Dz.U. nr C 172 z 8.07.1992, str. 16.

² Dz.U. nr C 150 z 31.05.1993.

³ Dz.U. nr C 19 z 25.01.1993, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1.

gruntowne dochodzenie epizootiologiczne ma zasadnicze znaczenie przy zapobieganiu rozprzestrzenianiu się chorób; Państwa Członkowskie muszą ustanowić w tym celu specjalne jednostki;

w celu zapewnienia skutecznego systemu zwalczania należy zharmonizować diagnozowanie chorób i prowadzić je pod nadzorem właściwych laboratoriów koordynowanych przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

w celu zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy należy ustanowić wspólnotową procedurę kontrolną;

wspólne środki zwalczania chorób stanowią minimalne podstawy utrzymania jednolitego standardu zdrowia zwierząt;

decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii⁵, w szczególności jej art. 5, stosuje się w przypadku wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku A do dyrektywy 91/67/EWG;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych; w tym celu powinna zostać ustanowiona procedura prowadząca do bliskiej i skutecznej współpracy między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne środki wspólnotowe zwalczania chorób ryb określonych w wykazach I i II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się, w miarę potrzeby, definicje określone w art. 2 dyrektywy 91/67/EWG.

Ponadto, stosuje się następujące definicje:

1. *choroby z wykazu I*: choroby ryb określone w wykazie I załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;
2. *choroby z wykazu II*: choroby ryb określone w wykazie II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 92/438/EWG (Dz.U. nr L 243 z 25.08.1992, str. 27).

3. *ryby podejrzane o zakażenie*: ryby wykazujące kliniczne objawy choroby, zmiany sekcyjne lub wątpliwe odczyny w badaniach laboratoryjnych, wywołujące uzasadnione podejrzenia obecności choroby z wykazu I lub II;
4. *ryby zakażone*: ryby, u których zostało urzędowo potwierdzone występowanie jednej z chorób z wykazu I lub II w wyniku badań laboratoryjnych lub, w przypadku ISA, w wyniku badań klinicznych i badania sekcyjnego;
5. *gospodarstwo podejrzane o zakażenie*: gospodarstwo, w którym znajdują się ryby podejrzane o zakażenie;
6. *gospodarstwo zakażone*: gospodarstwo, w którym znajdują się zakażone ryby; również gospodarstwo, które zostało opróżnione, ale jeszcze nie zdezynfekowane.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewniają, że wszystkie gospodarstwa hodujące lub trzymające ryby wrażliwe na choroby z wykazów I lub II:

1. są rejestrowane przez odpowiednie urzędowe służby; rejestr ten jest stale aktualizowany;
2. prowadzą wykaz:
 - a) żywych ryb, ikry i gamet wprowadzanych do gospodarstwa, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich dostawy, ilości lub wagi, wielkości, źródła pochodzenia i dostawców;
 - b) żywych ryb, ikry i gamet opuszczających gospodarstwo, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich wysyłki, ilości lub wagi, wielkości i miejsca przeznaczenia;
 - c) stwierdzonej śmiertelności.

Wykaz, który jest dostępny dla urzędowych służb w celu kontroli w każdym przypadku, gdy tego zażądata, musi być regularnie uaktualniany i przechowywany przez cztery lata.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, że każde podejrzenie obecności chorób z wykazu I lub II jest obowiązkowo i jak najszybciej zgłaszane odpowiednim urzędowym służbom.

ROZDZIAŁ II

Środki zwalczania chorób z wykazu I

Artykuł 5

1. Jeżeli ryby w gospodarstwie są podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu I, Państwa

Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby urzędowe niezwłocznie uruchomią urzędowe dochodzenie, w tym badania kliniczne, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby; w szczególności służby te muszą pobrać próbki lub posiadać pobrane próbki, niezbędne do badań laboratoryjnych.

2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby, gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez odpowiednie urzędowe służby, które wydają w szczególności:

- a) nakaz przeprowadzenia urzędowego spisu wszystkich gatunków i kategorii ryb oraz sporządzenia rejestru ilości ryb śniętych, zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, albo zarażonych, w odniesieniu do każdego gatunku; spis musi być uaktualniany przez właściciela lub hodowcę w celu uwzględnienia zwiększenia liczebności ryb lub ich śmiertelności stwierdzonej w okresie podejrzenia o zakażenie; informacje zawarte w spisie muszą być przedstawiane na żądanie i mogą być sprawdzone podczas każdej inspekcji;
- b) zakaz opuszczania lub wprowadzania do gospodarstwa bez zgody odpowiednich urzędowych służb dotyczący wszystkich ryb, żywych lub śniętych, ikry lub gamet;
- c) nakaz usuwania śniętych ryb lub ich odpadków pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb;
- d) zgodę na wwiezienie lub wywiezienie pasz, sprzętu i innych przedmiotów lub innych substancji, takich jak odpady, które mogą przenosić chorobę, wydawaną w razie potrzeby wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;
- e) zgodę na wchodzenie osób do gospodarstwa lub ich wychodzenie z gospodarstwa;
- f) zgodę na wjazd pojazdów do gospodarstwa lub wyjazd z gospodarstwa wydawaną wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;
- g) nakaz stosowania właściwych środków dezynfekujących przy wejściu na teren gospodarstwa i wyjściu z gospodarstwa;
- h) nakaz przeprowadzenia dochodzenia epizootologicznego zgodnie z art. 8 ust. 1;
- i) nakaz, zgodnie z którym wszystkie gospodarstwa położone w obszarze tej samej zlewni wodnej lub w tej samej strefie przybrzeżnej są poddawane urzędowemu dozorowi oraz żadna ryba, ikra lub gamety nie opuszczają tych gospodarstw bez zgody odpowiednich urzędowych służb; w przypadku rozległych zlewni wodnych lub rozległej strefy przybrzeżnej, urzędowe służby mogą podjąć decyzję o ograniczeniu przyjętego środka do mniejszego obszaru, w pobliżu gospodarstwa podejrzanego o zakażenie, jeżeli służby te uznają, że wspomniany obszar zapewnia maksymalne gwarancje zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby;

służby urzędowe sąsiadujących Państw Członkowskich lub państw trzecich muszą zostać powiadomione o podejrzanym przypadku; w takiej sytuacji, urzędowe służby

zainteresowanych Państw Członkowskich podejmują właściwe działanie w celu zastosowania środków ustanowionych w niniejszym artykule.

W miarę potrzeby, mogą zostać podjęte szczególne środki, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

3. Do czasu wprowadzenia w życie urzędowych środków ustanowionych w ust. 2, właściciel lub hodowca ryb, u których istnieje podejrzenie wystąpienia choroby podejmuje wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyłączeniem jego lit. h) oraz i).

4. Środki określone w ust. 2 nie zostają wycofane do momentu, w którym podejrzenie choroby nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 6

Natychmiast po urzędowym potwierdzeniu obecności choroby z wykazu I, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie urzędowe służby nakazują stosowanie następujących środków, oprócz środków wymienionych w art. 5 ust. 2:

a) w zakażonym gospodarstwie:

- wszystkie ryby muszą zostać niezwłocznie usunięte;
- w przypadku gospodarstw w głębi łądu, wszystkie stawy muszą zostać osuszone w celu oczyszczenia i dezynfekcji,
- cała ikra i wszystkie gamety, ryby śnięte oraz ryby wykazujące kliniczne objawy choroby są uznawane za materiał wysokiego ryzyka i muszą być utylizowane pod nadzorem odpowiednich służb urzędowych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG⁶,
- wszystkie żywe ryby są zabijane i utylizowane pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG lub, w przypadku ryb, które osiągnęły rozmiary handlowe i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby, zostają one ubite pod nadzorem służb urzędowych i sprzedawane lub przetwarzane w celu spożycia przez ludzi.

W tym ostatnim przypadku, służby urzędowe zapewnią, że ryby zostaną niezwłocznie ubite i wypatroszone, czynności te zostaną przeprowadzone w warunkach uniemożliwiających rozprzestrzenianie się czynników chorobotwórczych, a odpady rybne i wnętrzności zostaną uznane za materiał wysokiego ryzyka i poddane zabiegom niszczenia czynników chorobotwórczych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG zaś woda używana do tych prac zostanie poddana zabiegom neutralizującym wszelkie czynniki chorobotwórcze, które może zawierać;

⁶ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. nr L 62 z 15.03.1992, str. 49).

- po usunięciu ryb, ikry i gamet stawy, wyposażenie i wszelkie materiały, które mogą zostać skażone, muszą natychmiast zostać oczyszczone i zdezynfekowane według instrukcji ustanowionych przez służby urzędowe, w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika chorobotwórczego. Procedury oczyszczania i dezynfekowania zakażonego gospodarstwa ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19,
 - wszelkie substancje określone w art. 5 ust. 2 lit. d), które mogą być skażone, muszą zostać zniszczone lub poddane zabiegom zapewniającym zniszczenie wszelkich obecnych czynników chorobotwórczych,
 - dochodzenie epizootyczne musi zostać przeprowadzone zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz z zastosowaniem przepisów art. 8 ust. 4; dochodzenie musi obejmować pobieranie próbek do badań laboratoryjnych;
- b) wszystkie gospodarstwa położone w zlewni wodnej lub w strefie przybrzeżnej, w której znajduje się zakażone gospodarstwo są poddawane kontroli sanitarnej; jeżeli kontrole te ujawnią przypadki występowania choroby, stosuje się środki przewidziane w lit. a) niniejszego ustępu;
- c) zgoda na ponowne zarybienie gospodarstwa wydawana jest przez odpowiednie służby urzędowe po zadawalających wynikach kontroli czynności oczyszczania i dezynfekcji oraz po okresie uznanym przez służby urzędowe za wystarczający do usunięcia czynnika chorobotwórczego i innych możliwych zakażeń w obszarze tej samej zlewni wodnej;
- d) jeżeli zastosowanie środków ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a), b), c) i d) wymaga współpracy urzędowych służb innych Państw Członkowskich, urzędowe służby zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w celu zapewnienia zgodności ze środkami ustanowionymi w niniejszym artykule.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 przyjmuje się w razie potrzeby właściwe środki dodatkowe.

Artykuł 7

W przypadku, gdy zakażone lub podejrzane o zakażenie są ryby swobodnie żyjące oraz ryby nie należące do żadnego gospodarstwa lub ryby w jeziorach, stawach lub innych obiektach przeznaczonych do łowienia lub hodowania ryb ozdobnych, Państwa Członkowskie zapewnią przyjęcie właściwych środków. Państwa Członkowskie powiadomią o przyjętych środkach Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

Artykuł 8

1. Przedmiotem dochodzenia epidemiologicznego jest:

- prawdopodobny okres występowania choroby w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem,

- prawdopodobne pochodzenie choroby w gospodarstwie i identyfikacji pozostałych gospodarstw, w których znajdują się ikra, gamety i ryby gatunków wrażliwych, które mogą zostać zakażone,
- przemieszczanie ryb, ikry i gamet, pojazdów, substancji i osób, które mogły przenieść czynnik chorobotwórczy do gospodarstw lub z gospodarstw, o których mowa,
- ewentualnej obecności nośników choroby i ich rozprowadzania.

2. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że choroba mogła zostać przeniesiona z innej zlewni wodnej lub innej strefy przybrzeżnej lub do innej zlewni wodnej lub strefy przybrzeżnej w wyniku kontaktu spowodowanego przemieszczaniem ryb, ikry lub gamet, zwierząt, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, gospodarstwa należące do takiej zlewni wodnej i strefy przybrzeżnej uznaje się za podejrzane o zakażenie; stosuje się wówczas środki ustanowione w art. 5. Jeżeli obecność choroby zostanie potwierdzona, stosuje się środki ustanowione w art. 6.

3. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że wymagana jest współpraca odpowiednich służb urzędowych innych Państw Członkowskich, służby urzędowe zainteresowanych Państw Członkowskich przyjmują wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

4. Powołuje się jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do jak najszybszego wyeliminowania choroby i przeprowadzenia badań epizootycznych.

Zasady ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostaną ustanowione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.

5. Rada stanowiąca większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony w oparciu o opinię Stałego Komitetu Weterynaryjnego, dokona rewizji przepisów niniejszego artykułu przed dniem 31 grudnia 1996 r., w szczególności w celu uwzględnienia postępu naukowego i technicznego.

ROZDZIAŁ III

Środki zwalczania chorób z wykazu II

Artykuł 9

1. W przypadku, gdy istnieje podejrzenie i/lub potwierdzenie występowania choroby z wykazu II w zatwierdzonej strefie lub w zatwierdzonym gospodarstwie położonym w strefie niezatwierdzonej, przeprowadza się dochodzenie epizootyczne, zgodnie z art. 8. Państwa Członkowskie, które chcą odzyskać swój status, określony zgodnie z przepisami dyrektywy 91/67/EWG, muszą zapewnić zgodność z przepisami załączników B i C do tej dyrektywy.

2. Jeżeli badania epizootyczne wykażą, że choroba mogła zostać przeniesiona z zatwierdzonej strefy, z innego zatwierdzonego gospodarstwa lub do innego zatwierdzonego gospodarstwa w wyniku przemieszczania ryb, ikry, gamet, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, te strefy lub gospodarstwa uznaje się za podejrzane o zakażenie i

stosuje się właściwe środki.

3. Urzędowe służby mogą jednak wyrazić zgodę na tuczenie ryb przeznaczonych do uboju do momentu osiągnięcia przez nie rozmiarów handlowych.

Artykuł 10

W przypadku, gdy niezatwierdzone gospodarstwo położne w niezatwierdzonej strefie zawiera ryby podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu II, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby urzędowe:

- a) natychmiast uruchomią urzędowe środki dochodzenia w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, włącznie z pobraniem próbek, gdzie niezbędne, do badania w zatwierdzonym laboratorium;
- b) przeprowadzają lub zlecają przeprowadzenie urzędowego spisu gospodarstw zakażonych, spis ten jest regularnie aktualizowany;
- c) poddają lub zlecają poddanie zakażonych gospodarstw urzędowemu nadzorowi w celu zapewnienia, że z zakażonych gospodarstw dozwolone jest jedynie przemieszczanie żywych ryb, ikry lub gamet przeznaczonych do innych gospodarstw zakażonych tą samą chorobą lub na ubój w celu spożycia przez ludzi na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/67/EWG.

2. Państwa Członkowskie mogą przygotować dobrowolny lub przymusowy program zwalczania chorób z wykazu II w niezatwierdzonych gospodarstwach lub strefach, w ustalonym okresie i pod urzędowym nadzorem. W tym okresie zakazane jest wprowadzanie do strefy lub gospodarstwa objętych programem żywych ryb, ikry lub gamet z zakażonych gospodarstw lub gospodarstw o nieznanym statusie zdrowotnym.

Programy, które zostaną opracowane w oparciu o kryteria ogólne, ustalone przed datą określoną w art. 20 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, zostaną przedstawione Komisji w celu kontroli oraz zatwierdzone lub zmienione w miarę potrzeb, zgodnie z tą samą procedurą.

Po upływie okresu, określonego w akapicie pierwszym, Państwa Członkowskie odwołujące się do tej procedury powiadomią Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o uzyskanych wynikach.

3. Do dnia 31 grudnia 1996 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie sporządzone po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego z uwzględnieniem nabytego doświadczenia oraz postępu naukowego i technicznego, któremu towarzyszyć będą, gdzie stosowne, propozycje rewizji przepisów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania na rynek zakażonych żywych ryb, ich ikry lub gamet przeznaczonych do hodowli lub tuczu oraz do przeprowadzania dochodzenia epizootologicznego w niezatwierdzonych strefach, w których podejrzewa się chorobę w niezatwierdzonych gospodarstwach. Rada stanowi większością kwalifikowaną o projektach i przedstawia je przy uwzględnieniu wniosków sprawozdania.

4. Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Komisja przyjmie szczegółowe zasady wykonania ust. 1

i 2, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 11

1. Pobieranie próbek i analizę laboratoryjną na obecność chorób z wykazu I lub II przeprowadza się z wykorzystaniem metod określonych zgodnie z art. 15 dyrektywy 91/67/EWG.

2. Badania na obecność choroby lub czynników chorobotwórczych wykonywane są przez laboratorium zatwierdzone przez odpowiednie służby urzędowe. W razie potrzeby, analiza laboratoryjna określająca typ, podtyp lub odmianę czynnika chorobotwórczego, w szczególności przy pierwszym pojawieniu się choroby, musi zostać potwierdzona przez krajowe laboratorium referencyjne i, w razie potrzeby, może zostać potwierdzona przez wspólnotowe laboratorium referencyjne określone w art. 13.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne z wyposażeniem i wykwalifikowanym personelem umożliwiającym w każdym przypadku, w szczególności w momencie pojawienia się choroby po raz pierwszy, wskazanie typu, podtypu i odmiany czynnika chorobotwórczego i potwierdzenie wyników uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

2. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację norm i metod diagnostycznych oraz za zastosowanie odczynników.

3. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację diagnostycznych norm i metod przewidzianych w każdym laboratorium zajmującym się diagnozowaniem tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu laboratoria:

- a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie;
- b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;
- c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;
- d) przechowują izolaty czynnika chorobotwórczego choroby pochodzące z potwierdzonych przypadków w Państwie Członkowskim;
- e) zapewniają potwierdzenie dodatnich wyników uzyskanych w laboratoriach diagnostycznych zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie.

4. Jednakże, w drodze odstępstwa od ust. 1, Państwa Członkowskie, które nie posiadają

krajowych laboratoriów właściwych dla wymienionej choroby, mogą korzystać z usług laboratorium krajowego w innym Państwie Członkowskim, właściwego w tym zakresie.

5. Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych zajmujących się chorobami ryb jest zamieszczony w załączniku A.
6. Laboratoria krajowe wyznaczone dla wymienionych chorób współpracują z wspólnotowym laboratorium referencyjnym, określonym w art. 13.
7. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 13

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne zajmujące się chorobami ryb wskazane jest w załączniku B.
2. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratorium określonego w ust. 1 niniejszego artykułu wskazuje się w załączniku C.

Artykuł 14

1. Zakazuje się szczepień przeciw chorobom z wykazu II w zatwierdzonych strefach lub zatwierdzonych gospodarstwach położonych w niezatwierdzonych strefach, w strefach lub gospodarstwach, które rozpoczęły już procedurę zatwierdzenia przewidzianą w dyrektywie 91/67/EWG, oraz szczepień przeciw chorobom z wykazu I.
2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, dokona rewizji przepisów niniejszego artykułu do dnia 30 czerwca 1996 r., w szczególności w odniesieniu do ustanowienia szczególnych warunków stosowania szczepień oraz przy uwzględnieniu postępu w badaniach naukowych i technicznych w dziedzinie szczepień.

Artykuł 15

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny, określając, w jaki sposób wprowadzi w życie środki ustanowione w niniejszej dyrektywie w przypadku wybuchu choroby z wykazu I.

Plan taki musi uwzględniać dostęp do pomieszczeń, wyposażenia, personelu i innych odpowiednich struktur niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne stosowane przy opracowywaniu planów wymienione są w załączniku D.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą ograniczyć się do zastosowania kryteriów szczególnych dla danej choroby, w przypadku, gdy kryteria ogólne zostały już przyjęte w związku z przedłożeniem planów dotyczących zastosowania środków zwalczania innej choroby.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, Komisja może zmienić lub uzupełnić te kryteria uwzględniając szczególny charakter choroby.

3. Plany sporządzone zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku D należy przedstawić Komisji nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

4. Komisja analizuje plany w celu ustalenia, czy pozwalają one na osiągnięcie pożądanego celu i proponuje zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszelkie potrzebne zmiany, w szczególności w celu zapewnienia ich zgodności z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie potrzeby zmienione, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Plany mogą być później zmieniane lub uzupełniane zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Artykuł 16

Biegli Komisji, we współpracy z właściwymi władzami i w zakresie niezbędnym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, mogą dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą dokonać kontroli reprezentatywnej części gospodarstw sprawdzając, czy właściwe władze kontrolują spełnianie przez gospodarstwa wymogów niniejszej dyrektywy. Komisja powiadomi Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzona jest kontrola, udzieli biegłym wszelkiej pomocy niezbędnej do wykonania ich obowiązków.

Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 17

Zasady regulujące wspólnotowy udział finansowy w działaniach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy są ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

Artykuł 18

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Rada zmieni załączniki B, C i D stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu uwzględnienia postępu w badaniach i procedurach diagnostycznych.

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, załącznik A może zostać zmieniony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 19

1. W przypadku, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawi sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawi Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię o projekcie w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności sprawy. Opinia zostaje wydana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada musi podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedstawi Radzie propozycję środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli po upływie okresu trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki, o ile Rada nie głosowała przeciwko tym środkom zwykłą większością.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże, Państwa Członkowskie mogą, na podstawie ogólnych zasad Traktatu, utrzymać lub stosować na swoim terytorium przepisy bardziej restrykcyjne od przewidzianych w niniejszej dyrektywie od dnia ustanowionego w ust. 1. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich takich środkach.

3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1993 r.

W imieniu Rady

B. WESTH

Przewodniczący

ZALĄCZNIK A

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHOROÓB RYB

Belgia:	Institut National de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles.
Dania:	Statens Veterinære Serumlaboratorium Landbrugsministeriet Hangøvej 2 8200 Aarhus N.
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Anstaltsteil Insel Reims 0-2201 Insel Reims
Grecja:	Εργαστήριο Ιχθυοπαθολογίας και Βιοπαθολογίας Υδρόβιων Οργανισμών Κέντρο Κτηνιατρικών Ιδρυμάτων Αθηνών Ινστιτούτο Αιμοωδών και Παραστικών Νοσημάτων Νεαπόλεως 25, Αγία Παρασκευή Αττικής 153 10 Αθήνα
Hiszpania:	Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Algete, Madrid
Francja:	Centre National d'Etudes Vétérinaires et Alimentaires Laboratoire Central de Recherches Vétérinaires 22, rue Pierre Curier BP 67 94703 Maisons-Alfort CEDEX.
Irlandia:	Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15
Włochy:	Instituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Sezione Diagnostica di Basaldella di Campoformido Laboratorio di Ittiopatologia Via della Roggia 92 33030 Basaldella di Campoformido (Udine)
Luksemburg:	Institut de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles
Niderlandy:	Centraal Diergeneeskundig Instituut Hoofdgebouw Edelhertweg 15 8219 PH Lelystad Postbus 65 8200 AB Lelystad Centraal Diergeneeskundig Instituut Vestiging Virologie Houtribweg 39 8221 PH Lelystad

Portugalia: Postbus 365
8200 AB Lelystad
Laboratório Nacional de Investigação Veterinária
Estrada de Benefica 701
1500 Lisboa

Zjednoczone Królestwo: Fish Disease Laboratory
14 Albany Road
Grandby Industrial Site
Weymouth
Dorset DT4 9TU.

The Marine Laboratory
PO Box 101
Victoria Road
Aberdeen AB9 8DB.

ZAŁĄCZNIK B

**WSPÓLNOTOWE LABORATORIUM REFERENCYJNE ZAJMUJĄCE SIĘ
CHOROBIAMI RYB**

Statens Veterinære Serumlaboratorium
Landbrugsministeriet
Hangøvej 2
8200 Aarhus N
Denmark.

ZAŁĄCZNIK C

FUNKCJE I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO W ZAKRESIE CHOROÓB RYB

Funkcje i obowiązki wspólnotowego laboratorium referencyjnego w zakresie chorób ryb z wykazów I i II są następujące:

1. koordynacja metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnozowania chorób w porozumieniu z Komisją, w szczególności przez:
 - a) prowadzenie typologii, przechowywanie i dostarczanie szczepów czynnika chorobotwórczego odpowiedniej choroby do testów serologicznych i przygotowania surowicy odpornościowej;
 - b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych krajowym laboratoriom referencyjnym w celu ujednoczenia testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - c) tworzenie i przechowywanie zbioru szczepów i izolatów danego czynnika chorobotwórczego;
 - d) organizowanie okresowych porównawczych badań procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
 - e) gromadzenie i porównywanie danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnozowania i wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie;
 - f) opis izolatów czynnika chorobotwórczego danej choroby najbardziej aktualnymi i właściwymi metodami umożliwiającymi większe zrozumienie epizootologii danej choroby;
 - g) dostosowanie do rozwoju w zakresie nadzorowania, epizootologii i zapobiegania chorobom na świecie;
 - h) przechowywanie ekspertyz związanych z danym czynnikiem chorobotwórczym i innymi odpowiednimi czynnikami chorobotwórczymi w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - i) posiadanie gruntownej wiedzy o przygotowywaniu i używaniu produktów immunologii weterynaryjnej, wykorzystywanych do eliminacji i zwalczania danej choroby;
2. udzielanie aktywnej pomocy w diagnozowaniu ognisk danej choroby w Państwach Członkowskich przez otrzymywanie izolatów wirusa do potwierdzenia diagnozy, ich charakterystyki oraz prowadzenia badań epizootologicznych;
3. umożliwienie szkoleń lub przekwalifikowania biegłych w diagnostyce laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie;

4. współpraca w zakresie metod diagnozowania chorób z wykazu I z właściwymi laboratoriami w państwach trzecich, w których choroby te są powszechne.

ZAŁĄCZNIK D

MINIMALNE KRYTERIA DOTYCZĄCE PLANÓW GOTOWOŚCI

Plany gotowości spełniają, co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie krajowego centrum kryzysowego, które koordynuje wszystkie środki zwalczania w danym Państwie Członkowskim;
2. dostarczenie wykazu lokalnych centrów zwalczania choroby, które posiadają odpowiednie wyposażenie do koordynowania środków zwalczania choroby na poziomie lokalnym;
3. podanie szczegółowych informacji dotyczących personelu zajmującego się środkami zwalczania, ich kwalifikacji i obowiązków;
4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami / organizacjami, które bezpośrednio lub pośrednio zajmują się ogniskiem;
5. udostępnienie wyposażenia i materiałów w celu prawidłowego stosowania środków zwalczania choroby;
6. dostarczenie szczegółowych instrukcji dotyczących działań, jakie należy podjąć w przypadku podejrzenia i potwierdzenia zakażenia lub zarażenia;
7. ustanowienie programów kształcenia w celu utrzymania i rozwoju znajomości procedur administracyjnych i operacyjnych;
8. w miarę potrzeb, wyposażenie laboratoriów diagnostycznych w pomieszczenia do badań poubojowych, zapewnienie warunków do badań serologicznych, histologicznych itd. i utrzymanie umiejętności szybkiej diagnostyki (w tym celu należy przyjąć ustalenia w zakresie szybkiego transportu próbek);
9. przyjęcie przepisów w celu zapewnienia nadania mocy prawnej wdrażanym planom interwencyjnym.

DYREKTYWA RADY 2000/27/WE

z dnia 2 maja 2000 r.

zmieniająca dyrektywę 93/53/EWG wprowadzającą minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 93/53/EWG⁴ ustanawia, że w celu zwalczania ognisk, między innymi, zakaźnej anemii łososi (ISA), należy natychmiast usunąć wszystkie ryby w zakażonych gospodarstwach.
- (2) W maju 1998 r. ognisko tej choroby wystąpiło w Szkocji, obejmując kilka terenów, które są zakażone lub są podejrzane o zakażenie.
- (3) Zdobyte doświadczenie pokazało, że usuwanie można rozciągnąć na pewien okres czasu, nie osłabiając wysiłków związanych z eliminacją choroby.
- (4) Pod pewnymi warunkami, zastosowanie przepisów dotyczących szczepień może stanowić nowe narzędzie w zakresie zwalczania i opanowania ISA po wystąpieniu ogniska choroby; obecnie taka możliwość nie jest przewidziana przez prawodawstwo wspólnotowe.
- (5) Pożądane jest wyczerpujące zbadanie źródła ISA, prawdopodobnego rozprzestrzeniania się choroby oraz przenoszenia między łososiami hodowlanymi i dzikimi.
- (6) Nie wypłacono żadnych odszkodowań wspólnotowych hodowcom łososi za obowiązkowe usunięcie całych hodowli łososi na mocy dyrektywy 93/53/EWG.
- (7) Środki niezbędne do wykonania dyrektywy 93/53/EWG zostaną przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁵.

¹ Dz.U. C 342 z 30.11.1999, str. 42.

² Opinia wydana dnia 2 marca 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. C 51 z 23.2.2000, str. 30.

⁴ Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 23. Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁵ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

- (8) W związku z obecnym stanem wiedzy naukowej i technicznej, należy zatem zmienić odpowiednio dyrektywę 93/53/EWG.
- (9) W związku z pilnością sprawy należy bezwzględnie udzielić wyjątku od sześciotygodniowego okresu, określonego w części I pkt 3 Protokołu o roli parlamentów narodowych Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu z Amsterdamu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 93/53/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 6 lit. a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„- wszystkie ryby są usuwane zgodnie z programem ustanowionym przez odpowiednie służby urzędowe i zatwierdzonym przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 ust. 2.”

2. W art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakazuje się szczepień przeciwko chorobom z wykazu II w zatwierdzonych strefach, zatwierdzonych gospodarstwach położonych w strefach niezatwierdzonych lub w strefach lub gospodarstwach, które rozpoczęły już procedury zatwierdzenia ustanowione w dyrektywie 91/67/EWG oraz przeciwko chorobom z wykazu I.

Jednakże, w drodze odstępstwa, można zezwolić na szczepienia w przypadku ogniska chorób z wykazu I pod warunkiem, że procedury w zakresie szczepień są wyszczególnione w zatwierdzonych planach gotowości zgodnie z art. 15 oraz że brane są pod uwagę kryteria ustanowione w załączniku E.”

3. Dodaje się nowy art. 18a w brzmieniu:

„Artykuł 18a

Środki, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy dotyczące dziedzin określonych w artykułach wymienionych poniżej, zostaną przyjęte zgodnie z procedurami wykonawczymi określonymi w art. 19 ust. 2:

- art. 5 ust. 2,
- art. 6,
- art. 10 ust. 1 i 2,
- art. 12,
- art. 15,

- art. 16,
- art. 18 akapit drugi.”

4. Art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony na mocy decyzji 68/361/EWG^{*}, zwany dalej Komitetem.
2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

^{*} Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.”

5. Należy przyjąć załącznik E załączony do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 31 grudnia 2000 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie zastosują te przepisy nie później niż dnia 1 stycznia 2001 r.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą. Komisja poinformuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 maja 2000 r.

W imieniu Rady

J COELHO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK E

KRYTERIA DOTYCZĄCE PROGRAMÓW SZCZEPIEŃ

Programy szczepień muszą zawierać przynajmniej następujące informacje:

1. Charakter choroby wymagającej złożenia wniosku o szczepienie.
2. Należy dostarczyć informacje dotyczące stref przybrzeżnych oraz lądowych, terenów oraz gospodarstw, w których szczepienia mogą zostać wykonane: w żadnym wypadku szczepienia nie mogą zostać przeprowadzone poza granicami zakażonego obszaru oraz, jeżeli jest to konieczne, poza strefą buforową ustanowioną wokół obszaru zakażonego.
3. Szczegółowe informacje dotyczące szczepionki, która ma zostać zastosowana, włączając w to typ(-y) szczepionki, która może zostać zastosowana.
4. Szczegółowe informacje dotyczące warunków użycia, częstotliwości szczepień oraz ograniczeń w użyciu szczepionki (rodzaj ryb, rodzaj klatek, etc.).
5. Kryteria odnoszące się do zaprzestania szczepień.
6. Należy przyjąć przepisy w celu zapewnienia przechowywania rejestru poprzednich szczepień (daty, miejsca oraz gospodarstwa, w których dokonano szczepień, ustanowienie strefy buforowej, etc.).
7. Należy podjąć środki w celu ograniczenia przemieszczania ryb w ramach obszaru szczepień, aby zagwarantować, że ryby mogą opuścić obszar szczepień wyłącznie, gdy mają zostać zabite w celu spożycia przez ludzi, lub jeżeli to konieczne w celu zniszczenia.
8. Wszelkie inne niezbędne przepisy wymagane przy szczepieniach.”

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 kwietnia 2001 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 93/53/EWG wprowadzającą minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb, w odniesieniu do wykazu krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób ryb

(notyfikowana jako dokument nr C(2001) 1012)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2001/288/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającą minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 2000/27/WE², w szczególności jej art. 18 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) Art. 12 ust. 1 dyrektywy 93/53/EWG ustanawia, że Państwa Członkowskie zapewnią, aby w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne dysponujące urządzeniami i wyspecjalizowanym personelem, który może zawsze określić, w szczególności, gdy dana choroba pojawia się po raz pierwszy, typ, podtyp oraz odmiany odpowiedniego czynnika chorobotwórczego, oraz potwierdzić wyniki uzyskane przez regionalne laboratoria diagnostyczne.
- 2) Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób ryb został zamieszczony w załączniku A do dyrektywy 93/53/EWG.
- 3) Wykaz ten należy zaktualizować.
- 4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik A do dyrektywy 93/53/EWG zastępuje się Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

¹ Dz.U. L 175 z 19.07.1993, str. 23.

² Dz.U. L 114 z 13.05.2000, str. 28.

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 kwietnia 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZALĄCZNIK

„ZALĄCZNIK A

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHORÓB RYB

Belgia:	CODA - Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie CERVA - Centre d'étude et de recherches vétérinaires et agrochimiques Groeselenberg 99 B-1180 Brussel/Bruxelles.
Dania:	Statens Veterinære Serumlaboratorium Fødevareministeriet Hangøvej 2 DK-8200 Århus N.
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Boddenblick 5a D-17498 Insel Riems.
Grecja:	Laboratory of Fish Pathology and Bio-Pathology of Aquatic Organisms Centre of Athens Veterinary Institutes, Institute of Infectious and Parasitic Diseases 25 Neapoleos ST. GR-153 10 Ag. Paraskevi Attiki.
Hiszpania:	Laboratorio Central de Veterinaria de Algete Madrid.
Francja:	Agence française de sécurité sanitaire des aliments (AFSSA) Laboratoire d'études et de recherches en pathologie des poissons (LERPP) Technopôle Brest Iroise — BP 70 F-29280 Plouzane.
Irlandia:	Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15 Ireland.
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale delle Venezie Via Romea 14/A I-35020 Legnaro, Padova
Luksemburg:	CODA - Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie CERVA - Centre d'étude et de recherches vétérinaires et

agrochimiques
Groeselenberg 99
B-1180 Brussel / Bruxelles.

- Niderlandy: Fish Diseases Laboratory
ID-Lelystad
Institute for Animal Science and Health
Edelhertweg 15
PO Box 65
8200 AB Lelystad
Nederland.
- Austria: Institut für Hydrobiologie, Fisch- und Bienenkunde
Veterinärmedizinische Universität Wien
Veterinärplatz 1
A-1210 Wien.
- Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária
Estrada de Benfica 701
P-1 500 Lisboa.
- Finlandia: Eläinlääkintä- ja elintarvikelaitos (EELA)
PL 368
FIN-00231 Helsinki.
- Szwecja: Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)
S-751 89 Uppsala.
- Zjednoczone Królestwo: CEFAS Weymouth Laboratory
Barrack Road
Weymouth DT4 8UB
United Kingdom.
- The Marine Laboratory
PO box 101
Victoria Road
Aberdeen AB9 8DB
United Kingdom.”

DYREKTYWA RADY 95/70/WE

z dnia 22 grudnia 1995 r.

wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małż

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięczaki są wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót mięczakami stanowi ważne źródło dochodu w sektorze akwakultury;

choroby małży, wymienione w załączniku A wykaz II do dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury³, mają bardzo poważne skutki dla przemysłu mięczaków i skorupiaków. W państwach trzecich występują inne choroby mające podobny skutek; należy, zatem sporządzić wykaz takich chorób, a Komisja powinna mieć możliwość jej dostosowywania w świetle rozwoju w dziedzinie zdrowia zwierząt;

ogniska chorób mogą szybko przybrać rozmiary epizootii, powodując śmiertelność i zaburzenia na skalę powodującą znaczne obniżenie rentowności hodowli mięczaków i skorupiaków;

niezbędne jest zatem ustanowienie środków na poziomie wspólnotowym, które należy podjąć w przypadku wybuchu choroby, w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli mięczaków i skorupiaków oraz przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

Państwa Członkowskie powinny zgłaszać Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim wszystkie przypadki zwiększonej śmiertelności zaobserwowanej u małży dwuskorupowych;

w takim przypadku, należy podjąć środki zmierzające do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności w zakresie usuwania żywych małży z gospodarstw lub stref, na których występuje choroba;

niezbędne są dogłębne badania epidemiologiczne w celu ustalenia źródeł pochodzenia choroby i zapobiegania jej dalszemu rozprzestrzenianiu się;

¹ Dz.U. nr C 285 z 13.10.1994, str. 9.

² Dz.U. nr C 109 z 1.05.1995, str. 2.

³ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 1).

w celu zapewnienia skutecznego systemu zwalczania, rozpoznawanie chorób musi być zharmonizowane i prowadzone pod nadzorem wyznaczonych laboratoriów, wspieranych przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

w celu zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy, powinna zostać ustanowiona wspólnotowa procedura inspekcji;

wspólne środki zwalczania chorób stanowią minimalne podstawy utrzymania jednolitego standardu zdrowia zwierząt;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne środki wspólnotowe zwalczania chorób małży dwuskorupowych określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy, w zależności od potrzeby, stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektywy 91/67/EWG i art. 2 dyrektywy 91/492/EWG⁴.

2. Ponadto, „zaobserwowana zwiększona śmiertelność” oznacza nagły wzrost śmiertelności obejmującej około 15% populacji, który miał miejsce w krótkim czasie między dwoma inspekcjami (potwierdzonymi w przeciągu 15 dni). W wylęgarni śmiertelność uznaje się za zwiększoną, gdy hodowca nie może uzyskać wylęgu larw z ikry złożonej kolejno z różnych wylęgów. W hodowli wstępnej śmiertelność jest uznawana za zwiększoną, gdy w wielu rurach wystąpi nagła śmiertelność o znacznych rozmiarach w krótkim okresie czasu.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że wszystkie gospodarstwa zajmujące się hodowlą małży:

1. są zarejestrowane przez odpowiednie służby urzędowe; rejestracja musi być stale uaktualniana;
2. prowadzą rejestr:
 - a) żywych małży dwuskorupowych wprowadzanych do gospodarstwa, wraz z całą informacją dotyczącą ich dostawy, liczby lub masy, rozmiaru i pochodzenia;
 - b) małży dwuskorupowych opuszczających gospodarstwo w celu ich przeniesienia, wraz z całą informacją w odniesieniu do wysyłki, liczby lub masy, rozmiaru i przeznaczenia,

⁴ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 1). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

c) zaobserwowanej zwiększonej śmiertelności.

Zapisy, zawsze dostępne na żądanie dla odpowiednich służb urzędowych do celów kontroli, są regularnie uaktualniane i przechowywane przez cztery lata.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że jest stosowany program monitorowania i pobierania próbek w hodowlach małży, obszarach produkcyjnych i naturalnych obszarach odłowu, w celu stwierdzenia, czy występuje tam zwiększona śmiertelność i śledzenia sytuacji zdrowotnej zasobów.

Ponadto, odpowiednie służby urzędowe mogą stosować powyższy program w stosunku do ośrodków oczyszczania i zbiorników do przechowywania małż, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza.

Jeżeli podczas stosowania tego programu stwierdza się zwiększoną śmiertelność lub, jeżeli urzędowe służby posiadają informacje, które stanowią podstawy do podejrzeń wystąpienia choroby, podejmuje się następujące kroki:

- sporządza się wykaz miejsc występowania chorób znajdujących się w wykazie II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG, pod warunkiem, że choroby te nie są objęte programem przyjętym na mocy wspomnianej dyrektywy,
- sporządza się wykaz miejsc, w których zaobserwowano zwiększoną śmiertelność w wyniku obecności chorób wymienionych w załączniku D, lub miejsc, o których służby urzędowe posiadają informacje dające uzasadnione podstawy do podejrzeń dotyczących wystąpienia choroby,
- prowadzi się monitorowanie rozwoju i geograficznego rozprzestrzeniania się chorób wspomnianych w tiret pierwszym i drugim.

2. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu, między innymi przepisów stosowanych w celu ustanowienia programu określonego w ust. 1, w szczególności w odniesieniu do częstotliwości i harmonogramu monitorowania, procedury pobierania próbek (ilość statystycznie reprezentatywna) i metod diagnozowania, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 10.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie urzędowe służby zostaną powiadomione możliwie jak najszybciej przez hodowców mięczaków i skorupiaków lub każdą inną osobę, która stwierdziła zwiększoną śmiertelność małży o podejrzeniu wystąpienia chorób określonych w art. 4 i każdej zwiększonej śmiertelności małży zaobserwowanej w hodowlach, obszarach produkcyjnych lub w naturalnych obszarach odłowu lub w ośrodkach oczyszczania lub zbiornikach służących do przechowywania, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza.

2. W przypadku, określonym ust. 1, odpowiednie służby urzędowe w Państwach

Członkowskich zapewnią, że:

- a) próbki do badań są pobierane w zatwierdzonych laboratoriach;
- b) w oczekiwaniu na wynik badania określonego w lit. a), żadne mięczaki nie opuszczą zarażonej hodowli, obszaru produkcyjnego lub naturalnego obszaru odłowu lub ośrodków oczyszczania lub zbiorników do przechowywania, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza, w celu przeniesienia do innej hodowli lub środowiska wodnego, o ile nie zezwolą na to służby rządowe.

3. W przypadku, gdy badanie określone w ust. 2 lit. a) nie wykaże obecności czynnika chorobotwórczego, ograniczenia wspomniane w ust. 2 lit. b) zostaną zniesione.

4. Jeżeli badanie określone w ust. 2 wykaże obecność czynnika chorobotwórczego będącego przyczyną zwiększonej śmiertelności, czynnika chorobotwórczego, który mógłby taką śmiertelność wywołać lub czynnika chorobotwórczego jednej z chorób wspomnianych w art. 4, odpowiednie służby rządowe przeprowadzą dochodzenie epizootyczne w celu określenia możliwych dróg zarażenia oraz stwierdzenia, czy mięczaki opuściły hodowlę, obszar produkcyjny lub naturalny obszar odłowu w celu przeniesienia w inne miejsce w okresie poprzedzającym stwierdzenie zwiększonej śmiertelności.

Przepisy ust. 2 stosuje się w przypadku, gdy dochodzenie epizootyczne wykaże, że choroba została wprowadzona do jednej lub wielu hodowli, obszarów produkcyjnych lub naturalnych obszarów odłowu, między innymi w wyniku przemieszczenia mięczaków.

Jednakże, w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/67/EWG, rządowe służby mogą zezwolić na przemieszczenie żywych małży dwuskorupowych w obrębie ich terytorium do innych hodowli, obszarów produkcyjnych lub naturalnych obszarów odłowu, które są zarażone tą samą chorobą.

W razie potrzeby, decyzja w sprawie dalszych stosownych środków może zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

5. Odpowiednie służby rządowe zapewnią, aby Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie były niezwłocznie powiadamiane o wszystkich przypadkach zaobserwowanej zwiększonej śmiertelności wywołanej przez czynnik chorobotwórczy, o wszystkich środkach podjętych w celu dokonania analizy i kontrolowania sytuacji oraz przyczynach śmiertelności zgodnie z obowiązującymi procedurami wspólnotowymi.

Artykuł 6

1. Pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych w celu wykrycia przyczyn zwiększonej śmiertelności małży odbywa się z zastosowaniem metod ustanowionych zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że w każdym Państwie Członkowskim zostanie wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne, z wyposażeniem i wyspecjalizowanym personelem, umożliwiającym mu przeprowadzenie badań określonych w ust. 1.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego

laboratorium wyspecjalizowanego w tej dziedzinie, mogą korzystać z usług właściwego krajowego laboratorium innego Państwa Członkowskiego.

4. Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób małży dwuskorupowych znajduje się w załączniku C.

5. Krajowe laboratoria referencyjne współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty określonym w art. 7.

Artykuł 7

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne w zakresie chorób małży dwuskorupowych jest wymienione w załączniku A.

2. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r.⁵ w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratoriów, o których mowa w ust. 1, są określone w załączniku B.

Artykuł 8

1. Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowna niniejszej dyrektywy. W ramach tych kontroli, mogą przeprowadzić wrywkowe, niedyskryminujące kontrole, w celu zapewnienia, że właściwy organ nadzoruje zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wyniku kontroli.

2. Kontrole wspomniane w ust. 1 są przeprowadzane we współpracy z właściwą władzą.

3. Państwo Członkowskie, na terytorium, którego przeprowadzane są kontrole udziela bieglej wszelkiej pomocy, niezbędnej do wykonania ich zadań.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10.

Artykuł 9

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, wprowadza konieczne zmiany w załączniku A.

Do załączników B, C i D niezbędne zmiany wprowadza się zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

Artykuł 10

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawę na forum Stałego Komitetu

⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 94/370/WE (Dz.U. nr L 168 z 2.07.1994, str. 31).

Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/EWG⁶, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada musi podjąć na wniosek Komisji, opinia zostaje wydana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie przewidziane środki jeżeli są zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie wniosek w sprawie środków jakie powinny zostać podjęte. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła decyzji, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, o ile Rada nie zagłosuje przeciwko przyjęciu tych środków, stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 11

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1999 r. Komisja złoży Radzie sprawozdanie, w miarę potrzeby po konsultacji z Komitetem Naukowym i Weterynaryjnym, sporządzone z uwzględnieniem doświadczenia nabytego w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy i rozwojem technicznym i naukowym, w razie potrzeby wraz z propozycjami zmian.

W przypadku takich wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 12 lipca 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże, od dnia określonego w ust. 1, Państwa Członkowskie mogą, na mocy ogólnych zasad Traktatu, utrzymać lub stosować w odniesieniu do ich produkcji przepisy bardziej rygorystyczne niż przewidziane w niniejszej dyrektywie. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią Komisję o takich przepisach.

3. Państwa Członkowskie prześlą Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

⁶ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1995 r.

W imieniu Rady

L. ATIENZA SERNA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

**LABORATORIUM REFERENCYJNE WSPÓLNOTY W ZAKRESIE CHORÓB
MAŁŻY DWUSKORUPOWYCH**

IFREMER
Boîte Postale 133
17390 La Tremblade
Francja

ZAŁĄCZNIK B

FUNKCJE I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO W ZAKRESIE CHORÓB MAŁŻY DWUSKORUPOWYCH

Do funkcji i obowiązków laboratorium referencyjnego Wspólnoty należy:

1. koordynowanie, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich w celu diagnozowania chorób małży dwuskorupowych, w szczególności poprzez:
 - a) stworzenie i utrzymywanie zbioru preparatów histologicznych, szczepów lub izolatów odpowiednich czynników chorobotwórczych i udostępnianie ich zatwierdzonym laboratoriom Państw Członkowskich;
 - b) organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
 - c) gromadzenie i porównywanie danych i informacji dotyczących metod diagnostycznych i wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie;
 - d) charakterystyka izolatów czynników chorobotwórczych przy pomocy najbardziej nowoczesnych i odpowiednich metod, w celu lepszego zrozumienia epizootologii choroby;
 - e) aktualizacja wiedzy w zakresie rozwoju nadzoru, epizootologii i zapobiegania określonym chorobom na całym świecie;
 - f) wydawanie ekspertyz dotyczących określonych czynników chorobotwórczych, aby umożliwić szybkie rozpoznanie różnicowe;
2. aktywny udział w diagnozowaniu ognisk choroby w Państwach Członkowskich poprzez przyjmowanie izolatów czynników chorobotwórczych do celów potwierdzenia rozpoznania, charakterystyki i badań epizootycznych;
3. ułatwianie szkolenia lub doksztalcania specjalistów w dziedzinie diagnozy laboratoryjnej, przy uwzględnieniu harmonizacji technik diagnostycznych w całej Wspólnocie;
4. współpraca w zakresie metod i diagnozy chorób egzotycznych z właściwymi laboratoriami w państwach trzecich, w których choroby te są często spotykane.

ZALĄCZNIK C

**KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHOROÓB MAŁŻY
DWUSKORUPOWYCH**

Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Anstaltsteil Insel Riems D-0-2201 Insel Riems Niemcy
Hiszpania:	Instituto de investigaciones marinas del C.S.I.C. C/Eduardo Cabello, nr 6 36208 Vigo (Pontevedra) Hiszpania
Francja:	IFREMER Boîte postale 133 17390 La Tremblade Francja
Grecja:	Κέντρο Κτηνιατρικών Ιδρυμάτων Θεσσαλονίκης Ινστιτούτο Λοιμωδών και Παραστικών Νοσημάτων Τμήμα Παθολογίας Υδροβίων Οργανισμών 26 ^{ης} Οκτωβρίου 80 54627 Θεσσαλονίκη Grecja
Irlandia:	Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15 Irlandia
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale delle Venezie Sezione diagnostica di Basaldella di Campofornido Laboratorio di Ittiopatologia Via della Roggia, 92 33030 Basaldella di Campofornido (UD) Włochy
Niderlandy:	Rijksinstituut voor visserijonderzoek (RIVO-DLO) Haringkade 1 Postbus 68 1970 AB IJmuiden Niderlandy
Zjednoczone Królestwo:	Fish Diseases Laboratory The Nothe Weymouth Dorset DT4 8UB Zjednoczone Królestwo The Marine Laboratory PO box 101 Victoria Road Aberdeen AB9 8DB Zjednoczone Królestwo

ZAŁĄCZNIK D

Choroby	Czynniki chorobotwórcze	Gatunki wrażliwe
Haplosporidioza	<i>Haplosporidium nelsoni</i> <i>Haplosporidium costale</i>	<i>Crassostrea virginica</i> <i>Crassostrea virginica</i>
Perkinoza	<i>Perkinsus marinus</i> <i>Perkinsus olseni</i>	<i>Crassostrea virginica</i> <i>Haliotis rubra</i> <i>H. laevigata</i>
Mikrokytoza	<i>Mikrokytos mackini</i>	<i>Crassostrea gigas</i> <i>O. eduli</i> <i>O. puelchelana</i> <i>O. denselomellosa</i> <i>Tiostrea chilensis</i>
	<i>Mikrokytos roughleyi</i>	<i>Saccostrea commercialis</i>
Indowiroza	<i>Oyster velar virus</i>	<i>Crassostrea gigas</i>
Marteilioza	<i>Marteilia sidneyi</i>	<i>Saccostrea commercialis</i>

DECYZJA KOMISJI

z dnia 30 marca 2001 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 95/70/WE wprowadzającą minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży w odniesieniu do wykazu krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób małży

(notyfikowana jako dokument nr C(2001) 978)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2001/293/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającą minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży¹, w szczególności jej art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 95/70/WE stanowi, że Państwa Członkowskie zapewniają by w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne, z wyposażeniem i wyspecjalizowanym personelem, umożliwiającym przeprowadzanie badań określonych w ust. 1 tego samego artykułu.
- (2) Ust. 3 tego samego artykułu stanowi, że w drodze odstępstwa od ust. 2 Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium wyspecjalizowanego w tej dziedzinie, mogą korzystać z usług właściwego w danej dziedzinie krajowego laboratorium w innym Państwie Członkowskim.
- (3) Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób małży znajduje się załączniku C do dyrektywy 95/70/WE.
- (4) Wykaz ten należy uaktualnić.
- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

¹ Dz.U. L 332 z 30.12.1995, str. 33.

Załącznik C do dyrektywy 95/70/WE zastępuje się Załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 marca 2001 r.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK C

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHOROÓB MAŁŻY

Dania:	Danish Institute for Fishery Research Department of Marine Ecology and Aquaculture Fish Disease Laboratory Stigbøjlen 4 DK-1 8 70 Frederiksberg C
Francja:	Laboratoire de Génétique et Pathologie Ifremer, Ronce les bains F-17390 La Tremblade
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Boddenblick 5a D-17498 Insel Riems
Grecja:	Centre of Thessaloniki Veterinary Institutions Department of Pathology of Aquatic Organisms 80, 26 th Octovriou str. GR-54627 Thessaloniki
Irlandia:	Fish Health Unit Marine Institute Abbotstown, Castleknock Dublin 15 Ireland
Włochy:	Area Ittiopatologia Laboratorio Patologia Molluschi Istituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Via della Roggia, 94 1-33030 Basaldella di Campofornido (UD)
Niderlandy:	Fish Diseases Laboratory ID-Lelystad, Institute for Animal Science and Health Edelhertweg 15 PO box 65 8 200 AB Lelystad Nederland
Hiszpania:	Instituto de Investigaciones Marinas CSIC Eduardo Gabello, 6 E-36208 Vigo
Zjednoczone Królestwo, Anglia:	CEFAS Weymouth Laboratory Barrack road The Nothe Weymouth, Dorset DT4 8UB United Kingdom
Zjednoczone Królestwo, Szkocja:	Fishery Research Services Marine Laboratory PO box 101 Victoria Road Aberdeen AB 11 9DB United Kingdom”

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 2003/74/WE

z dnia 22 września 2003 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 96/22/WE dotyczącą zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu³,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Art. 3 lit. a) dyrektywy 96/22/WE⁴ wymaga od Państw Członkowskich zakazu podawania zwierzętom hodowlanym substancji mających, między innymi, działanie estrogenne, androgenne lub gestagenne. Niemniej jednak podawanie tych substancji zwierzętom hodowlanym może być dozwolone, lecz tylko wówczas, gdy są one używane w celach terapeutycznych lub zootechnicznych, zgodnie z postanowieniami art. 4, 5 i 7 tej dyrektywy.

(2) Art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/22/WE wymaga od Państw Członkowskich zakazu przywozu z państw trzecich zwierząt hodowlanych lub zwierząt akwakultury, którym podawano substancje lub produkty, o których mowa w art. 3 lit. a) tej dyrektywy, chyba że były one podawane zgodnie z przepisami i wymaganiami ustalonymi w jej art. 4, 5 i 7, jak również mięsa lub produktów pozyskanych od zwierząt, których przywóz jest zabroniony.

(3) W świetle wyników dyskusji na temat rozstrzygnięcia sporu wniesionego do Światowej Organizacji Handlu (WTO) przez Stany Zjednoczone Ameryki i przez Kanadę (sprawa hormonów)⁵ i rekomendacji dokonanych w tej sprawie przez Organ WTO Organowi Rozstrzygnięcia Sporów 13 lutego 1998 r., Komisja niezwłocznie rozpoczęła ocenę dodatkowego ryzyka, zgodnie z wymaganiami Porozumienia w sprawie zastosowania środków sanitarnych i

¹ Dz.U. C 337 E z 28.11.2000 oraz Dz.U. C 180 E z 26.6.2001, str. 190.

² Dz.U. C 14 z 16.1.2001, str. 47.

³ Opinia Parlamentu Europejskiego z 1 lutego 2001 r. (Dz.U. C 267 z 21.9.2001, str. 53), wspólne stanowisko Rady z 20 lutego 2003 r. (Dz.U. C 90 E z 15.4.2003, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z 2 lipca 2003 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z 22 lipca 2003 r.

⁴ Dz.U. L 125 z 23.5.1996, str. 3.

⁵ WT/DS26/R/USA oraz WT/DS48/R/CAN (raporty panelu), oraz AB-1997-4 (raport organu odwoławczego).

fitosanitarnych (WTO-GATT)⁶, zgodnie z interpretacją ich przez organ odwoławczy w sprawie hormonów, zakazane jest przez dyrektywę 96/22/WE podawanie sześciu substancji hormonalnych w celu poprawy wzrostu zwierząt (17 β -estradiol, testosteron, progesteron, octan trenbolonu, zeranol oraz octan melengestrolu).

(4) Równolegle Komisja rozpoczęła i ufundowała szereg szczegółowych studiów naukowych i projektów badawczych dotyczących tych sześciu hormonów w celu uzyskania jak największej liczby brakujących informacji, zidentyfikowanych w interpretacjach i spostrzeżeniach organu WTO i raportach organu odwoławczego w sprawie hormonów. Ponadto Komisja wystosowała szczegółowe żądania do USA, Kanady i innych państw trzecich, które zezwalają na używanie tych sześciu hormonów w celu poprawy wzrostu zwierząt oraz opublikowała otwartą prośbę o dokumentację⁷, prosząc wszystkie zainteresowane strony włącznie z przemysłem o zapewnienie, aby wszelkie istotne i najnowsze dane naukowe będące w ich posiadaniu zostały wzięte pod uwagę w przy szacowaniu dodatkowego ryzyka.

(5) 30 kwietnia 1999 r., zgodnie z wymaganiami Komisji, Komitet Naukowy ds. Środków Weterynaryjnych odnoszących się do Zdrowia Publicznego (SCVPH) wydał opinię dotyczącą oszacowania potencjalnych skutków ubocznych dla zdrowia ludzi ze strony pozostałości hormonów w mięsie wołowym i w produktach mięsnych. Główne wnioski wynikające z tej opinii to, po pierwsze, to że jeśli chodzi o nadmierne pobieranie pozostałości hormonów i ich metabolitów, oraz ze względu na wewnętrzne właściwości hormonów oraz odkrycia epidemiologiczne, ryzyko dla konsumenta jest utożsamiane z różnymi poziomami ostatecznego stanu dla sześciu ocenianych hormonów. Po drugie, dla sześciu hormonów są rozpatrywane skutki endokrynologiczne, rozwojowe, immunologiczne, neurobiologiczne, immunotoksyczne, genotoksyczne i rakotwórcze oraz, spośród różnych grup podatnych na ryzyko, dzieci w okresie wzrostu stanowią grupę o największym znaczeniu oraz, po trzecie, ze względu na wewnętrzne właściwości hormonów oraz biorąc pod uwagę odkrycia epidemiologiczne, nie można ustalić progu poziomów, a w związku z tym, żadnej dopuszczalnej dawki dziennego pobrania (ADI) dla żadnego z tych ocenianych hormonów kiedy podaje się je bydłu w celu poprawienia wzrostu.

(6) Jeśli chodzi, w szczególności, o używanie 17 β -estradiolu, w celu poprawy wzrostu, ocena SCVPH sugeruje, że substancja czynna zawarta w pozostałościach musi być uważana całkowicie za środek rakotwórczy, jako że ma działanie zarówno inicjujące jak i sprzyjające nowotworzeniu, oraz że obecnie dostępne dane nie umożliwiają ilościowego oszacowania ryzyka.

(7) Jeśli chodzi o pięć innych hormonów (testosteron, progesteron, octan trenbolonu, zeranol i octan melengestrolu), ocena SCVPH jest taka, że pomimo dostępności indywidualnych danych toksykologicznych i epidemiologicznych, które zostały wzięte pod uwagę, obecny stan wiedzy nie umożliwia ilościowego oszacowania ryzyka dla konsumentów.

(8) W następstwie opinii SCVPH z 30 kwietnia 1999 r. zostały udostępnione Komisji przez Komitet Zjednoczonego Królestwa ds. Produktów Weterynaryjnych, w październiku 1999 r., Komitet ds. Weterynaryjnych Produktów Leczniczych Wspólnoty Europejskiej (CVM), w grudniu 1999 r., oraz Połączony Komitet Ekspertów FAO/WHO ds. Dodatków do Żywności (JECFA), w lutym 2000 r. CVM zauważył szczególnie, że 17 β -estradiol ma działanie rakotwórcze jedynie po dłuższym narażeniu i na poziomach, które są znacznie wyższe niż potrzebne dla fizjologicznej (estrogennej) odpowiedzi. Wszystkie te najnowsze informacje naukowe zostały przedstawione uwadze SCVPH, który przejrzał je i, 3 maja 2000 r., stwierdził, że nie zapewniają one przekonujących danych i argumentów, które wymagałyby zrewidowania

⁶ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, str. 40.

⁷ Dz.U. C 56 z 26.2.1999, str. 17.

wniosków zawartych w opinii z 30 kwietnia 1999 r. SCVPH potwierdził w swej opinii z 10 kwietnia 2002 r. ważność swej poprzedniej opinii, po zrewidowaniu jej w świetle najnowszych danych naukowych.

(9) Jeśli chodzi, w szczególności, o 17 β -estradiol, substancja ta może być potencjalnie stosowana u wszystkich zwierząt hodowlanych, a pobieranie jej pozostałości przez wszystkie segmenty ludzkiej populacji, a w szczególności przez grupy o zwiększonym ryzyku może być znaczne. Uniknięcie takiego pobierania ma absolutne znaczenie dla ochrony zdrowia ludzi. Ponadto, rutynowe używanie powyższych substancji w celu poprawy wzrostu zwierząt może powodować zwiększoną koncentrację tych substancji w środowisku.

(10) Biorąc pod uwagę wyniki oceny ryzyka i wszystkie inne odnoszące się do tego informacje, należy podsumować, że aby osiągnąć we Wspólnocie wybrany poziom ochrony przed ryzykiem stwarzanym, w szczególności dla zdrowia ludzi, przez rutynowe używanie tych hormonów w celu poprawy wzrostu oraz konsumpcję pozostałości znajdujących się w mięsie pochodzącym od zwierząt, którym te hormony były podawane, konieczne jest utrzymanie stałego zakazu ustalonego w dyrektywie 96/22/EC co do 17 β -estradiolu oraz dalsze tymczasowe stosowanie zakazu innych pięciu hormonów (testosteron, progesteron, octan trenbolonu, zeranol i octan melengestrolu). Ponadto, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. bezpieczeństwa żywności i ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁸, tymczasowy zakaz tych pięciu hormonów powinien być stosowany, podczas gdy Wspólnota poszukuje bardziej kompletnej informacji naukowych z wszelkich źródeł, które mogłyby rzucić światło i uzupełnić luki w aktualnym stanie wiedzy o tych substancjach.

(11) Jednakże stosowanie niektórych spośród powyższych substancji, tam gdzie to konieczne, dla celów leczniczych lub zootechnicznych może nadal być zezwalane, gdyż nie stwarza zagrożenia dla zdrowia publicznego ze względu na naturę i ograniczony czas trwania działania, ograniczoną ilość w jakiej są podawane oraz ściśle warunki ustalone w dyrektywie 96/22/WE w celu zapobieżenia wszelkiemu możliwemu nadużyciu.

(12) Jednakże w świetle istniejących informacji jest rzeczą właściwą jak największe ograniczenie używania 17 β -estradiolu i zezwolenie tylko na użycie go w przypadkach, gdy nie ma innej alternatywy. Ogólnie dostępne są alternatywne sposoby postępowania lub schematy zastępujące większość zastosowań do celów terapeutycznych lub zootechnicznych. Niemniej jednak badania wydają się wykazywać, że obecnie nie istnieje we wszystkich Państwach Członkowskich żadna znacząco skuteczna alternatywa dla pewnych sposobów postępowania, na które obecnie się zezwala. W celu zezwolenia na niezbędne dostosowania, a w szczególności zezwolenia na wzajemne uznawanie niezbędnych produktów farmaceutycznych, jest rzeczą właściwą stopniowe zaprzestanie stosowania 17 β -estradiolu w celu indukcji rujy powyżej danego okresu. Jest również rzeczą właściwą utrzymanie możliwości wydawania zezwoleń pod ścisłymi i sprawdzalnymi warunkami, tak aby zapobiec wszelkim możliwym nadużyciom oraz wszelkiemu niedopuszczalnemu ryzyku dla zdrowia publicznego, na jego stosowanie w leczeniu w pewnych przypadkach (maceracja lub mumifikacja płodu oraz pyometra u bydła), co ma ważne konsekwencje dla zdrowia i dobrostanu zwierząt. Konieczne jest ponowne rozpatrzenie tej możliwości w ciągu danego czasu.

(13) Proponowane zmiany w dyrektywie 96/22/WE są konieczne dla osiągnięcia zamierzonego poziomu ochrony zdrowia przed pozostałościami w mięsie zwierząt hodowlanych, którym

⁸ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1.

podawano te hormony w celu poprawy wzrostu, przy przestrzeganiu generalnych zasad prawodawstwa dotyczącego żywności, określonego w rozporządzeniu WE nr 178/2002 oraz zobowiązań międzynarodowych Wspólnoty. Ponadto nie ma innego środka, który byłby obecnie racjonalnie dostępny, biorąc pod uwagę możliwości techniczne i ekonomiczne, co jest znacznie mniej restrykcyjne dla handlu i może równie skutecznie osiągnąć żądany poziom ochrony zdrowia. Ponadto mniejsze projektowane zmiany są równie konieczne w szczególności w celu zastąpienia pewnej liczby dyrektyw przez dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych⁹,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 96/22/WE otrzymuje następujące brzmienie:

1. Artykuły 2 i 3 zastępują się następującymi:

„*Artykuł 2*

Państwa Członkowskie zakazują:

- (a) wprowadzania na rynek substancji wymienionych w załączniku II, lista A, podawanych zwierzętom wszystkich gatunków;
- (b) wprowadzania na rynek substancji wymienionych w załączniku II, lista B, w celu podawania zwierzętom, których mięso i produkty są przeznaczone do spożycia przez ludzi, do celów innych niż przewidziane w pkt 2 art. 4 i art. 5a.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zakazują, dla substancji wymienionych w załączniku II, oraz tymczasowo zakazują, dla substancji wymienionych w załączniku III:

- (a) podawania tych substancji zwierzętom hodowlanym i zwierzętom akwakultury, w jakikolwiek sposób;
- (b) - utrzymywania, z wyjątkiem tych, które są pod kontrolą urzędową, zwierząt, o których mowa w pkt a w gospodarstwie, oraz
 - umieszczania na rynku lub poddawania ubojowi w celu spożycia przez ludzi zwierząt hodowlanych, które zawierają substancje, o których mowa w załączniku II oraz załączniku III lub tych, u których obecność tych substancji została stwierdzona, chyba że można udowodnić, że zwierzętom, których sprawa dotyczy podawano je zgodnie z art. 4, 5 lub 5a;
- (c) umieszczania na rynku zwierząt akwakultury przeznaczonych do spożycia przez ludzi, którym były podawane substancje, o których mowa powyżej oraz przetworzonych produktów pochodzących z tych zwierząt;
- (d) umieszczania na rynku mięsa zwierząt, o których mowa w lit. b);
- (e) przetwarzania mięsa, o którym mowa w lit. d).”

2. w art. 4 pkt 1 „17β-estradiol” uchyla się;

3. w art. 5 akapit pierwszy, pierwsze zdanie zastępuje się następującym:

⁹ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 1.

„Nie naruszając art. 3 lit. a) oraz bez uszczerbku dla art. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwalać na podawanie zwierzętom hodowlanym, do celów zootechnicznych, weterynaryjnych produktów leczniczych o działaniu estrogenym (innych niż 17 β -estradiol oraz jego estrowe pochodne), androgennym lub gestagennym, które są dozwolone zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów medycznych¹⁰.”

4. dodaje się następujący artykuł:

„*Artykuł 5a*

1. Nie naruszając art. 3 lit. a) oraz bez uszczerbku dla art. 2 i 11a, Państwa Członkowskie mogą zezwalać na podawanie zwierzętom hodowlanym weterynaryjnych produktów leczniczych zawierających 17 β -estradiol lub jego pochodne estrowe w celu:

- postępowania leczniczego maceracji lub mumifikacji płodu u bydła, lub
- postępowania leczniczego przy pyometra u bydła, zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE.

2. Nie naruszając art. 3 lit. a) oraz bez uszczerbku dla art. 2, Państwa Członkowskie mogą zezwalać na podawanie zwierzętom hodowlanym weterynaryjnych produktów medycznych zawierających 17 β -estradiol lub jego pochodne estrowe w celu indukcji ruji u bydła, koni, owiec lub kóz do 14 października 2006 r., zgodnie z dyrektywą 2001/82/WE.

3. Leczenie to musi być przeprowadzone osobiście przez lekarza weterynarii u zwierząt hodowlanych, które są dobrze zidentyfikowane. Postępowanie to musi być odnotowane w książce leczenia zwierząt przez lekarza weterynarii odpowiedzialnego za stado. Musi on odnotować przynajmniej następujące dane, które przewiduje się w dyrektywie 2001/82/WE:

- rodzaj podawanego środka,
- charakter postępowania leczniczego,
- data leczenia,
- identyfikacja leczonych zwierząt,
- data wygaśnięcia działania lub wycofania środka.

Książka leczenia zwierząt musi być dostępna dla właściwej władzy na każde żądanie.

Hodowcom zakazuje się utrzymywania w swych gospodarstwach weterynaryjnych produktów leczniczych zawierających 17 β -estradiol lub jego estrowe pochodne.”

5. Art. 6 ust. 1 zastępuje się następującym:

„1. Produkty hormonalne i beta-agonistyczne, których podawanie zwierzętom gospodarskim jest dozwolone zgodnie z art. 4, 5 lub 5a muszą spełniać warunki dyrektywy 2001/82/WE.”

6. Art. 7 ust. 1 akapit pierwszy zastępuje się następującym:

„1. Do celów handlowych Państwa Członkowskie mogą zezwalać na wprowadzanie na rynek zwierząt do reprodukcji i zwierząt do chowu w końcu ich życia reprodukcyjnego, które w tymże okresie były traktowane w sposób, o którym mowa w art. 4, 5 lub 5a, i mogą zezwolić na umieszczanie oznaczenia Wspólnoty na mięsie z tych zwierząt, jeżeli spełniane są warunki ustalone w art. 4, 5 lub 5a oraz okresy wycofania dla wydawanych zezwoleń na wprowadzanie na rynek.”

7. Art. 8 otrzymuje następujące brzmienie:

(a) pkt 1 zastępuje się następującym:

¹⁰ Dz.U. L 311 z 28.11.2001, str. 1.

„1. w czasie przywozu, wytwarzania, przechowywania, dystrybucji, sprzedaży i stosowania substancji, o których mowa w art. 2 i 3, ich posiadanie jest ograniczone do osób, którym zezwala na to prawodawstwo krajowe zgodnie z art. 68 dyrektywy 2001/82/WE.”

(b) w pkt 2 lit. a), „Artykuł 2” zastępuje się przez „Artykuły 2 i 3”;

(c) w pkt 2 lit. d), „w artykułach 4 i 5” zastępuje się przez „w artykułach 4, 5 i 5a”;

(d) przypis 2 skreśla się, a przypis 3 staje się przypisem 2.

8. Art. 11 ust. 2 lit. a) otrzymuje następujące brzmienie:

(a) w pkt (i), „lit. a) art. 2” zastępuje się przez „Załącznik II, Lista A,”;

(b) pkt (ii) otrzymuje następujące brzmienie:

„(ii) którym podaje się substancje, o których mowa w Załączniku II, Lista B, oraz w Załączniku III, chyba że te substancje były podawane zgodnie z postanowieniami i wymaganiami ustalonymi w art. 4, 5, 5a i 7 oraz zachowane zostały okresy wycofania zgodne z zaleceniami międzynarodowymi;”

9. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 11a

Komisja przedstawia w ciągu dwóch lat od 14 października 2003 r. Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport w sprawie dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych alternatywnych dla tych, które zawierają 17 β -estradiol lub jego pochodne estrowe w celu postępowania leczniczego przy maceracji lub mumifikacji płodu u bydła, oraz przy pyometra u bydła, oraz przedstawia im w następnym roku wszelkie niezbędne propozycje mające na celu zastąpienie tych substancji w wyznaczonym czasie.

Ponadto w odniesieniu do substancji wymienionych w załączniku III, Komisja może potrzebować dodatkowych informacji, biorąc pod uwagę aktualne dane naukowe ze wszystkich możliwych źródeł, oraz utrzymać środki stosowane w ramach regularnych kontroli w celu tymczasowego przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wszelkich niezbędnych propozycji.”

10. Dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 14a

Nie naruszając art. 3 i 5a, oraz bez uszczerbku dla art. 2, zwierzęta hodowlane, co do których może być wydane zaświadczenie, że podawano im 17 β -estradiol lub jego estrowe pochodne w celach terapeutycznych i zootechnicznych przed 14 października 2004 r. podlegają tym samym przepisom, które zostały ustalone dla substancji dozwolonych zgodnie z art. 4 ust. 1 jeśli chodzi o zastosowanie terapeutyczne, oraz z art. 5 jeśli chodzi o zastosowanie zootechniczne.”

11. Wszystkie odniesienia do „dyrektywy 81/851/EWG” oraz „dyrektywy 81/852/EWG” są sformułowane jako odniesienia do „dyrektywy 2001/82/WE”;

12. załącznik do dyrektywy 96/22/WE staje się „załącznikiem I”, oraz dodaje się załączniki II i III do załącznika do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne dla zgodności z niniejszą dyrektywą, najpóźniej do 14 października 2004 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji tekst postanowień prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 2003 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
P. COX
Przewodniczący

W imieniu Rady
R. BUTTIGLIONE
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

Lista substancji zakazanych:

Lista A:

- substancje tyreostatyczne
- stilbeny, pochodne stilbenu, ich sole i estry

Lista B:

- 17 β -estradiol i jego pochodne estrowe
- beta-agoniści

ZAŁĄCZNIK III

Lista substancji tymczasowo zakazanych:

substancje mające działanie estrogenne (inne niż 17 β -estradiol i jego pochodne estrowe), androgenne lub gestagenne.”